

ΑΠΑΤΡΙΣ

Με μπετόν αμέ απόψεις
υψώνονται πολυκατοικίες κοινωνικής κατασκευής
Και όμως το άλμα προς τον ουρανό
δεν φαντάζει ποτέ πιο εφικτό
από ότι σε μια ανοιχτή σκηνή με θέα τα αστέρια

Josepe

εφημερίδα δρόμου

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 51 • ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2022 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Σε τόπο δροσερό
σηκώνεις την πέτρα να την πετάξεις
Και να σου από κάτω
κουλουριασμένο το φίδι
-κατακρίνει τις πράξεις σου.

Βαγγέλης Μπριάνας

Βιβλιοθηκονομία
και άλλες υποσχέσεις μάχης

σελίδα 5

Απεργία πείνας
Γιάννη Μιχαηλίδη

σελίδες 6-7

No Zackie
No peace

σελίδα 17

Καπιταλισμός,
φασισμός
και «πόλεμος»

σελίδα 19

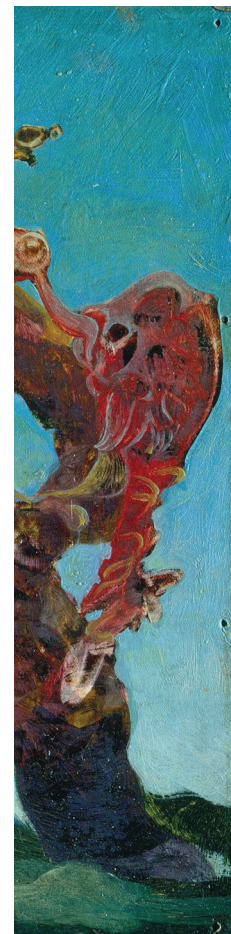
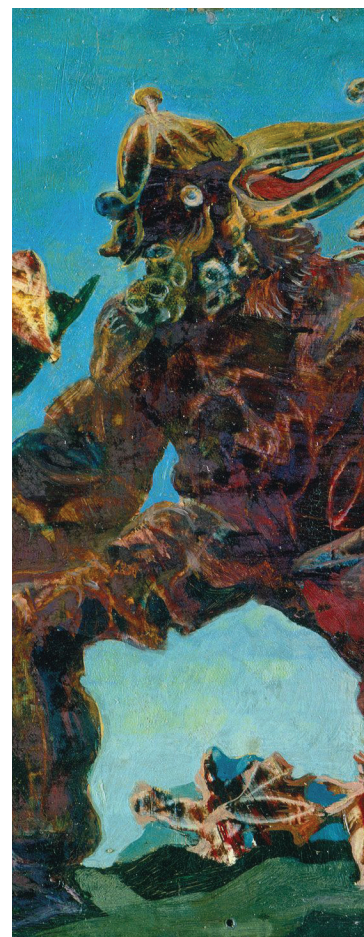
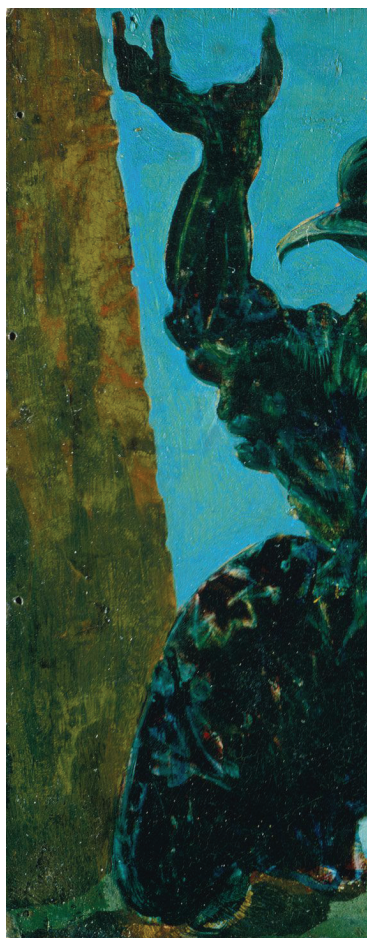

Απέναντι στις προσταγές του κράτους και των αφεντικών

■ Να ακονίσουμε
τα αντανάκλαστικά... τη θέληση...
την αισιοδοξία... τη φαντασία...
τα βέλη μας... την αλληλεγγύη...

Σε μία περίοδο που οι πόλεμοι οξύνονται και γενικεύονται, που καλούμαστε να υπηρετήσουμε την πατρίδα και τα συμφέροντα των αφεντικών, που ο μισθός τελειώνει σε ΔΕΗ και νοίκι, που το σούπερ μάρκετ έγινε είδος πολυτελείας, που δολοφονεί μέρα-μέρα πολιτικούς κρατούμενους απεργούς πείνας, η επίθεση που δεχόμαστε να γίνει η χειροβομβίδα που θα σκάσει στα μούτρα τους.

Γιατί ο μόνος πόλεμος που δίνουμε, με όλα τα μέσα, είναι ο κοινωνικός και ταξικός πόλεμος. Το καθήκον μας είναι να σαμποτάρουμε την ελληνική πολεμική μηχανή, να δείξουμε απειθαρχία σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής, να φέρουμε τον πόλεμο πίσω, στις καρδιές των παρηκμασμένων-αναπτυσσόμενων μητροπόλεων.

ΚΕΝΤΡΙΚΟ σελίδες 12-13

Πόλεμος, προετοιμασία εθνικού κορμού, αντιστάσεις

apatris.info

editorial

Διανύσαμε (όχι) αι-
σίως το πρώτο μισό
του 2022. Και τί κα-
ταλάβαμε; Κάθε πέρυσι και
καλύτερα ή μάλλον κάθε
«του χρόνου» και πιο περι-

εργα. Δεν είναι τόσο το γεγονός ότι ζούμε σε νεοφασιστικό κράτος. Αυτό το νιώσαμε στο πετσί μας από την πρώτη στιγμή με την καταστολή και την βία στο δρόμο, τις εκκενώσεις των καταλήψεων μας, την επισφάλεια, τα νομοσχέδια στην εργασία που στραγγαλίσαν την ήδη στραγγαλισμένη εργασιακή μας υπόσταση, την καταστροφή της ψυχικής μας υγείας, την εξουθένωση αγωνιστριών και την εξόντωση απεργών πείνας μέχρι και σήμερα, τις κρατικές δολοφονίες μεταναστ.ριών, τόσο στο Αιγαίο όσο και μέσα στα camp ελληνικής φιλοξενίας, τα οποία πλέον οφείλουν να είναι ακόμα πιο αόρατα και κλειστά, όπως είδαμε πρόσφατα με την απόφαση εκκένωσης του camp στον Ελαιώνα. Όχι, δεν εί-
ναι όλα αυτά. Είναι περισσότερο το γεγονός ότι γίνεται όλο και πιο ξεκάθαρο για ποιούς ετοιμάζεται ο new era κόσμος και ποιές από εμάς δεν χωράει ούτε κατά διάνοια.

Οι σχεδιασμοί των κυρίαρχων διαχειριστών τόσο πλανητικά όσο και εγχώρια φάνη-
καν από τη κρατική διαχείριση της πανδημίας covid19. Είχαμε να αντιμετωπίσουμε, εκ-
παίδευση στην υπακοή, πειθαρχηση, καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης, οδηγίες και διαγ-
γέλματα από τα πάνω, ψηφιοποίηση, έλεγχο, αναφορές, και κρατική γλώσσα σε κάθε
μας κίνηση. Μια πρόβα τζενεράλε για την στρατιωτικοποίηση του κοινωνικού σώματος
και την πολεμική προετοιμασία των κρατών. Άραγε πώς μετασχηματίζεται ο κοινωνικός
ιστός, όσο βλέπουμε αυτή την βίαιη μετάλλαξη του πολιτισμού προς την κοινωνία του
ελέγχου; Τι είναι επόμενο όταν παρατηρούμε την φίμωση των κινημάτων με τρομονό-
μους από τη Γερμανία ως την Ελλάδα;

Πάνω από την ρίζα του παγόβουνου του διεθνούς εμπορικού διακρατικού πολέμου,
μαίνεται μια εντεινόμενη στρατιωτική σύρραξη στην Ανατολική Ευρώπη (Ουκρανία-ΝΑ-
ΤΟ-Ρωσία), όπως και στην Μέση Ανατολή, όπως και στην Ασία (Κίνα-Ταϊβάν). Οι εγχώ-

ριοι τηλεπλασιέδες δεν σταματούν να τρίβουν τα χέρια τους με τη ρητορική του ελληνι-
κού κράτους-σωτήρα που «είναι έτοιμο για όλα» και παίρνει «πρωτοβουλίες στο Αιγαίο». Εμείς γνωρίζουμε πολύ καλά, ότι άμα παίρνει πρωτοβουλία το κράτος, τότε αυτή είναι
για να μας στείλει στη σφαγή. Σε αυτό φυσικά έβαλε το λιθαράκι της και η αριστερά χτί-
ζοντας την προοικονομία και την εθνική ενότητα για αυτό που ακολούθησε. Επιπλέον,
τα ελληνικό σκουπιδιario με πάσης φύσεως φασίστα να παίρνει έδαφος στο δρόμο και
στα πάνελ, έτοιμο να βγει μπροστά για τη «μαμά πατρίδα», βάζει τον οβολό του ως δεξι
χέρι στα σχέδια μιας ήδη ακροδεξιάς κυβέρνησης. Φυσικά μπορούν να μας ταΐζουν με
ψευτοεπιδόματα για βενζίνες και ρεύμα, σαν γνωστά προ-εκλογικά δολώματα, που έχου-
με ξανά συναντήσει στο παρελθόν.

Κι ενώ συμβαίνουν όλα τα παραπάνω, η δικαστική εξουσία ξεπλένει βιαστές, κυκλώ-
ματα, δολοφόνους (όπως στη δολοφονία της Zackie Oh). Δημοσιογράφοι παρακολου-
θούνται με τις ευλογίες της ΕΥΠ και εταιριών λογισμικού, σκάνδαλα αποκρύπτονται ή
προσπερνιούνται, ενώ φυτεύονται μπάτσοι (ΟΠΠ) στα πανεπιστημιακά ιδρύματα ώστε
να αφανιστεί μια για πάντα κάθε νεανικό -φοιτητικό-συλλογικό κίνημα που θα μπορού-
σε να σηκώσει ανάστημα. Άλλωστε οι δολοφονικές επιθέσεις στο φοιτητικό κίνημα της
Θεσσαλονίκης στο ΑΠΘ μόνο αυτό αποδεικνύουν, την πραγματική τους όρεξη.

Ένα χρόνο περίπου μετά τις μεγάλες πυρκαγιές της βόρειας Εύβοιας, αυτοί που την
κάψανε, δηλαδή το κράτος και τα τσιράκια του, έρχονται να μας εγγυηθούν έναν νέο
κόσμο. Έναν κόσμο όπου τα βουνά από την Κρήτη ως τα Άγραφα θα είναι γεμάτα ανε-
μογεννήτριες, έναν κόσμο που η τεχνική-επιστημονική πρόοδος είναι αξίες πάνω από
οποιαδήποτε αξία του φυσικού κόσμου. Έναν κόσμο που οι από τα κάτω θα πρέπει να
«καταναλώνουν λιγότερο ρεύμα», για να μπορέσουν να βιοποριστούν με τις ήδη υψηλές
τιμές στα πάντα. Έναν κόσμο που απλά εμείς δεν χωράμε και δεν θέλουμε να χωρέσου-
με. Γιατί η κρίση ήταν πάντα εδώ, τα αφεντικά και το κόστος ζωής τα είχαμε πάντα στο
σβέρκο μας και έχει έρθει εκείνη η ιστορική στιγμή να πούμε: ή εμείς ή αυτοί.

✎ Συντακτική Ομάδα Αθήνας

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Η Ελλάδα, [...] μπορεί να προσφέρει μία εξαι-
ρετική ποιότητα ζωής και σε ένα κόσμο όπου τα
ζητήματα αυτά αποκτούν ολοένα και μεγαλύ-
τερη σημασία. Όπου ο σκοπός πλέον δεν είναι
απλά πόσα λεφτά θα βγάλω, είναι πολύ σημαντι-
κό αυτό, αλλά δεν είναι το μοναδικό κίνητρο, το
να βγάξει κανείς ολοένα και περισσότερα λεφτά,
αλλά να βλέπουμε τη ζωή μας λίγο πιο σφαιρικά,
λίγο πιο ολιστικά».

~Κ. Μητσοτακης, πρωθυπουργός

Η **Απατρίς** είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του
οριζόντιου συντονισμού τριών συντακτικών ομάδων, καθώς και κάποιων
συντακτών/τριών, κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το
μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνερ-
γασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας
με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις.
Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τιράζ 15.000 φύλλα.
Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περι-
πτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

★ Δικτυακός τόπος: apatris.info
★ Ψηφιακή έκδοση: issuu.com/apatris_news

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: **Eta Pancho**
επικοινωνία: apatris@espiv.net
Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια,
ελεύθερους χώρους
Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα
της εφημερίδας, να συμβάλλετε
στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο
κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

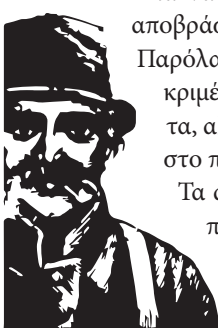
ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση,
η αναπαραγωγή, ολική, μερική
ή περιληπτική ή κατά παράφραση
ή διασκευή απόδοση του περιεχομέ-
νου της εφημερίδας με οποιονδήποτε
τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτο-
τυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς
προηγούμενη γραπτή άδεια
του εκδότη.

Η πίστη στη δικαιοσύνη αποδείχτηκε για ακόμη μία φορά
όμοια με πίστη στον Θεό. Έτσι, έχουμε αποφυλάκισεις
Χορταριά (δολοφόνος Zackie Oh), Κορκονέα (δολοφό-
νος Α. Γρηγορόπουλου), Φιλιππίδη (κατά συρροή βιαστή), απαλ-
λαγή αστών Λεβέντηδων (βιασμός Γ. Μπίκα). Ακόμη, απαγορεύ-
ονται οι αμβλώσεις στις ΗΠΑ από το ανώτατο δικαστήριο, αλλά
και εξοντώνεται μεθοδικά ο απεργός πείνας αναρχικός Γ. Μιχαη-
λίδης για κάτι που τυπικά/νομικά δικαιούται εδώ και μήνες.

Το ζήτημα με τη δικαιοσύνη, παραμένει ίδιο, τσιμπάει μόνο
τους ξυπόλυτους. Παρόλα αυτά, η δικαιοσύνη αποτελεί και αυτή ζήτημα ανταγωνισμού
και πιέσεων μέσα στο κρατικό οικοδόμημα. Έτσι, εάν δεν αποδίδεται δικαιοσύνη και με
άλλους όρους, εάν δεν πιέζεται το κράτος από συνεχείς αντιδράσεις σε τέτοιου είδους
«αποφάσεις», τότε τα τσιράκια του κράτους θα απελευθερώνουν ή θα ρίχνουν στα μαλακά
τα δικά τους παιδιά και μόνο.

Για να μην παρεξηγηθούμε, δεν ζητάμε αυστηρότερες ποινές για αυτά τα
αποβράσματα. Ήταν αναμενόμενο ότι θα προφυλάξουν τα δικά τους παιδιά.
Παρόλα αυτά, η διαρκής ενασχόληση -και με επιθετικούς όρους- με συγκε-
κριμένες υποθέσεις θέτει αναχώματα απέναντι στα επόμενα αποβράσμα-
τα, αλλά και ανοίγει ζητήματα που τέτοιες αποφάσεις δημιουργούν ρωγμές
στο προσώπιο των κυρίαρχων.

* * *
η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς
και πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.
* * *

Τα αίτημα για πιο πολλούς εισαγγελείς που παρεμβαίνουν, πιο αυστηρές
ποινές που να τηρούνται (πχ, «ισόβια που να 'ναι ισόβια»), τόσο πιο
πολύ θα βουτάνε τους φτωχοδιάβολους στα μπουντρούμια, τόσο θα
φυλακίζουν τις επιζησαντες έμφυλης βίας λόγω αυτοάμυνας, τόσο
θα παρέμβουν στην αυτοδιάθεση των σωμάτων μας, τόσο θα
έχουμε νέους ποινικούς που θα στοχεύουν όλο και περισσότερο
την αντίσταση και τον αγώνα.

Άλλωστε, μην ξεχνάμε ότι το σύστημα της δικαιοσύνης εί-
ναι κρατική δομή. Πληρώνονται και υπηρετούν το «κράτος δι-
καίου». Το ίδιο δηλαδή που πνίγει και δολοφονεί μεταναστά
στις συνοριογραμμές, που φυλακίζει και βασανίζει επανα-
στάτες, που σακατεύει διαδηλώτριες και έπειτα τους απαγγέ-
λει κατηγορίες, που αναβαθμίζει κατηγορητήρια, που καλύπτει
τις εγκληματικές οργανώσεις, που διαπλέκεται με τη μαφία.

Μόνος δρόμος για δικαιοσύνη είναι οι επιθέσεις σε όλα αυτά
τα υποκείμενα που υπογράφουν καταδικές για τους φτωχοδιάβο-
λους και βολεύουν τα τσιράκια του κράτους. Να αλλάξει ο φόβος
στρατόπεδο.

Δήλωση ολικής **άρνησης** στράτευσης του συντρόφου Τ. Παλαιοθόδωρου

Στις 8 Μαρτίου του 2022 καλέστηκα να παρουσιαστώ στο στρατόπεδο της Κω για να κάνω τη στρατιωτική μου θητεία. Σε αυτό το κάλεσμα αποφάσισα να αρνηθώ να παρουσιαστώ και θα ακολουθήσω τον δρόμο που πολλοί αγωνιστές έχουν περπατήσει εδώ και πάρα πολλά χρόνια· αυτόν της ολικής άρνησης στράτευσης. Οι λόγοι που παίρνω αυτή την απόφαση δεν έχουν να κάνουν με καμία λογική καβάτζας ή ξεβόλεματος. Άλλωστε εάν ίσχυε κάτι τέτοιο δεν θα χρησιμοποιούσα ούτε αυτό το μέσο (της ολικής άρνησης) ούτε θα το αναδείκνυα.

Ο στρατός αποτελούσε διαχρονικά ένα από τα μέσα του κεφαλαίου για να επεκτείνει τα συμφέροντά του εκτός συνόρων, όπως επίσης και για να τα διατηρήσει εντός αυτών. Η ωραιοποιημένη εικόνα που μας παρουσιάζεται από τη μεριά της κυριαρχίας, που τη μαθαίνουμε ήδη από τα πρώτα παιδικά μας χρόνια στα τραπέζια των μεγάλων, στο σχολείο, στα βιβλία ιστορίας, στην τηλεόραση κ.ά., αυτή που από την μία έχουμε ένα κωλοχανείο και από την άλλη το μέρος που γίνεσαι άντρας, το μέρος που θα κάνεις τους καλύτερους φίλους, και ταυτόχρονα θα μάθεις πως θα υπερασπιστείς την πατρίδα από την ξένη εισβολή, έχει έναν κοινό παρανομαστή: ότι όλοι πρέπει να κάνουμε το καθήκον μας απέναντι στην πατρίδα και να υπηρετήσουμε στον στρατό, στον οποίον θα μάθεις και χρήσιμα πράγματα για τη ζωή σου.

Το ζήτημα της πατρίδας ωστόσο, ήταν πάντα λίγο θολό για τους προλετάριους και τις προλετάριες. Πόσοι και πόσες πέθαναν για την πατρίδα τους, έδωσαν τη ζωή τους, και στο τέλος είδαν την πατρίδα τους να τους ξεχνάει, να τους εξορίζει, να τους δολοφονεί, ενώ την ίδια στιγμή οι «προδότες» και συνεργάτες του εχθρού που έκαναν χρυσές μπίζνες με τους «βαρβάρους» έγιναν μετά χριστών σωτήρες. Το αφηρημένο αφήγημα της πατρίδας λοιπόν, όπως και πολλά άλλα, χρησιμοποιείται διαχρονικά από τα αφεντικά για να γλυκαίνει στα μυαλά των εργατών και των εργατριών η ιδέα της θυσίας για τα κέρδη τρίτων. Γιατί δυστυχώς ο πόλεμός τους δεν κρύβει καμία ρομαντική πτυχή και κανένα υπέρτατο ιδανικό. Η αλήθεια είναι σκληρή και ρηχή: στον βάλτο που μαλώνουν τα βουβάλια, την πληρώνουν τα βατράχια.

Πιο χαρακτηριστική περίπτωση δεν θα μπορούσαμε να βιώνουμε πέραν της τωρινής, και αναφέρομαι φυσικά στην Ουκρανία. Την στιγμή που γράφονται αυτές οι αράδες στην κεντρική Ευρώπη εργάτες και εργάτριες σφάζονται ανελέητα στον βωμό των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Μια σύγκρουση μεταξύ ανατολής και δύσης, στη μέση της οποίας βρέθηκαν οι Ουκρανοί προλετάριοι, με έναν ηγέτη φασίστα να ζητάει τα ρέστα από το ΝΑΤΟ επειδή πάνω στο ζόρι τον κρέμασαν, και με ένα εργατικό κίνημα στην εντατική (για πάρα πολλούς ιστορικούς και πολιτικούς λόγους) το οποίο αδυνατεί να αντιδράσει σε αυτήν την καινούργια ανθρωποσφαγή. Αυτή ωστόσο είναι η κεντρική εικόνα, αφού εάν κοιτάξουμε καλύτερα στο βάθος βλέπουμε τους κεφαλαιοκράτες να τρίβουν τα χέρια τους πάνω από το βομβαρδισμένο Κίεβο.

Στα του οίκου μας τώρα, η περίοδος που βιώνουμε στο σήμερα χαρακτηρίζεται από ακραία στρατιωτικοποίηση, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι προηγούμενες ήταν καλύτερες. Η ψωροκώστα να συνεχίζει ακάθεκτη να εξοπλίζεται για να αντιμετωπίσει τον εχθρό, αγοράζοντας Rafale και φρεγάτες, συνάπτει αμυντικές συμφωνίες, ετοιμάζει αποστολές στρατιωτικών σωμάτων στην «καθ' όλα ελληνική» υποσαχάρια Αφρική, επιτρέπει την εγκατάσταση χιλιάδων αμερικανών φαντάρων στη νατοϊκή βάση της Αλεξανδρούπολης, πραγματοποιεί τεράστιες στρατιωτικές ασκήσεις που αποτελούν ξεκάθαρα μια επίδειξη δύναμης. Όλα αυτά δίνουν τον ρυθμό στα τύμπανα του πολέμου· ενός πολέμου που μόνο αμυντικός δεν φαίνεται να είναι.

Την ίδια στιγμή που το ντόπιο κεφάλαιο ενισχύει τη θέση του και δισεκατομμύρια ξοδεύονται για εξοπλιστικά, στο εσωτερικό της χώρας η κατάσταση για τους πολίτες θυμίζει σκατά φοράδας σε αλώνι. Το ένα αντεργατικό νομοσχέδιο διαδέχεται το άλλο, οι ανατιμήσεις έχουν φτάσει στον θεό, χιλιάδες νεκροί από την πανδημία με ένα υποστελεχωμένο σύστημα υγείας να χαροπαλεύει. Η φτωχοποίηση έχει βαρέσει κόκκινο και για όποιον τολμάει να αντιμιλήσει η αστυνομία έχει το πράσινο φως για να τον ισοπεδώσει. Μία κατάσταση που σε κάνει να συνειδητοποιείς ξαφνικά ότι ο εξωτερικός «εχθρός» έχει

πολλά περισσότερα κοινά με εμάς, από ότι έχουμε εμείς με τα ντόπια αφεντικά, τα τσιράκια και τους μπράβους τους. Παρ' όλα αυτά οι προλετάριοι φοράνε τα χακί, γυαλίζουν τις αρβύλες τους, κάνουν φάκελο την κουβέρτα και ποτίζονται από αμοιβαίο μίσος, ενώ την ίδια στιγμή η εξουσία τρίβει τα χέρια της.

Ο εχθρός για το κράτος και το κεφάλαιο ωστόσο δεν φοράει πάντα παραλλαγή και εθνόσημο. Πολλές φορές βρίσκεται ανάμεσα στους ανθρώπους που ισοπεδώθηκαν τα σπίτια τους μετά από βομβαρδισμούς από τις εκάστοτε σταυροφορίες που σηκώνονται απέναντι στην τρομοκρατία ή για την επιβολή της ειρήνης και της δημοκρατίας σε μία περιοχή. Άνθρωποι που ξεσπιτώθηκαν, περπάτησαν αμέτρητα χιλιόμετρα, φτάσανε στα σύνορα, και όσοι από αυτούς δεν χωράγανε για να γίνουν φτηνό εργατικό δυναμικό στα φραουλοχώρα της Μανωλάδας, συνάντησαν τις σφαίρες και τους υποκόπανους των όπλων του ελληνικού στρατού. Πρόσφυγες βαπτίστηκαν λαθρομετανάστες, λες και τους αφήσανε οι καπιταλιστές άλλη λύση πέραν του να πάρουν το δισάκι τους και να ακολουθήσουν πορεία προς το άγνωστο. Έτσι, Έβρος και Αιγαίο γέμισαν από πτώματα δολοφονημένων ανθρώπων, ασχέτως εάν ο διαχειριστής της εξουσίας υπέγραφε το πρωί μηνύονια και το βράδυ αμυντικές δαπάνες, με το αριστερό χέρι ή με το δεξί.

Από την άλλη έχουμε και τον εσωτερικό εχθρό, αυτούς που διαδηλώνουν, απεργούν και αγωνίζονται εντός των συνόρων· που συγκρούονται και πολεμάνε αυτό το σύστημα. Αυτούς που όταν ακούνε τα όρνεα να ουρλιάζουν για αίμα και αλύτρωτες πατρίδες, αυτοί λένε ότι τον πόλεμο τον ζούμε καθημερινά στις γειτονιές και τις δουλειές μας. Αυτοί και αυτές που μάθανε από μικροί το τι σημαίνει караβανάς και χωροφύλακας από τις μαρτυρίες και τα μαρτύρια που πέρασαν παλιότερα οι άνθρωποι του αγώνα. Οι αναχρονιστές, όπως τους αποκαλούν καναλάρχες, πολιτικοί και караβανάδες, αφού όπως ξεκαθαρίζουν οι τελευταίοι σήμερα ο στρατός δεν έχει ούτε τον λόγο, ούτε τη διάθεση να εμπλακεί με τα «κοινά». Και όντως θα ήταν πολύ βολικό για την εξουσία να βυθιζόμασταν στη λήθη και να ξεχνάγαμε τη χούντα και τον εμφύλιο, τα βασανιστήρια και τις εκτελέσεις, τον Μάιο και τον Αύγουστο του '36. Πώς να αφήσουμε το παρελθόν πίσω μας όμως, όταν πραγματοποιούνται και σήμερα στα στρατόπεδα ασκήσεις αντιμετώπισης πλήθους, όταν βάζουν φαντάρους να φυλάνε υπουργεία σε απεργίες όπως αυτές των μνημονίων, ή όταν μπαίνει ανοιχτά το ζήτημα της επέμβασης του στρατού στο εσωτερικό της χώρας είτε από την δεξιά είτε από την άκρα δεξιά;

Από μέρους μου λοιπόν, θεωρώντας τον εαυτό μου κομμάτι του αναρχικού κινήματος και της εργατικής τάξης, δεν μπορώ να φανταστώ τον εαυτό μου να κρατάω όπλο που θα σημαδεύει τους παραπάνω εχθρούς της εξουσίας. Όχι επειδή διαπνέομαι από κάποιο πασιφιστικό πνεύμα που συνειδησιακά με κάνει να αντιτίθεμαι σε κάθε μορφή βίας. Σε έναν κόσμο που καθημερινά δολοφονούνται για τα κέρδη του κεφαλαίου αμέτρητοι προλετάριοι και προλετάριες, δεν μπορούμε να αντιπαραβάλουμε απέναντι σε αυτό τίποτα λιγότερο από την ένοπλη σύγκρουση, μακριά από τις ονειροπολήσεις ότι τα πράγματα θα γίνουν καλύτερα με προσευχές και ικεσίες. Μέσα από επαναστατικά σωματεία τα οποία θα οπλιστούν απέναντι σε όλους τους θεσμούς στους οποίους βασίζεται η καπιταλιστική κοινωνία. Μέσα από την άρνηση της μαθητείας στην μεγάλη ρομποτική σχολή που εκπαιδεύει πειθήνιους εργάτες, που δεν διεκδικούν και παλεύουν για την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς.

Επιλέγω λοιπόν την ολική άρνηση στράτευσης γιατί αρνούμαι να συστρατευθώ με τα συμφέροντα της κυριαρχίας και των μισαλλόδοξων. Επειδή στα σχέδιά τους και στον πόλεμό τους οφείλουμε να αντιταχθούμε οργανωμένα, για να σταματήσουν οι προλετάριοι αυτού του κόσμου να γίνονται κρέας για τα κανόνια τους. Γιατί στην τελική η μόνη σημαία που θέλω να συνταχθώ από κάτω της είναι η προλεταριακή.

Πόλεμο στον πόλεμό τους

✍ Τ. Παλαιοθόδωρος
Γιάννινα, Μάρτιος 2022

Βιβλιοθηκονομία και άλλες υποσχέσεις μάχης

Το πανεπιστήμιο αποτελούσε ανέκαθεν πεδίο μάχης μεταξύ της κυριαρχίας, των αφηγημάτων της, και του ανταγωνιστικού κινήματος. Ο ρόλος της «ανώτατης εκπαίδευσης» αποσκοπούσε πάντοτε στην θεσμική οριοθέτηση της γνώσης και στην κοινωνική αναπαραγωγή. Στον ύστερο πλέον καπιταλισμό κύριος γνώμονας της εκπαίδευσης και των παράγωγων της: έρευνα, είναι τα συμφέροντα της αγοράς. Ωστόσο σε κάθε εποχή γεννιόντουσαν στα σπλάχνα του απείθαρχης υπάρχεις απολίτιστες για το πολιτισμό της εξουσίας. Φωνές αντίστασης που απαλλοτριώναν χρόνο, χώρο και γνώση μετατρέποντας τη στέρφα γη του ακαδημαϊκού ασύλου σε εύφορο έδαφος ριζοσπαστικοποίησης, ανατρεπτικής δράσης και έκφρασης. Η δημοκρατία, λοιπόν, νομοθετεί εκ νέου και αναγγέλλει την επερχόμενη εκστρατεία της.

Από την κατάργηση του ασύλου το '19 μέχρι την ψήφιση του νόμου 4777 τον περσινό Φλεβάρη -εν μέσω καθεστώτος έκτακτης ανάγκης- το κράτος διευρύνει σημαντικά το νομικό οπλοστάσιό του, έτσι ώστε να ριχτεί πιο (από)φασιστικά στη μάχη. Μη έχοντας αποσπάσει αρκετή κοινωνική συναίνεση γύρω απ' τις επιταγές του και με τα αφηγήματα περί ανομίας μπαγιατεμένα δεν υπολόγισε σωστά το πώς αυτή η μάχη έμελλε να δοθεί.

Στιγμές και απόπειρες στρατοπέδευσης μπάτσων στο ΑΠΘ

22/02/2021: Αποτυχημένη απόπειρα εκκένωσης της ολιγώρης τότε και πολυήμερης τελικά κατάληψης πρυτανείας, με ασύστολη καταστολή και 31 συλλήψεις.

11/03/2021: Εισβολή επίδειξης ισχύος στην πρυτανεία, κατόπιν ανακοίνωσης λήξης της κατάληψης, με 16 συλλήψεις. Περιφρούρηση της πρυτανείας από MAT για μερικές μέρες.

07-08/06/2021: Lock-out του campus από Ζήτα και MAT με σύγκρουση-σπάσιμο του αποκλεισμού και αντανάκλαστική πορεία στο κέντρο της πόλης.

10/12/2021: Επιχείρηση χαρτογράφησης από γκρουπ ασφαλιτών στη ΣΘΕ και εκδίωξή τους με πυροσβεστήρες και συνθήματα

31/12/2021: Εκκένωση της κατάληψης «Στέκι στο Βιολογικό» και περιφρούρηση από μπάτσους περίξ της ΣΘΕ με lock-out της ημέρας τον διακοπών.

12/01/2022: Εκκένωση της νέας κατάληψης πίσω απ' το Χημικό με 15 συλλήψεις.

18-20/04/2022: Έναρξη εργασιών οικοδόμησης στο γκρεμισμένο Βιολογικό και στρατοπέδευση διμοιριών στο στενό του στεκιού, αλλά και γενικά περίξ της ΣΘΕ μέσα κι έξω από το campus. Συγκρούσεις και εκδίωξη των μπάτσων, με 2 συλλήψεις.

26-30/04/2022: Περιφρούρηση των εργασιών στο Βιολογικό από διμοιρίες μέσα, έξω και περίξ, αποχώρηση των μπάτσων με το τέλος της βάρδιας των εργατών.

10/05/2022: Επιστροφή των μπάτσων για περιφρούρηση των εργασιών (έπειτα από το γκρέμισμα της «βιβλιοθήκης» στις 07/05), με σύγκρουση, χημικά μέσα στο κτήριο της ΣΘΕ, 1 σύλληψη και αποχώρηση των ένστολων.

11/05/2022: Περιφρούρηση των εργασιών από μπάτσους, παραμονή μέχρι το τέλος της βάρδιας των εργατών.

25/05/2022 – ??/??/20??: Επιστροφή των μπάτσων και επίσημη πλέον εγκατάστασή τους με 24ώρη στρατοπέδευση στο σημείο και περίξ αυτού, μέχρι το ολικό χτίσιμο της βιβλιοθήκης. Στο διάστημα αυτό μεσολαβούν συγκρούσεις

πρωί και βράδυ, πρωθυπουργικά διαγγέλματα, συλλήψεις, σπασμένα δόντια και ανοιγμένα κεφάλια γύρω απ' το επίμαχο σημείο.

Γενικότερα πέρα απ' την ακριβή κατάθεση των γεγονότων υπάρχουν ορισμένες συνιστώσες που ίσχυαν καθ' όλη τη διάρκεια, όπως τα άτυπα lock-out και οι έλεγχοι στις εισόδους που κάποτε εξελίσσονταν σε προσαγωγές προσωπικού σταμπαρίσματος. Κοσμητείες και Πρυτανεία δε σταμάτησαν να βγάδουν ανακοινώσεις που είτε αναπαρήγαγαν μικροαστικά διχαστικά δίπολα: «Η με τις βαριοπούλες ή με τις βιβλιοθήκες», είτε «καταδίκαζαν» αόριστα τη βία πλημμυρίζοντας το ματωμένο campus με κροκοδείλια δάκρυα. Περιττό να αναφέρουμε πως το κέντρο από τότε είναι ασφυκτικά μπατσοκρατούμενο με όλες τις ομάδες ακροβολισμένες γύρω απ' το ΑΠΘ και τις κεντρικές αρτηρίες περιπολούμενες όλο το εικοσιτετράωρο, την ίδια στιγμή που διμοιρίες κατασκηνώνουν γύρω απ' τα μπάζα, πλάι από δυο κουρδισμένες αύρες.

Γιατί σ' αυτή τη γειτονιά;

Ο αγώνας σχετικά με τα πανεπιστήμια αλλά και οι επάλξεις αναμέτρησης με την εξουσία βρήκαν γόνιμο έδαφος ν' ανθίσουν στη Θεσσαλονίκη για συγκεκριμένους λόγους. Ένας γενικότερος -και διαχρονικής αξιοποίησης από μεριάς κινημάτων- είναι η πολεοδομία της, που τοποθετεί το campus και συνεπώς τις κοινότητες αγώνα στο κέντρο της πόλης. Ειδικότερα ίσως είναι η δυναμική του α/α χώρου και η διεξαγωγή ακηδεμόνευτων αγώνων στα φοιτητικά που υποσχέθηκαν από νωρίς ότι θα σταθούν απέναντι στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και στη συνολική υποδούλωση της εποχής, χτυπώντας άμεσα από τη μέρα ψήφισης του νόμου 4777 στις 10/02/2021 με σύγκρουση στο Υπουργείο Μακεδονίας Θράκης, με κατάληψη της Πρυτανείας 12 μέρες μετά, ορθώνοντας αναχώματα στα πλάνα της κυριαρχίας, με πολύμηνες καταλήψεις σχολών και τακτικές συγκρουσιακές πορείες.

Συστατικό στοιχείο του κινήματος που ακόμη αντιστέκεται αποτέλεσε εξ αρχής η πολυμορφία σε περιεχόμενα και μέσα. Οι αναλύσεις και οι γεφυρώσεις αγώνων ξεκινώντας από τα πανεπιστήμια έφτασαν ως την πατριαρχία, τους πολιτικούς κρατούμενους, τις μάχες των υγειονομικών και τα εργασιακά, ενώ τα εργαλεία που αξιοποιήθηκαν κυμαίνονταν από φοιτητικούς συλλόγους και σχήματα, μέχρι ανοιχτές συνελεύσεις και συνωμοτικές επιθέσεις. Η ευελιξία και η προσαρμοστικότητα του αγώνα είναι που ανάγκασαν το Χρυσοχοϊδή να επισκεφτεί έκτακτα την πόλη της Θεσσαλονίκης στις 08/03/2021, ενώ η κατάληψη πρυτανείας ακόμη έτρεχε, ώστε να συνεδριάσει με την ακαδημαϊκή και αστυνομική διοίκηση της πόλης. Τα χαρακτηριστικά αυτά δεν άφησαν περιθώριο στην εξουσία να κηρύττει μελλοντικές υποσχέσεις καταστολής, αλλά την ανάγκασαν να επιχειρήσει επανειλημμένα με σημείο αναφοράς τον αγώνα που τρέχει στα πανεπιστήμια. Πράγμα που, εξάλλου, αποδεικνύεται από καθεστωτικές εξομολογήσεις: «Το σχέδιο «βιβλιοθήκη» της ΕΛ.ΑΣ. στη Θεσσαλονίκη, η πρώτη δοκιμαστική εμφάνιση της πανεπιστημιακής αστυνομίας...». Αντί για την προβλεπόμενη Ο.Π.Π.Ι., λοιπόν, το έργο της πανεπιστημιακής αστυνομίας έκτακτα αναλαμβάνουν MAT, αύρες και κάθε λογής κατασταλτικό σώμα.

Όλα αυτά δε γίνονται και λέγονται σ' ένα πνεύμα κοινότρωρα φοιτητικό ή αντιμπατσικό. Ο ρόλος των πανεπιστημιόμπατσων, και συνολικά του νόμου 4777 κι αυτών που έπονται (πανεπιστήμιο 2030, νέος νόμος-πλαίσιο), εί-

να να επισφραγίσουν και να περιφρουρήσουν την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση. Όσο ο ίδιος ο καπιταλισμός αποδιαιρθώνεται το κράτος αναζητά νέες πλουτοπαραγωγικές πηγές και τις βρίσκει στο πανεπιστήμιο, το οποίο μετατρέπεται σε τεχνοκρατικό φρούριο που θα είναι ικανό να επιτελεί τις διαταγές του μέσω σωμάτων καταστολής, μέσω παραγωγής συστημάτων παρακολούθησης και έρευνας για NATO, υπουργείο άμυνας, όπως και για οποιαδήποτε ιδιωτική εταιρεία επιθυμεί να μεγιστοποιήσει τα κέρδη της.

Ο αντίκτυπος των παραπάνω φυσικά δεν περιορίζεται στη «μόρφωση», στην ποιότητα και την προσβασιμότητα αυτής. Η ζωή γίνεται μαριονέτα στα χέρια των κυρίαρχων, όταν οι εστίες καταρρέουν, η λέσχη λιγοστεύει και πετάει μερίδες, τα ακαδημαϊκά συγγράμματα γλυκοκοιτάνε τις τσέπες μας. Αυτά προφανώς δεν είναι προβλήματα αποκλειστικά του «φοιτητικού κόσμου», αλλά εντάσσονται στη συνολική εξαθλίωση της ύπαρξης, στην περαιτέρω φτωχοποίηση των καταπιεσμένων, στη μετακύλιση της καπιταλιστικής κρίσης και του χρέους της εις βάρος της κοινωνικής βάσης. Γι' αυτό και οι αγώνες δεν είναι απομονωμένα «φοιτητικοί», αλλά επιδιώκουν και κάποτε καταφέρνουν να συλλογικοποιούνται με άλλες φωνές αντίστασης.

Σινιάλο

Τα γεγονότα του ΑΠΘ -όπως κάθε αγώνας για αξιοπρέπεια, αγώνας με αρνήσεις, στερήσεις και απόλαυση- δε θα μπορούσαν ποτέ να χωρέσουν σ' ένα έντυπο. Οι διόπτρες των δημοσιογράφων στέκουν δίπλα απ' τα πιστόλια των ένστολων και καταγράφουν μία-μία τις κινήσεις, οι απόπειρες αυτές να εγκλωβίσουν τους αγώνες μας στην οικουμενική εκκλησιά του θεάματος -το ιντερνέτ- είναι μάταιες μιας και η αντίσταση δεν χωράει στα εικονικά κελιά τους. Ελάχιστοι πομποί αντιπληροφόρησης τοποθετούν το σώμα τους ανάμεσα στις πέτρες, τα χημικά και τις φλόγες, λειτουργώντας ως ασπίδα σε στιγμές που οι μπάτσοι καταστέλλουν εκτός σχεδίου και μέτρου. Πολλές φορές αποτελούν και οι πομποί αυτοί στόχο για τους αφηνιασμένους κομιστές της τάξης. Τους ευχαριστούμε που παίρνουν τη θολούρα απ' την ατμόσφαιρα και κρύβουνε τα μούτρα μας.

Στέλνουμε σινιάλο σε όσα αντιστέκονται μέσα κι έξω απ' τα πανεπιστήμια. Μπορεί ο πόλεμος να ξεκίνησε στο βορρά, μα τα μέτωπα πληθαίνουν, ας φροντίσουμε γι' αυτό. Σίγουρα το μέλλον επιφυλάσσει πολλές «βιβλιοθήκες». Η υποταγή βρίσκει την αφορμή της στη σιωπηρή μελέτη της αποστείρωσης, γίνεται πέπλο που πλακώνει τους πλανεμένους, γίνεται σάβανο για τη συνείδηση και κόκκινο χαλί για τους καλοαναθρεμμένους καριερίστες. Στο τέλος -ανάμεσα σε κρότους και ουρλιαχτά- θα ακούγεται μόνο η μαγευτική μουσική της εξέγερσης.

■ Από τις επάλξεις της Θεσσαλονίκης

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Όλα τα καλά αυτή η οικογένεια

Την Παρασκευή 15 Απριλίου, εντός «πανηγυρικού» κλίματος και με πλήρη κάλυψη από όλα τα συστημικά εγχώρια μέσα ενημέρωσης, ο Κυριάκος Μητσοτάκης εγκαινίασε τη λειτουργία του νέου αρχαιολογικού μουσείου Χανίων. Στο μουσείο εκτίθεται η περίφημη «συλλογή Μητσοτάκη», της οποίας το ιστορικό διαμόρφωσης και ανάδειξης έχει, αν μη τι άλλο, ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Η Μονή Οδηγήτριας βρίσκεται στον ορεινό όγκο των Αστερουσίων Ορέων στα νότια του Νομού Ηρακλείου. Τον χειμώνα του 1979-1980, εξαιτίας των δυσμενών κλιματολογικών συνθηκών που επικρατούσαν, οι αρχαιολόγοι της τοπικής εφορείας υποχρεώθηκαν να σταματήσουν προσωρινώς εργασίες, οι οποίες αφορούσαν ασύλητο θολωτό μινωικό τάφο προανακτορικής περιόδου, εντός του οποίου βρισκόταν σπάνιος θησαυρός αντικειμένων που χρονολογούνται από το 3000 έως το 1800 π.Χ. Όταν οι εργασίες επανεκκινήθηκαν το καλοκαίρι του ίδιου έτους, διαπιστώθηκε ότι ο τάφος είχε λεηλατηθεί.

Τον Μάιο του 1991, η πρόεδρος του Ιδρύματος Γουλανδρή, Ντόλλυ Γουλανδρή, ενημερώνει τον έφορο αρχαιοτήτων Ηρακλείου, Χρήστο Κριτζά, για επικείμενη έκθεση της αρχαιολογικής συλλογής Κωνσταντίνου και Μαρίκας Μητσοτάκη. Τον πληροφορεί ότι μεγάλος αριθμός των αντικειμένων της συλλογής προέρχεται από τον τάφο της Μονής Οδηγήτριας και το ότι η οργανωτική επιτροπή επιθυμεί να συνεκτεθούν με όσα αντικείμενα προέρχονται από τον ίδιο τάφο και βρίσκονται στο μουσείο Ηρακλείου. Στις 12 Νοεμβρίου 1992, το μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης προχωράει στην έκθεση της συλλογής, στην οποία (και παρότι το υπουργείο Πολιτισμού είχε γνωμοδοτήσει αρνητικά) προστέθηκε και ο Κυριάκος Μητσοτάκης, ως «συγκάτοχος», με απόφαση του Κεντρικού Αρχαιολογικού Συμβουλίου.

Η επίσημη εξήγηση (δια στόματος Μαρίκας) για την κατοχή αντικειμένων που σχετιζόνταν με τόσο σημαντικό αρχαιολογικό χώρο, ο οποίος είχε μάλιστα υποστεί σύληση, ήταν ότι τα έβρισκε η γιαγιά της εκεί που έσκαβε στο χωράφι της. Ο αρχαιολόγος-ανασκαφέας του τάφου, Αντώνης Βασιλάκης, από την πρώτη στιγμή υποστήριξε ότι τα αντικείμενα της συλλογής ήταν προϊόντα αρχαιοκαπηλίας. Το ζήτημα έλαβε διαστάσεις, και το 1993, με υπουργό Πολιτισμού τη Μελίνα Μερκούρη, ανατέθηκε σε ειδική επιτροπή να ελέγξει τα αντικείμενα και να αποφανθεί σχετικά. Στην επιτροπή, μαζί τον κ. Βασιλάκη, συμμετέχει ως προϊσταμένη της ΚΕ' Εφορείας Δυτικής Κρήτης, με έδρα τα Χανιά, η κ. Μαρία Βλαζάκη, μετέπειτα γ.γ. του υπουργείου Πολιτισμού. Εκείνη έφερε και την ευθύνη της καταγραφής της συλλογής, καθ' όσον αυτή στεγαζόταν στο σπίτι της οικογένειας Μητσοτάκη, στο Ακρωτήριο Χανίων.

Από τον επιστημονικό έλεγχο που διεξήχθη τον Ιανουάριο του 1994, διαπιστώθηκε η απόλυτη ομοιότητα μεταξύ των αντικειμένων της συλλογής και των αντίστοιχων εκθεμάτων του μουσείου Ηρακλείου. Το πιο ενδιαφέρον εύρημα ήταν το μισό κομμάτι μιας χρυσής ταινίας που αποτελούσε κτέρισμα του τάφου, της οποίας το άλλο μισό βρισκόταν στο μουσείο Ηρακλείου. Κατά τον έλεγχο, τα δύο κομμάτια εφάρμοζαν εντελώς. Δεν υπήρχε πλέον καμία αμφιβολία για το θέμα της αρχαιοκαπηλίας.

Με την πτώση της κυβέρνησης Μητσοτάκη το 1993, το θέμα πέρασε στην αρμοδιότητα της νέας κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ. Ο Ανδρέας Παπανδρέου στάθηκε «επιεικής». Επέτρεψε στον Κωνσταντίνο Μητσοτάκη να δωρίσει τη συλλογή στο μουσείο της γενέτειράς του, με τον όρο να εμφανίζεται ως ευεργέτης.

Φλαμπέ. Μόνο φλαμπέ

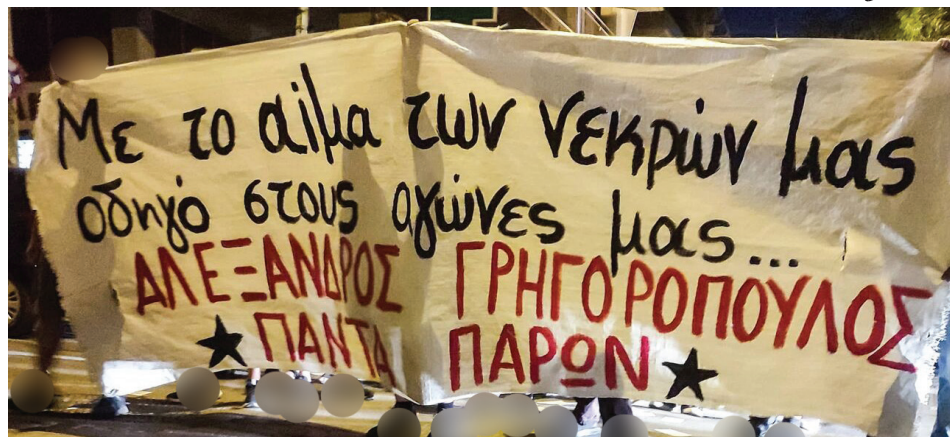
*Να βγει ο Επαμεινώνδας, να θυμηθούμε τα παλιά
που μύριζε βενζίνη από τον Έβρο ως τα Χανιά.*

Αναβλήθηκε επ' αόριστον η εκδίκαση της υπόθεσης Επαμεινώνδα Κορκονέα για τη δολοφονία του 15χρονου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, τον Δεκέμβριο του 2008. Η απόφαση του Μικτού Ορκωτού Εφετείου Λαμίας ήρθε αφότου διαπιστώθηκε ότι στην διαδικασία δεν είχαν κλητευθεί ούτε τα μέλη, ούτε οι πληρεξούσιοι αλλά ούτε και οι δικηγόροι της οικογένειας.

Με την έναρξη της ακροαματικής διαδικασίας, οι δικηγόροι της οικογένειας έθεσαν το θέμα στο δικαστήριο, σημειώνοντας ότι πληροφορήθηκαν τυχαία για τη διεξαγωγή της και ζήτησαν από το δικαστήριο την αποκατάσταση της νομιμότητας.

Η εκ νέου εκδίκαση της υπόθεσης Κορκονέα είναι το αποτέλεσμα απόφασης της ολομέλειας του Αρείου Πάγου, η οποία έκρινε και δέχθηκε την αναίρεση προηγούμενης απόφασης του Μικτού Ορκωτού Εφετείου της Λαμίας, με την οποία αναγνωρίστηκαν ελαφρυντικά που είχαν οδηγήσει και στην προσωρινή αποφυλάκισή του.

Οι δικηγόροι της οικογένειας υποστηρίζουν ότι «Η παράλειψη κλήτευσης δεν οφείλεται σε παραδρομή ή σφάλμα, αλλά σε εντολή που δόθηκε από τον προϊστάμενο Εισαγγελέα Εφετών κ. Μπαντουδάκη να μην κλητευθεί η πλευρά υποστήριξης κατηγορίας, δηλαδή η μητέρα και η αδελφή του Αλέξανδρου». Περαιτέρω σχολίασαν πως αυτό ήταν «το πολλοστό κρούσμα παραβίασης της νομιμότητας προκειμένου να εξοικονομηθούν ευνοϊκές συνθήκες για τον δολοφόνο του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου. Ως συνήγοροι της οικογένειας του Αλέξανδρου, τα τελευταία 14 χρόνια που υπερασπιζόμαστε τη μνήμη του παιδιού, έχουμε έρθει κατ' επανάληψη αντιμέτωποι με μηχανισμούς οι οποίοι ενεργοποι-

Κεντρικό πανό από τη συγκέντρωση-πορεία ενάντια στην αποφυλάκιση του Κορκονέα, που πραγματοποιήθηκε στις 05/07, ξεκινώντας από το σημείο δολοφονίας του αναρχικού μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, τη συμβολή των οδών Μεσσολογγίου και Τζαβέλα.

ούνται για να πέσουν στα μαλακά οι δράστες».

Αξίζει να σημειωθεί, ότι με μία παρόμοια διαδικασία που έμεινε κρυφή από όλους, αποφυλακίστηκε ο έτερος κατηγορούμενος για την δολοφονία του Αλέξανδρου, Βασίλειος Σαραλιώτης.

Επί του θέματος, η δικηγόρος της οικογένειας σχολίασε πως «παρ' όλο που η αρχική καταδικαστική απόφαση περιγράφει λεπτομερώς ότι έδρασαν μαζί με τον Κορκονέα από την αρχή μέχρι το τέλος, εν συνεχεία, με έναν νομικό ακροβατισμό, αποφασίστηκε ότι ο Σαραλιώτης δεν ήξερε για τον χαρακτήρα του Κορκονέα, και έτσι δεν θα μπορούσε να προβλέψει αυτό που έκανε. Η ίδια απόφαση λοιπόν που τονίζει ότι ο Σαραλιώτης δεν γνώριζε τον χαρακτήρα του Κορκονέα και δεν μπορούσε να αποτρέψει τη δολοφονία, περιγράφει τον Κορκονέα ως έναν καλό άνθρωπο που όλοι τον αγαπούσαν και έζησε σύννομο βίο. Φυσικά, στην ακροαματική διαδικασία προέκυψε το ακριβώς αντίθετο».

Κάποιοι καίγονται να τον βγάλουν. Κάποιοι θα καούν αφού βγει.

Σχετικά με τους ανταγωνισμούς γύρω από τους φορείς κοινωνικής προστασίας

Η κοινή υπουργική απόφαση 40494/3.5.2022 (ΦΕΚ Β' 2302/11-05-2022) και ο νόμος 4921/2022 (άρθρο 67), αναφέρονται στους όρους λειτουργίας φορέων κοινωνικής προστασίας και τις σχετικές κυρώσεις που προβλέπονται σε περιπτώσεις μη συμμόρφωσης, όπως είναι η ποινή φυλάκισης κατ' ελάχιστον ενός έτους, η παύση του διοικητικού συμβουλίου και υπέρογκα πρόστιμα. Και κάπου εκεί ξεκίνησε άλλο ένα σκάνδαλο.

Ο κ. Γιαννόπουλος από το «Χαμόγελο του Παιδιού» σχολίασε σχετικά με την απόφαση αυτή πως «στον βωμό της αποϊδρυματοποίησης, που κι εμείς πρεσβεύουμε, έρχεται να κλείσει κάποια ιδιωτικά, αφήνοντας στο απυρόβλητο τα δημόσια και εκκλησιαστικά σπίτια που φιλοξενούν παιδιά». Η Ξένη Δημητρίου, πρώην εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, σχολίασε επί του θέματος πως «δεν γίνεται να ξεχωρίζεις τα παιδιά που ζουν σε ιδιωτικούς φορείς, και τα παιδιά που ζουν σε δημόσιες δομές και εκκλησιαστικά ιδρύματα. Αν κανείς ήταν ειλικρινής με τον εαυτό του, θα έπρεπε να ξεκινάει από τις δημόσιες δομές που είναι στο χέρι του να τις αλλάξει. Και μετά αν θέλει να υποχρεώσει τις ιδιωτικές δομές να ακολουθήσουν το παράδειγμα».

Βρισκόμαστε στο σημείο όπου πρέπει άμεσα να κλείσουν τρία σπίτια ημερήσιας φροντίδας, στα οποία φιλοξενούνται παιδιά που επιστρέφουν κάθε εβδομάδα στους γονείς τους, μέχρι να επανενωθούν μόνιμα. Μέχρι το τέλος του έτους πρέπει να κλείσουν έντεκα ακόμα σπίτια μόνιμης φιλοξενίας παιδιών, κίνηση που ουσιαστικά ακυρώνει μεγάλο μέρος των δραστηριοτήτων του «Χαμόγελου του Παιδιού».

Σε περαιτέρω σχολιασμό του, ο κ. Γιαννόπουλος υπογράμμισε πως «καμία ιδιαίτερη αναφορά για την κοινωνική ένταξη δεν προβλέπεται στις νέες διατάξεις, ενώ αντιθέτως οι δομές θα πρέπει να στελεχωθούν με φύλακες, σαν να μιλάμε για φυλακές! Οι ρυθμίσεις, δεν αγγίζουν μόνο το «Χαμόγελο του Παιδιού», αλλά και άλλους αξιόλογους φορείς που δραστηριοποιούνται στο συγκεκριμένο πεδίο».

Οι σοβαρότατες καταγγελίες του κ. Γιαννόπουλου αναφορικά με τη μεθόδευση της υφυπουργού Δόμνας Μιχαλίδου, με στόχο την αποδόμηση του «Χαμόγελου του Παιδιού», προκάλεσαν συναγερμό στην κυβέρνηση. Ο κ. Γιαννόπουλος κατήγγειλε δημοσίως την Μιχαλίδου για «προνομιακές σχέσεις με ιδιωτικές δομές», στοιχείο που εξηγεί την πολεμική που έχει εξαπολύσει στο ίδρυμα που έχει φροντίσει χιλιάδες παιδιά, υποκαθιστώντας την ανυπαρξία του κρατικού μηχανισμού.

Το γεγονός αυτό προκάλεσε την άμεση παρέμβαση του υπουργού επικρατείας Γιώργου Γεραπετρίτη, ο οποίος ήρθε σε επαφή με τον κ. Γιαννόπουλο και του ζήτησε να σταματήσει τις δημόσιες καταγγελίες, διαβεβαιώνοντάς τον ότι θα του κανονίσει συνάντηση με τον ίδιο τον πρωθυπουργό, μόλις ο τελευταίος επιστρέψει από το ταξίδι του στις ΗΠΑ.

■ Γιάννης Μιχαηλίδης: Ανακοίνωση έναρξης απεργίας πείνας με στόχο την αποφυλάκιση μου

«Αλίμονο σε αυτούς που θα αποδεχτούν σαν όρο ζωής τη φυλακή, και από το πιο λαμπερό του ήλιου φως, την πιο μικρή ακτίνα»
~Σύνθημα της εξέγερσης των φυλακών Αλικαρνασσού

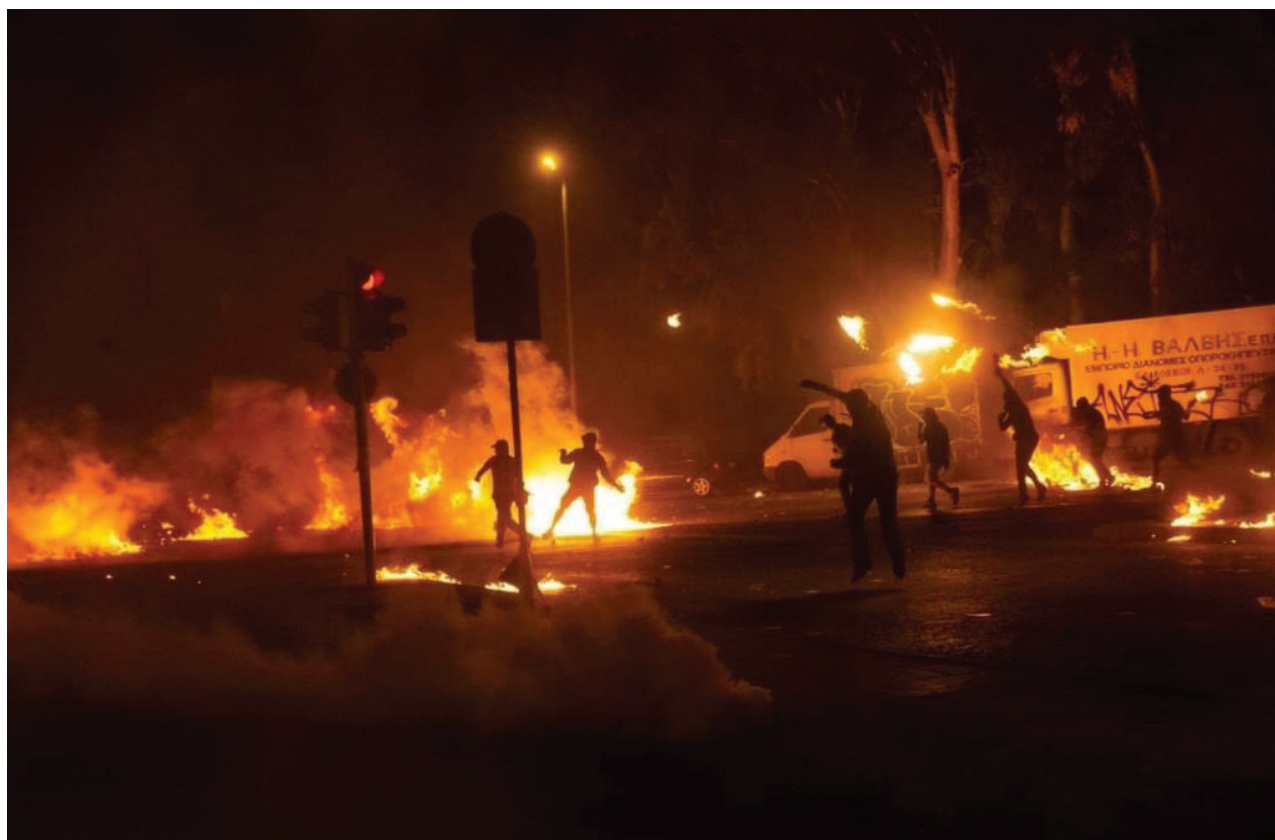
Εδώ και 11 χρόνια βιώνω την κρατική εκδικητικότητα απέναντι σε επιλογές σύμφωνες με τις αξίες και τις ιδέες μου. Η δύσβατη διαδρομή, από την οποία επιλέγω να μοιραστώ κάποιες εξόφθαλμες εκδικητικές αυθαιρεσίες σε βάρος μου, ξεκίνησε το μακρινό 2011, οπότε και εκδόθηκε ένα ένταλμα σύλληψης εναντίον μου, για την υπόθεση της Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς, για την οποία τελικά αθωώθηκα καθώς δεν υπήρχε η παραμικρή συσχέτιση μου με την κατηγορία που μου αποδόθηκε. Πρόκειται για την ενοχοποίηση μιας σχέσης αλληλεγγύης με καταζητούμενους αναρχικούς που με έφερε στη θέση τους όταν αυτοί συνελήφθησαν.

Μετά από 2 χρόνια κυνηγημένος, διαβαίνω κι εγώ με τη σειρά μου τις βαριές πόρτες των φυλακών, καθώς η ύπαρξη ενός εντάλματος που επισύρει μια δεκαετία εγκλεισμού οδήγησε σε συγκεκριμένες επιλογές και σε συνακόλουθα λάθη. Οι σύντροφοι που συλληφθήκαμε τότε στη ληστεία τράπεζας του Βελβεντού Κοζάνης, βασανιστήκαμε από την αστυνομία, πράγμα σύνηθες, και στη συνέχεια το υπουργείο δημόσιας τάξης δημοσίευσε τις φωτογραφίες των πρησμένων προσώπων μας προκαλώντας την αντίδραση την κοινής γνώμης. Φυσικά κανένας αστυνομικός δεν κατηγορήθηκε γι' αυτό από την τυφλή ελληνική δικαιοσύνη.

Έπειτα από 1,5 χρόνο, καθώς πλησίαζε η παρέλευση του 18μήνου, βρίσκομαι φορτωμένος με μια ακόμα προφυλάκιση που αφορά και πάλι τη δράση της Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς, με μια δικογραφία που περιείχε το όνομα μου ως συμμετέχοντα σε πράξεις με τις οποίες όμως δεν με συνέδεε ούτε ένα στοιχείο, ούτε μια μαρτυρία. Όπως είναι φυσικό, αφού η βρώμικη δουλειά είχε γίνει και είχα ήδη καταδικαστεί για την υπόθεση της ληστείας της τράπεζας, εν τέλει αθώνομαι. Η συγκεκριμένη στρατηγική των πολλαπλών προφυλακίσεων χωρίς στοιχεία και ο τεμαχισμός ενιαίων υποθέσεων, αποτέλεσε το εργαλείο με το οποίο το κράτος εξασφάλιζε την παραμονή των αναρχικών κρατούμενων στις φυλακές χωρίς δίκη ακόμα και μετά την λήξη του ανώτατου ορίου προφυλάκισης των 18 μηνών, την ίδια στιγμή που οι φασίστες δολοφόνοι απολάμβαναν την ελευθερία τους μετά την παρέλευση του 18μήνου της προφυλάκισης τους.

Καταδικάστηκα επίσης από την τυφλή δικαιοσύνη για απόπειρα ανθρωποκτονίας κατά αστυνομικού, παρά το ότι κατά το συμβάν ήμουν άοπλος, διότι κατά τη δικογραφία, επιχείρησα να τον δολοφονήσω χρησιμοποιώντας το περιπολικό που άρπαξα για να διαφύγω της σύλληψης.

Σε ένα αποκορύφωμα δικαστικής αυθαιρεσίας καταδικάζομαι σε επιπλέον 11 χρόνια κάθειρξης για κατοχή φυσιγγίων, τα οποία βρέθηκαν στο σπίτι του συντρόφου Δημήτρη Πολίτη που ο ίδιος δήλωσε ότι είναι δικά του, με την ασύλληπτη αιτιολογία ότι τα κατείχαμε όλοι μαζί προκειμένου να τελέσουμε ο καθένας ξεχωριστά και από μόνος του "ατομική τρομοκρατία". Για την ιστορία, έως και σήμερα, η υπόθεση αυτή και οι βαριές καταδίδες που επέφερε παραμένει η μοναδική εφαρμογή του νόμου περί ατομικής τρομοκρατίας στα ελληνικά δικαστικά χρονικά. Το γεγονός ότι αυτή η πρωτοφανής γελοιότητα επικυρώθηκε και από τον Άρειο Πάγο, καταδεικνύει το βαθμό διαπλοκής της "ανεξάρτητης" δικαιοσύνης με τις κομματικές

και κυβερνητικές οδηγίες και το πόσο συνηθισμένο έχει γίνει να δικάζουν με νομικά παραθυράκια.

Ας πούμε και δυο λόγια για την "ιερή" εκπαιδευτική διαδικασία στα πλαίσια του σωφρονισμού. Μετά την απεργία πείνας του συντρόφου Νίκου Ρωμανού, στην οποία είχα την τιμή να συμμετέχω ως αλληλέγγυος, κερδίζεται το δικαίωμα της εκπαιδευτικής άδειας για όλους ανεξαρτήτως τους κρατούμενους. Έτσι μετά από καθυστερήσεις και χρονοτριβές έπειτα από 5 χρόνια εγκλεισμού κατάφερα να παρακολουθώ μαθήματα στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών για 1,5 χρόνο. Στα 6,5 χρόνια, και αφού είμαι ήδη σε αγροτική φυλακή και έχω ήδη λάβει πολλές εκπαιδευτικές άδειες από εκεί, η εισαγγελέας της Τίρυνθας αποφασίζει ότι είναι μακριά η σχολή μου και γι' αυτό μου κόβει τις άδειες. Με εξαπατούν ότι θα μου δώσουν άδεια για την εξεταστική που ούτε αυτό συμβαίνει. Στη συνέχεια πληροφορούμαι ότι θα μου κόψουν και την τακτική άδεια, πάλι με νομικό παραθυράκι, κάτι που σημαίνει ότι θα γυρίσω στην κλειστή φυλακή χάνοντας τα πολύτιμα μεροκάματα, και οδηγούμαι στη φυγή ξανά. Αφού ξανασυλλαμβάνομαι και αιτούμαι τη μεταγωγή μου στον Κορυδαλλό για εκπαιδευτικούς λόγους όπως προβλέπεται από τους νόμους τους, επειδή η ΚΕΜ δεν μπορεί να απορρίψει τις αιτήσεις μου επιλέγει να μην απαντήσει. Και ας είναι "υποχρεωμένη" από τον νόμο να απαντήσει σε 40 μέρες... Ακόμα περιμένω... Και ας έχω περάσει μέσα από τη φυλακή όλα τα θεωρητικά μαθήματα της σχολής μου υπό αντίξοες συνθήκες (Για τα εργαστήρια απαιτείται η φυσική παρουσία μου που προφανώς δεν μου επιτρέπεται αν δεν μεταχθώ).

Στις 29 Δεκεμβρίου 2021, έχοντας εκτίσει τα 3/5 της 20ετούς ποινής μου και τα 2/5 της ποινής για την απόδραση, σύνολο 8 χρόνια και 3 μήνες πραγματικός χρόνος έκτισης ποινής, η γραμματεία της φυλακής με καλεί να υπογράψω την αίτηση για υφ' όρον απόλυση όπως προβλέπεται.

Φτάνοντας στο τελευταίο επεισόδιο, αντιμετώπισα κι εγώ με τη σειρά μου την πάγια τακτική του σωφρονιστικού μηχανισμού να εκδικείται τους απείθαρχους κρατούμενους με άρνηση χορήγησης αναστολών, παρά την ουσιαστική προϋπόθεση της επιτυχούς παρακολούθησης των

μαθημάτων της σχολής μου (εμποδίζοντας με από την ολοκλήρωση της) και του ότι έχω ήδη βρει εργασία. Και πάλι με νομικό παραθυράκι... Αυτή τη φορά με το επιχείρημα της δυνάμει επικινδυνότητας... προληπτικά δηλαδή. Αφού δεν έχει περάσει ικανό χρονικό διάστημα ώστε να "μεταστραφώ" και να σωφρονιστώ... Προφανείς ανοησίες που ούτε οι ίδιοι δεν πιστεύουν, απλά αναπαράγουν διεκπεραιωτικά ακρωτηριάζοντας τις ζωές τόσων φυλακισμένων. Φυσικά σε ανθρώπους που είναι πραγματικά επικίνδυνοι υποτροπής, όπως είναι οι βιαστές, δεν χρησιμοποιείται αυτό το επιχείρημα, διότι ως χαμερπή υποκείμενα που είναι συνεργάζονται άσογα με τη σωφρονιστική καταστολή και ευεργετούνται με έγκαιρες άδειες και αναστολές. Δυνάμει επικίνδυνοι χαρακτηρίζονται συνήθως οι άνθρωποι που έκαναν την αξιοπρεπή επιλογή της απόδρασης, που υποτίθεται ότι ο νόμος δεν τιμωρεί αυστηρά διότι ο νομοθέτης αναγνωρίζει ότι είναι φυσιολογικό ο κάθε άνθρωπος να διεκδικεί την ελευθερία του. Γι' αυτό και οι λειτουργοί του συστήματος δεν αρκούνται στην εφαρμογή του νόμου και επεκτείνουν την ερμηνεία του.

Το νομικό παραθυράκι είναι ο κανόνας της λειτουργίας του συστήματος. Οι δικαστικοί που το εφαρμόζουν πιθανότατα κάπως έτσι διορίστηκαν ως κομματικοί παρατρεχάμενοι, χτίζοντας καριέρα στις πλάτες των φτωχοδιαβόλων κρατούμενων που στέλνουν στα σίδερα με περίσσια ευκολία μοιράζοντας χρόνια σαν στραγάλια, ενώ τεράστια ποσά ρέουν μέσω μεγαλοδικηγόρων για να αποφυλακίζονται ή να μη φυλακίζονται καν οι έχοντες. Το ίδιο και τα δικά τους παιδιά, για τα οποία τα νομικά παραθυράκια ανοίγουνε για να βγουν...

Όπως ο μπάτσος δολοφόνος του συντρόφου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου Κορκονέας, τον οποίο η δικαστική μαφία βιάστηκε να αποφυλακίσει πρόωρα, προκαλώντας εκτεταμένες αντιδράσεις, πράγμα που οδήγησε σε επαναφυλάκιση του.

Όπως οι μπάτσοι που δολοφόνησαν εν ψυχρό τον Νίκο Σαμπάνη στο Πέραμα.

Όπως οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι που βασάνισαν μέχρι θανάτου τον Ιλίρ Καρέλι οι οποίοι αθωώθηκαν.

Όπως η κ. Βλαχάκη, εμπλεκόμενη στο σκάνδαλο εκατομμυρίων της Energa, η οποία ενώ είχε αποδράσει κόβο-

ντας το βραχιολάκι, κάθισε ελάχιστα στη φυλακή εξασφαλίζοντας άμεσα αναστολή έκτισης της ποινής της.

Όπως ο Φουρθιώτης που γλείφοντας το υπουργείο δικαιοσύνης κατάφερε να αποφυλακιστεί στο βμηνο, αλλά μετά το νομικό παράθυρο άνοιξε για να ξανασυλληφθεί, καθώς έβγαλε τα άπλυτα της κυβέρνησης στη φόρα.

Όπως ο Βαγγέλης Μαρινάκης ο οποίος απαλλάχθηκε των διώξεων για 3 τόνους ηρωίνης με το σκεπτικό ότι ένας επιφανής επιχειρηματίας όπως αυτός δεν θα μπορούσε να σχετίζεται με κάτι τέτοιο. Το τελευταίο παράδειγμα, αν και δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω για την ενοχή του ή όχι, και δεν με ενδιαφέρει, έχει ιδιαίτερη σημασία ακριβώς γιατί καταδεικνύει με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο την ταξική φύση του δικαστικού συστήματος. Αν βέβαια συλληφθεί ένας χρήστης για κατοχή μικροποσότητας ναρκωτικών και βρίσκεται σε παρέα τριών ατόμων, καταδικάζεται με το νομικό παραθυράκι της εγκληματικής οργάνωσης (κάπως έτσι η Ελλάδα έχει περισσότερες εγκληματικές οργανώσεις από την Ιταλία ή το Μεξικό).

Τα παραδείγματα απαιτούν ολόκληρο βιβλίο για να γραφτούν, άγνωστο πόσοι τόμοι, οπότε περνάω στην ουσία του γράμματος αυτού. Μετά από 8,5 χρόνια εντός των φυλακών, μετά από όλες αυτές τις αυθαιρεσίες σε βάρος μου, αποφάσισα να δώσω ένα τέλος στην 11ετή ταλαιπωρία μου, υψώνοντας ανάχωμα στην πρακτική του προληπτικού εγκλεισμού, ή αλλιώς της επιπλέον τιμωρίας της απόδρασης με νομικά παραθυράκια. Έπειτα από 5 επιπλέον μήνες προληπτικής κράτησης, ξεκινάω απεργία πείνας με στόχο την αποφυλάκιση μου. Αυτή την επιλογή, με το βαθύ κίνητρο της πολυπόθητης ελευθερίας, σκοπεύω να τη στηρίξω με την ίδια συνέπεια που στήριξα τις επιλογές μου έως τώρα και για την οποία με εκδικούνται.

Βαθιά μου επιθυμία, είναι η απεργία πείνας αυτή, να γίνει ένα ακόμη έναυσμα για την αναζωπύρωση του συνολικού αγώνα απέναντι στο κεφάλαιο και τα κράτη. Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα που συγκεντρώνει το μισό πλούτο της γης σε μια ελίτ του 1% ενώ φτωχοποιεί ραγδαία τους

υπόλοιπους, υποδουλώνοντας ζωντανές ψυχές, όχι μόνο του είδους μας, στη βασανιστική συνθήκη της βιομηχανικής παραγωγής. Τις εταιρείες του, που ανταγωνίζονται στη λεηλασία των φυσικών πόρων, εξαντλώντας τον φυσικό κόσμο ενώ οδηγούν τον πλανήτη στην οριακή κατάσταση της κλιματικής αλλαγής ενώ προκαλούν την εν εξελίξει μεγαλύτερη εξαφάνιση ειδών εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Την κρατική δόμηση της κοινωνίας που πλασάρεται ως αναγκαία από τους αριστερούς και δεξιούς διαχειριστές της, με τη συγκεντρωτική κοινωνική δομή, να επιβάλλει τη γενικευμένη υποδούλωση και να διασφαλίζει την κερδοφορία του κεφαλαίου. Τα κράτη, δυτικά και ανατολικά που το μονοπώλιο της νόμιμης βίας τους ξεπαστρεύει ολόκληρους πληθυσμούς, είτε με υπερσύγχρονα όπλα μαζικής καταστροφής, είτε εργαλειοποιώντας την λιμοκτονία καταστρέφοντας υποδομές, όπως σε μια σειρά πρόσφατων συρράξεων σε Παλαιστίνη, Ιράκ, Αφγανιστάν, Λιβύη, Συρία, Υεμένη, Ουκρανία. Τις διακρατικές συμμαχίες που μετέτρεψαν τη γη σε πυριτιδαποθήκη πυρηνικών κεφαλών απειλώντας να την τινάξουν κυριολεκτικά στον αέρα, αποδεικνύοντας ότι τα κράτη είναι οι πραγματικοί τρομοκράτες.

Με τη γενικευμένη επίθεση που έχουν εξαπολύσει τα κράτη και το κεφάλαιο σε ολόκληρη την έμβια ζωή, συμπεριλαμβανομένου και του είδους μας, είναι αναγκαίο και επίκαιρο όσο ποτέ να οργανώσουμε και να προτάξουμε τις αντιστάσεις μας, απορρίπτοντας οποιαδήποτε μορφή ιεραρχικής οργάνωσης που καθιστά τον αγώνα, ευάλωτο στην χειραγώγηση με αποτέλεσμα είτε την αναπαραγωγή του συστήματος είτε την αφομοίωση του στο σύστημα. Η όξυνση και ενοποίηση των επιμέρους πτυχών αγώνα απέναντι στις κρατικές μηχανές μέσα από αποκεντρωμένα δίκτυα οικοκοινοτήτων και κοινοτήτων αγώνα, είναι το βασικό εργαλείο ριζοσπαστικοποίησης στην κατεύθυνση της αποδυνάμωσης της εξάρτησης των ανθρώπων από το κεφαλαιοκρατικό βιομηχανικό σύστημα που καταστρέφει τη γη απειλώντας την ίδια τους την επιβίω-

ση.

Γι' αυτό σε μια τόσο κρίσιμη περίοδο, τη μάχη που διεξάγω για την ελευθερία μου την αντιλαμβάνομαι και ως μια απελπισμένη προσπάθεια συμμετοχής στον ευρύτερο αγώνα από τον οποίο ο μακροχρόνιος εγκλεισμός μου με έχει αποκόψει. Γι' αυτό και δεν θεωρώ ότι πρέπει να διεκδικήσω την αποκλειστικότητα των κινηματικών αναφορών, αλλά να προτάξω την επανασύνδεση του αγώνα για την απελευθέρωση των φυλακισμένων αναρχικών με τις ιδέες που τους οδήγησαν στη σύγκρουση με το σύστημα και προκάλεσαν τη φυλάκιση τους. Γιατί δεν ζητάω το ενδιαφέρον κανενός ως θύμα της κρατικής καταστολής, αλλά ως ενεργό κοινωνικά και πολιτικά υποκείμενο που θεωρώ τη συνθήκη της αιχμαλωσίας μου ως κομμάτι της επίθεσης του κράτους και του κεφαλαίου σε όσους συνειδητά τάσσονται εναντίον τους. Αντίθετα καλώ σε μια σχέση επαναστατικής αλληλεγγύης στη βάση των κοινών προταγμάτων και ενός κοινού αγώνα με πολλαπλές αιχμές, που συντονίζει την οργή που αισθάνονται διαφορετικοί άνθρωποι βιώνοντας διαφορετικές συνθήκες με τις ίδιες όμως αιτίες.

Και τέλος, γνωρίζοντας ότι είναι πιθανό ενδεχόμενο αυτή η απεργία να είναι το τελευταίο κομμάτι της διαδρομής μου, επιθυμώ να του δώσω ακριβώς αυτή τη διάσταση η οποία με εκφράζει συνολικά:

Ο αγώνας για την ελευθερία ενός, αγώνας για την ελευθερία όλων...

...μέχρι την καταστροφή του τελευταίου κλουβιού

✎ Γιάννης Μιχαηλίδης,
προληπτικά αιχμάλωτος στις φυλακές Μαλανδρίνου
23/5/2022

πηγή: <https://athens.indymedia.org/post/1618734/>

Για τον σύντροφο Γιάννη Μιχαηλίδη

Είναι πολλά αυτά που μπορούμε να πούμε για τον αναρχικό Γιάννη Μιχαηλίδη (Γ.Μ.). Η λέξη συνέπεια εντός και εκτός των τειχών, όπως και η συνεχόμενη στάση άρνησης και σύγκρουσης με το υπάρχον εκμεταλλευτικό σύστημα καταπίεσης είναι αυτά που τον χαρακτηρίζουν. Έχοντας διανύσει σχεδόν μια δεκαετία στα κελιά-κολαστήρια της δημοκρατίας, ο Γ.Μ. αποδρά από τις φυλακές Τίρυνθας τον Ιούνιο του 2019 και συλλαμβάνεται εκ νέου στις 29/01/20 μαζί με τις συντρόφισσες Δήμητρα Βαλαβάνη και Κωνσταντίνα Αθανασοπούλου. Έπειτα από εκείνο το χρονικό σημείο, από τις 29/12/21 ισχύουν όλες οι απαραίτητες νομικές-γραφειοκρατικές προϋποθέσεις για να τον αφήσουν μιας και έχει συμπληρώσει τα 3/5 της συνολικής ποινής του. Παρόλα αυτά στις 22/02/2022 το δικαστικό συμβούλιο της Άμφισσας του ανακοίνωσε ότι απορρίπτεται η αίτηση αποφυλάκισης. Ο σύντροφος βρίσκεται σε απεργία πείνας από 23/05 διεκδικώντας την αποφυλάκισή του με δεύτερη αίτηση αποφυλάκισης.

Στο πλαίσιο αυτό, ένα πολύμορφο κίνημα αλληλεγγύης απέναντι στον Γ.Μ. εκδηλώθηκε σε ολόκληρη την χώρα. Προπα-

γανδιστικές δράσεις για την υπόθεσή του, πανό, πορείες, παρεμβάσεις σε ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς σε Αθήνα και επαρχία, συγκρούσεις, καταλήψεις, μαπαράζ επιθέσεων. Χαρακτηριστικές και για την περιοχή της Αθήνας ήταν η κατάληψη του δημαρχείου του Βύρωνα που είχε ως αποτέλεσμα την ακύρωση εκδήλωσης του φασίστα υπουργού Προ.Πο. Θεόδωρ-κάκου, οι δυναμικές πορείες γειτονιών σε Κυψέλη-Κουκάκι-Νέα Σμύρνη, οι μαζικές πορείες στο κέντρο της Αθήνας στις μέρες πανελλαδικών δράσεων, οι εξεγερτικές απαντήσεις από πλήθος κόσμου να μάχεται με οδομαχίες στα στενά των Εξαρχείων και την Καισαριανή, όπως και νυχτερινά σινιάλα αλληλεγγύης. Τέλος, το Σάββατο 9 Ιουλίου έγινε δυναμική πορεία στο κέντρο της Λαμίας όπου μαζεύτηκε πλήθος συντρόφων-συντροφισσών απο γειτονικές επαρχιακές πόλεις, Πάτρα, Θεσσαλονίκη και Αθήνα. Η Λαμία, η πόλη όπου βρίσκεται ο Γ.Μ. ήταν στρατοκρατούμενη από δυνάμεις καταστολής ενώ είναι χαρακτηριστικό ότι οι μπάτσοι εκφόβιζαν τους ντόπιους κατοίκους να μείνουν στα σπίτια τους σε άλλη μια προσπάθεια του κράτους να αποκρύψει την κατάσταση στην τοπική

κοινωνία.

Ο σύντροφος αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο γενικό νοσοκομείο της Λαμίας και κρατείται σε συνθήκες ακραίας φύλαξης. Παράλληλα, δεν του επιτρέπονται τακτικά επισκεπτήρια με τους κοντινούς του ανθρώπους και δεν έχει πρόσβαση στην πληροφορία, σε ειδήσεις και τηλεόραση ώστε να ξέρει τι γίνεται στον έξω κόσμο. Στις 20/06 και ενώ ο Γ.Μ. διανύει την 29η μέρα απεργίας πείνας, του ανακοινώνεται εκ νέου απορριπτική απόφαση, η οποία μάλιστα ανακοινώθηκε με χρονική καθυστέρηση και σε ένα πολύ κρίσιμο σημείο του αγώνα του με σκοπό την ψυχοσωματική του εξόντωση. Στη συνέχεια ασκήθηκε έφεση κατά της απόφασης στο αρμόδιο συμβούλιο εφετών Λαμίας ώστε να εξεταστεί εκ νέου το αίτημά του, το οποίο και απορρίφθηκε από τον εισαγγελέα στις 6/7 μεταθέτοντας εκ νέου την απόφαση στην επιτροπή και οδηγώντας σε επιπλέον εξόντωση τον Γ.Μ. Στο σημείο αυτό να σημειώσουμε ότι σε απεργία πείνας αλληλεγγύης στον Γ.Μ. βρίσκονται και οι σύντροφοι Φώτης Δασκαλάς, Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης, Ντίνος Γιαγτζόγλου, ενώ αποχή συσσιτίου κάνανε και οι σύντροφοι Δη-

μήτρης Κουφοντίνας, Φώτης Τζιώτζης και Βαγγέλης Σταθόπουλος.

Την χρονική στιγμή που γράφονται αυτές οι σειρές ο Γ.Μ. βρίσκεται εδώ και περίπου 50 μέρες σε απεργία πείνας, ενώ η κατάσταση της υγείας του κρίνεται σοβαρή από τις ιατρικές γνωματεύσεις. Την ίδια περίοδο, σε έναν ειρωνικό συσχετισμό της επικαιρότητας στις 28/06, το εφετείο της Λαμίας εξασφαλίζει ελαφρυντικό για τον δολοφόνο μπάτσο Κορκονέα που εκτέλεσε το 2008 τον αναρχικό μαθητή Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο, ώστε να οδηγηθεί πια στην αποφυλάκιση για δεύτερη φορά. Ούτε μας κάνει εντύπωση, ούτε πέφτουμε από τα σύννεφα. Το φασιστικό κράτος σε μια ιστορική περίοδο αυτοξεφτισμού και αποτυχίας των ιδίων διαχειριστών του με ένα σύνολο από λυσσαλέες επιθέσεις στο κομμάτι εκείνο της κοινωνικής βάσης που σηκώνει αναστήμα, δείχνει τα δόντια του στον εσωτερικό εχθρό, χαϊδεύοντας τα πιο πιστά τσιράκια του, τους μπάτσους. Αυτή είναι η κουλτούρα των διαχειριστών της τωρινής πραγματικότητας, η παραπλάνηση, το ψέμα και οι μπάτσοι. Ώρα να τους σπάσουμε τα δόντια.

■ [Άγιος Νικόλαος Λασιθίου] Κοινωνικές ζυμώσεις σε απάνεμα νερά

Χρονικό δράσεων στην πόλη

20/02 – Παρέμβαση στα Lidl-Ελλάς μετά από το περιστατικό σε κατάσταση της εταιρίας στην Αθήνα όπου συνέβη προσωποκράτηση, από τον υπεύθυνο του καταστήματος, ατόμου που απαλλοτρίωσε προϊόντα, και καταγγελία αυτού στους μπάτσους.

Η ανάρτηση στο Indymedia: <https://athens.indymedia.org/post/1617200/>

06/04 – Πριν από τα καλέσματα συγκεντρώσεων στη τελευταία γενική απεργία (ό,τι κι αν περιγράφει πλέον αυτός ο όρος) τοποθετήθηκε, στα βράχια της λίμνης γιγαντοπανό («Πόλεμο στον πόλεμο των αφεντικών», φωτογραφία στα δεξιά). Η λίμνη έχει επιλεχθεί ως σημείο αναφοράς για τη βιομηχανία του τουρισμού στην πόλη. Εκεί οργανώνουν τις περισσότερες φιέστες, και γύρω από αυτή τα αφεντικά έχουν στήσει το «άβατό» τους, όπου ο δημόσιος χώρος, ειδικά τα τελευταία χρόνια, έχει μικρύνει κατά πολύ.

23/05 – Παρέμβαση έξω από τον κινηματογράφο της πόλης, όπου παρουσιαζόταν μελέτη για την ανάπλαση του παραλιακού. Αφορούσε την παραχώρηση του Καθολικού. Ανοίχτηκε πανό και μοιράστηκε κείμενο.

Στον Άγιο Νικόλαο οι υποψήφιοι δήμαρχοι ανταγωνίζονται ποιος θα χαρίσει περισσότερο ελεύθερο χώρο στις εταιρίες των ξενοδοχείων και στα τσιράκια τους, τα αφεντικά της περιοχής δηλαδή. Όλοι αυτοί/ες μαζί κρύβονται πίσω από το ετήσιο καλοκαιρινό τουριστικό θαύμα. Ένα θαύμα που για να συντελείται κάθε χρόνο και να είναι όλο και πιο αναγκαίο χρειάζεται θνητή σάρκα εργαζομένων στην παραγωγή, ξεπούλημα και εκμετάλλευση κάθε σπιθαμής γης, και συνεπή υποβάθμιση όλων των πλουτοπαραγωγικών τομέων πέραν της γνωστής, και όπως προείπαμε θαυματουργής βαριάς βιομηχανίας της χώρας. Έτσι λοιπόν, όλοι τους αποφάσισαν να κάνουν τα στραβά μάτια σε ξενοδοχειακή εταιρία ώστε να έχει φτάσει να διεκδικεί χώρο από το Λιμενικό Ταμείο και να θέλει να πάρει και το υπόλοιπο κομμάτι του όρμου (λίγο έξω από το κέντρο της πόλης)· ένα μέρος που καθημερινά περπατάει κόσμος και μαζεύονται νέοι τα βράδια μακριά από μαγαζιά, επιλέγοντας έτσι έναν τρόπο διασκέδασης και κοινωνικοποίησης αντίθετο στα πρότυπα του καταναλωτισμού.

Ακόμα έχουν ήδη αρχίσει οικοδομικές εργασίες παραδίπλα στα «Πλευρά», που θα κτίσουν όλη την πλαγιά με δωμάτια και παράλληλα θα γίνει μαρίνα για να «παρκάρουν» τα σκάφη τους οι νίρ πελάτες. Είναι όλο και πιο συχνό, κατά τόπους, στο νησί της Κρήτης να εμφανίζονται «καρχαρίες της στεριάς» που βγαίνουν για το ατέρμονο κυνήγι του κέρδους. Ανάλογα με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της κάθε περίπτωσης μπαίνει σε λειτουργία και η μέθοδος ανάπτυξης που ταιριάζει.

Διεκδικούμε δημόσιο χώρο στον «άγιο» αλλά και στις διπλανές Ελούντα και Πλάκα, που η κατάσταση είναι χειρότερη. Δεν κάνουμε υπομονή για να «βγει» η σεζόν ώστε να το «κουβεντιάσουμε τον χειμώνα» όσο ξεκουραζόμαστε. Όταν δηλαδή ο χρόνος και ο χώρος για να παρέμβου-

με και να αποτρέψουμε αυτές τις βαρβαρότητες θα είναι περασμένος. Δεν αρκούμαστε στη συναίνεση όσο μας ταΐζουν φόβο και ελπίδα, ούτε φυσικά αφηγόμαστε να μας παρασύρουν στον φαύλο κύκλο του κέρδους.

Αρνούμαστε να γίνουμε μια μάζα με αφεντικά, μπάτσους, εκκλησία και λοιπούς, που στη μικρή μας πόλη, είναι αδύνατο να μην συναντήσουμε καθημερινά σε κάθε βήμα.

Λίγο παραπέρα γεωγραφικά βρίσκεται το οροπέδιο Λασιθίου, που οι ντόπιοι «λεβέντες» πριν από περίπου ένα χρόνο (13/08/21) μπούκαραν σε σπίτι μεταναστών και αφού τους έδειραν τους λήστεψαν απειλώντας τους με όπλα. (βλ.σχετικά: <https://creta24.gr/apokleistiko-i-pio-agria-ratsistiki-epithesi-stin-kriti-htypisan-pyrololisan-kai-listepsan-allodapoys/>)

Από τη μεριά μας δεν μπορούμε παρά να αναδείξουμε την αντιφατική κατάσταση όπου τα ίδια, ή κοντινά τους υποκείμενα από τη μια χτυπάνε «ξένους» που δουλεύουν στα δικά τους χωράφια, σαφώς γιατί όσο πιο υποτιμημένη είναι η εργασία, τόσο μεγαλώνουν τα περιθώρια κέρδους, και από την άλλη υπηρετούν πειθήνια και πιστά άλλους «ξένους», τουρίστες αυτή τη φορά, στα high-class ξενοδοχεία που δουλεύουν. Στον τουρισμό βλέπεις σταματάει η «μαγκιά», εκεί απλώς δέχονται κάθε καλοκαίρι να τους «στύβουν» τα αφεντικά. Παρ' όλο που ο κόσμος του Αγίου στην πλειοψηφία του είναι ο ίδιος που θα φέρει εις πέρας όλες αυτές τις εργασίες που χρειάζονται για να βγει η σεζόν, είναι και ο ίδιος που θα υπερασπιστεί την ανισότητα εναντίον των εργαζομένων. Όλο αυτό συντελείται υπό τον φόβο μήπως και χάσει τη θέση στις εργασιακές γαλέρες των πολυτελών ξενοδοχείων της περιοχής. Έτσι γίνε-

ται υποτακτικός/ή σε όποια απαίτηση από την εργοδοσία και αντιδραστικός σε ό,τι δεν είναι στο άμεσο συμφέρον του/της.

Με αφορμή το παραπάνω περιστατικό στο Λασιθί, βρεθήκαμε άτομα από διαφορετικούς πολιτικούς χώρους ή κι από κανέναν, με κοινό στόχο την εξωτερίκευση των αρνήσεών μας και τη δημιουργία αντιστάσεων. Μετά από κινήσεις κοινωνικής απεύθυνσης, όπως ανακοινωμένες δημόσιες συζητήσεις, δημιουργήθηκε σταδιακά μια ομάδα ατόμων, της οποίας αποτελούμε μέρος. Η εν λόγω σύμπραξη ένα χρόνο μετά κατάφερε να είναι κοντά στο άνοιγμα ενός κοινωνικού χώρου στην πόλη του Αγίου. Μέσα από το συγκεκριμένο συλλογικό εγχείρημα προσπαθούμε να εκφράσουμε την απέχθειά μας για την κυρίαρχη κουλτούρα. Παράλληλα προσπαθούμε να βγούμε μπροστά όντας βέβαιοι και βέβαιες πως δεν είμαστε τα μόνα άτομα που έχουν απηυδήσει με αυτές τις εργασιακές –και όχι μόνο– συνθήκες, και που θέλουν να διεκδικήσουν μια αλλιώςτική ζωή. Μπορεί, όπως είναι φυσικό σε κάθε κοινωνική εκκίνηση, να υπάρχουν διαφορές και ασυμφωνίες μεταξύ των ατόμων, από τη σκέψη μέχρι τον τρόπο δράσης, όμως θεωρούμε ότι στην παρούσα στιγμή και στο παρόν μέρος, είναι κάτι που πρέπει να γίνει. Δεν λέμε ότι έτσι θα αλλάξουμε τον κόσμο. Προϋπόθεση για αυτό είναι πρώτα να μουν συνειδησιακά αναχώματα στη σκατίλα που μας περιβάλλει. Κάτι τέτοιο κρίνουμε ότι ενθαρρύνεται αν σκεπτόμαστε και δρούμε από κοινού. Από εκεί και πέρα ελπίζουμε να δημιουργηθεί κάτι ακόμα καλύτερο από αυτά που φανταζόμαστε ήδη.

■/Έξω από τις γαλέρες της ανατολικής Κρήτης

When the city is burning...

09/02 - Ρέθυμνο: Πέτρες και μπογιές στα δικαστήρια Ρεθύμνου

«Δεν περιμένουμε καμία δικαιοσύνη από τους δικαστές και τους ρουφιάνους τους, αλλά παραμένουμε αλληλέγγυα σε κάθε πολιτικό κρατούμενο. Η μόνη απάντηση στον πολιτισμό του εγκλεισμού είναι η επίθεση, μέχρι να ξαναδούμε τα αιχμάλωτα πολέμου στον δρόμο».

Αντιεξουσιασ(ρι)ες
athens.indymedia.org/post/1616943

14/02: Μπαράζ εμπρηστικών επιθέσεων σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη

«Μέσω των Πυρήνων Άμεσης Δράσης προσπαθούμε για τη μεγαλύτερη δυνατή συσπείρωση των δυνάμεών μας σε κοινή στόχευση και στρατηγική, πράγμα αναγκαίο και προωθητικό για τις μαχόμενες επαναστατικές δυνάμεις στη σύγχρονη εποχή. Κομμάτι αυτής της προσπάθειας είναι και η πραγματοποίηση των επιθέσεων στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη τον τελευταίο μήνα. Καλούμε για άλλη μια φορά κάθε σύντροφο και συντρόφισσα που επιζητεί να μετατρέψει τα λόγια του σε πράξεις. Κάθε σύντροφο και συντρόφισσα που πιστεύει βαθιά στην αναγκαιότητα της ύπαρξης βίαιης επαναστατικής δράσης, να οργανώσει Πυρήνες Άμεσης Δράσης για να χτυπήσει το κράτος και το κεφάλαιο, δημιουργώντας παράλληλα συντροφικούς δεσμούς και σχέσεις εμπιστοσύνης».

Πυρήνες Άμεσης Δράσης
Αναρχικός Πυρήνας «Santiago Maldonado»
athens.indymedia.org/post/1617025

26/02 - Αθήνα: Τσάκισμα φασίστα/μέλους περιφρούρησης πορείας της ΧΑ

«Το απόγευμα του Σαββάτου 26/02, περίπου 50 Χρυσανγίτες από όλο τον νόμο της Αττικής επιχείρησαν να πραγματοποιήσουν κλειστή πορεία στους κεντρικούς δρόμους του Πειραιά. Φαίνεται ότι το πάθημα του καλοκαιριού έγινε μάθημα και αυτή τη φορά οι φασίστες είχαν πάρει τα μέτρα τους (το κάλεσμα δεν είχε διαρρεύσει πουθενά, είχαν οργανωμένη περιφρούρηση, φύγανε συντονισμένα κ.λπ.). »Παρ' όλα αυτά, δεν υπολόγισαν τα αντιφασιστικά αντανάκλαστικά της γειτονιάς. Ομάδα συντρόφων συγκεντρώθηκε άμεσα και εντόπισε το αμάξι στο οποίο μεταφέρουν τον εξοπλισμό τους. Το όχημα διέφυγε από τους συντρόφους για μερικά δευτερόλεπτα, γκαζώνοντας και αφήνοντας πίσω φασίστα/μέλος της περιφρούρησής τους. Με συνοπτικές διαδικασίες ισοπεδώθηκε, ενώ η μηχανή του έγινε φλαμπέ. Φασίστες πρέπει να καταλάβετε ότι κάθε φορά που θα προσπαθείτε να ξεμυτίσετε στον Πειραιά, θα έχετε απώλειες».

Ευλοδάρτες φασιστών από τον Πειραιά
athens.indymedia.org/post/1617381

03/03 - Πάτρα: Απαλλοτρίωση σε σουπερμάρκετ και μοίρασμα σε λαϊκή

«Πρέπει να τονίσουμε και να προσθέσουμε πως ιδίως στην παρούσα συγκυρία, τα καρτέλ των ιδιοκτητών σουπερμάρκετ και μεγαλοπαραγωγών έχουν βγάλει τεράστια κέρδη με τις διαρκείς ανατιμήσεις στις τιμές των καταναλωτικών αγαθών. Η πανδημία στάθηκε γι' αυτούς πραγματικά μια ευκαιρία να αυξήσουν τα κέρδη τους στις πλάτες των εργαζομένων τους, βάζοντάς τους να δουλεύουν χωρίς υγειονομικά μέτρα προστασίας, με υπερωρίες "πληρωμένες" με

ρεπό (βλ. αντεργατικό νομοσχέδιο Χατζηδάκη), ακόμα και Κυριακές».

Αναρχικές - Αναρχικοί
athens.indymedia.org/post/1617348/

02-14/03 - Αθήνα: Εμπρηστικές επιθέσεις

«Περίπου έναν αιώνα μετά την έναρξη του Α' παγκοσμίου πολέμου, αντί να κάνουμε την διεθνιστική αλληλεγγύη σημαία ευκαιρίας, ας θυμηθούμε τα βασικά. Σαμποτάζ-Αλληλεγγύη-Επανάσταση. Σαμποτάζ στον πόλεμο σημαίνει καθιστώ τον στρατό της χώρας μου (και όχι μόνο), κάθε μορφή εχθρικού στρατού, ανίκανο να πολεμήσει εντός και εκτός συνόρων. Παρεμβαίνοντας υπονομευτικά και καταστροφικά στο έμφυχο δυναμικό του, στους πόρους και τις πρώτες ύλες, διαμορφώνοντας γύρω του εχθρικό περιβάλλον μέσα από την ενίσχυση του επαναστατικού, αντικρατικού, ταξικού πολέμου. Αυτό είναι το υπέρτατο ταξικό διεθνιστικό καθήκον μας, η υπέρτατη χειρονομία αγάπης, αλληλεγγύης και συναδέλφωσης με όλους τους λαούς αυτού του κόσμου. Και πάνω σ' αυτές τις χειρονομίες μπορεί να χτιστεί η παγκόσμια μαχόμενη κοινότητα που γκρεμίζει σύνορα και εθνικισμούς, κράτη και στρατούς. Η μόνη κοινότητα, ο μόνος πόλεμος που μπορούν να σταματήσουν όλους τους πολέμους».

ΠΥΡΗΝΑΣ ANTIMIΛITARISTIKΗΣ ΔΡΑΣΗΣ
athens.indymedia.org/post/1617713/

15/03 - Βόλος: Εμπρησμός των οχημάτων του αστυνομικού τμήματος περιφέρειας Βόλου

«Δεν τρέφουμε καμία αυταπάτη για το ρόλο της ΕΛ.ΑΣ, δεν είναι τίποτα παραπάνω από ένα σώμα κρατικά επιδοτούμενων δολοφόνων, είναι αυτοί που προστατεύουν τους ισχυρούς και εκτελούν τους αδύναμους, τους περιθωριακούς, και είναι χρέος μας να ορθώσουμε ανάστημα απέναντι στην κρατική καταστολή και τους δολοφόνους της ΕΛ.ΑΣ. Τα ξημερώματα της 15/03 επιλέξαμε να επιτεθούμε με εμπρηστικούς μηχανισμούς στα σταθμευμένα οχήματα του αστυνομικού τμήματος της περιφέρειας του Βόλου, επιλέξαμε κάτω από τη μύτη τους να τοποθετήσουμε σε όλα τα υπηρεσιακά αυτοκίνητα μηχανισμούς με σκοπό την ολική καταστροφή τους».

Σχηματισμός Κοινωνικής Αυτοάμυνας
«ΝΙΚΟΣ ΣΑΜΠΑΝΗΣ»
athens.indymedia.org/post/1617639/

10/04 - Πάτρα: Επίθεση στο αστυνομικό τμήμα μεταγωγών

«Οι ατελείωτοι, εναλλασσόμενοι και καθημερινοί περιορισμοί, οι γεμάτες φυλακές, οι πολλές φυλακισμένες ψυχές, η μόνιμη αδικία. Η συνεχής οικονομική εκμετάλλευση, η εξάρτηση, τα σοσιαλ μίντια της αποβλάκωσης, το κυρίαρχο lifestyle του ανταγωνισμού και της εμμονής με το φαίνεσθαι, τα κρατικά σχέδια για αλλοίωση και διάλυση των σχέσεων που δημιουργούμε αυτόνομα οι από τα κάτω. Αυτά είναι τα χαρακτηριστικά της σύγχρονης κοινωνίας. Η μία όψη του νομίσματος. Στην εξουσιαστική κοινωνία της υποκρισίας, της φτώχειας, της ανισότητας ή θα οργανωθούμε και θα υψώσουμε ανάστημα με ευθύνη ή θα παραμείνουμε μόνοι αδύναμοι και πάντα ηττημένοι».

Επαναστατικός Ιός
athens.indymedia.org/post/1618228/

27/04 - Αθήνα: Εμπρηστική επίθεση στα γραφεία της Ν.Δ. Πεύκης-Λυκόβρυσσης

«Ο δημόσιος χώρος καταλαμβάνεται όλο και περισσότερο από εμπορεύματα και καταναλωτές. Τα πανεπιστήμια και οι χώροι που άλλοτε φάνταζαν σημεία συνάντησης των κινημάτων και συλλογικών διαδικασιών πλέον εκκαθαρίζονται, ελέγχονται και χαρτογραφούνται με κάμερες και μπάτσους (ΟΠΠΙ). Χαρακτηριστική άλλωστε είναι και η απόπειρα του κράτους να κάνει μνημείο το πολυτεχνείο Γκίνη σε μία κίνηση εξευγενισμού. Παράλληλα, τα φοιτητικά κινήματα δέχονται ακραία καταστολή με χαρακτηριστικά παραδείγματα την πίεση και σε άλλα πανεπιστήμια όπως το ΑΠΘ, όπως και η περίπτωση των 14 φοιτητών που διώκονται με την

ομπρέλα-εργαλείο μαγειρέματος δικογραφιών του DNA. Σε συνέχεια της πίεσης που δέχεται και το αναρχικό κίνημα με αναφορά τους χώρους συνάντησης είναι και η συνεχόμενη καταστολή των καταλήψεων στο κέντρο της Αθήνας αλλά και της Θεσσαλονίκης.

»Φυσικά μαζί με όλα τα παραπάνω έρχεται και η ανάπλαση πλατειών, πάρκων και λόφων. Η εγκληματική συνεργασία του κράτους με το κεφάλαιο οδηγεί στην εμφάνιση εργοταξίων και σκόνης στις πλατείες, λαμαρίνες φύλαξης, αποκλεισμό των χώρων εργασιών, παραπάνω φύλαξη με security και μπάτσους και όπως είναι αναμενόμενο: εκτοπισμό των φτωχών, των περιθωριακών, των μεταναστών. Ακόμα και τα ελάχιστα σημεία που είχαν οι φτωχές, οι από τα κάτω, οι άνθρωποι της τάξης μας να πάρουνε ανάσα, τους αφαιρούνται βίαια. Το σχέδιο αυτό εκτελείται σε όλο το κέντρο από το Γαλάτσι και το Παγκράτι μέχρι τις πλέον μεταναστευτικές γειτονιές, την πλατεία Κυψέλης, την πλατεία Πρωτομαγιάς και σύντομα την πλατεία Εξαρχείων».

Χιλιάδες Ήλιοι της Νύχτας
athens.indymedia.org/post/1618836/

11/05 - Αθήνα: Εμπρηστική επίθεση σε οχήματα της Γενικής Ταχυδρομικής

«Η παραπάνω συνθήκη αναδυσκνείται με ακραίους όρους στην περίπτωση της Γενικής Ταχυδρομικής. Διανομέας με συνδικαλιστική δράση σε σωματείο βάσης απολύεται επειδή συμμετείχε σε γενική απεργία, και από εκείνο το σημείο και πέρα η εργοδοσία σε αगाστή συνεργασία με τους μπάτσους καταστέλλει συστηματικά τις κινητοποιήσεις και δράσεις αλληλεγγύης ενάντια στην απόλυση. Κεντρικό ρόλο στην ένταση και την εκδικητικότητα της καταστολής, παίζει το γεγονός ότι αφεντικά και κράτος έχουν απέναντί τους ένα αντιεραρχικό και ακηδεμόνευτο συλλογικό σώμα εργαζομένων, και όχι σωματεία που προτάσσουν τον ταξικό συμβιβασμό. Σε ένα ευρύτερο πλαίσιο στοχοποίησης και προσπάθειας απαγόρευσης της δράσης από τα κάτω, της κινητοποίησης στον δημόσιο χώρο και των άμεσων/αδιαιεσολάβητων δράσεων, ο συνδικαλισμός βάσης που προτάσσει την πραγματική ταξική αυτοοργάνωση και αποτελεί εγγενές κομμάτι ενός ενδεχόμενου συνολικού αγώνα ενάντια στην εξουσία βρίσκεται φυσικά στο επίκεντρο της καταστολής».

Αναρχικοί-ες
athens.indymedia.org/post/1618830/

25/05 - Αθήνα: Εμπρηστική επίθεση στο εργοτάξιο του Μετρό Καισαριανής

«Ε, λοιπόν οι μπουλντόζες και τα φορτηγά θα έχουν πρόβλημα. Κι επειδή εδώ δεν μιλάμε για κάποιο "ωφέλιμο δημόσιο έργο" που πρέπει να σεβαστούμε, αλλά για παραδοσιακή ελληνική κρατική λαμογία, το πρόβλημα αυτό μπορεί να εκδηλωθεί κι εκεί που δεν το περιμένουν οι εταιρείες και το κράτος. Καθαρά και ξάστερα. »[...] Οι πνεύμονες πράσινου δεν θα γίνουν βιομηχανικές ζώνες!».

@
athens.indymedia.org/post/1618841/

26/05 - Αθήνα: Εμπρησμός του υπηρεσιακού οχήματος του ΕΜΠ που χρησιμοποιεί ο πρότανης Ανδρέας Μπουντουβής

«Στις 12 Μαΐου το Συμβούλιο της Επικρατείας επικύρωσε ουσιαστικά τον νόμο για την Πανεπιστημιακή Αστυνομία αφού όπως αναφέρεται στην απόφασή του δεν παραβιάζεται η ακαδημαϊκή ελευθερία ούτε το αυτοδιοίκητο των Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων. Η απόφαση του Σ.Τ.Ε. υποστηρίζει μεταξύ άλλων ότι συντρέχουν σημαντικοί λόγοι ασφάλειας και δημόσιας τάξης σύμφωνα με τους οποίους κρίνεται αναγκαία η φύλαξη των πανεπιστημίων από την αστυνομία».

Κοινότητα Ανατρεπτικής Έκφρασης
athens.indymedia.org/post/1618834/

Εργατικά Νέα

Γιάννινα

Σε αγωνιστικό πυρετό βρίσκεται το σωματείο βάσης των εργαζόμενων στη διανομή στην πόλη των Ιωαννίνων. Αφορμή έχουν υπάρξει η εκδικητική απόλυση διανομέα στην PIZZA FAN για συνδικαλιστικούς λόγους, ενώ την ίδια στιγμή τελείως εκδικητικά προέβη σε βλαπτική μεταβολή των όρων εργασίας σε μία ακόμα εργαζόμενη. Λίγα μέτρα πιο κάτω, στο μαγειρείο «το Κουκί και το Ρεβίθι», μία ακόμα εργαζόμενη στον κλάδο της διανομής απολύθηκε λίγες μέρες πριν την απεργία της 1 Μάη, επειδή δήλωσε στην εργοδοσία ότι στην επικείμενη απεργία θα απεργούσε. Με τις δύο τριμερής συναντήσεις να έχουν πραγματοποιηθεί και για τις δύο υποθέσεις, χωρίς το ΣΕΠΕ όπως ήταν αναμενόμενο να έχει πάρει κάποια σοβαρή θέση, το σωματείο ετοιμάζεται για τις επόμενες κινήσεις του.

Θεσσαλονίκη

Απεργία κηρύχθηκε στο εργοστάσιο «Μαλαματίνα» στις 24 Μαΐου ύστερα από εκδικητικές απολύσεις 5 εργαζόμενων. Η εταιρία δήλωσε ότι οι συγκεκριμένοι εργαζόμενοι ήταν «δοκιμαστικοί» παρά το γεγονός ότι είχαν υπογράψει σύμβαση αορίστου χρόνου, χωρίς ωστόσο να πείσει το προσωπικό του εργοστασίου, αφού από την αρχή κατάλαβαν ότι με αυτή την τακτική η εργοδοσία προσπαθεί να μειώσει τις δαπάνες προσλαμβάνοντας καινούργιους εργαζόμενους με λιγότερες αποδοχές.

Καβάλα

Ένα ακόμα εργατικό ατύχημα σημειώθηκε στις 18 Μαΐου, αυτή τη φορά σε λατομείο στο Μακρυχώρι Καβάλας, όταν 43χρονος ηλεκτρολόγος έπεσε στο κενό από μεγάλο ύψος. Λίγα χιλιόμετρα πιο πέρα, οι εγκαταστάσεις της Energean Oil τυλίχθηκαν στις φλόγες επιβεβαιώνοντας με τον πιο τραγικό τρόπο τις αλληπάλληλες εκλύσεις των εργαζόμενων, που εδώ και τόσους μήνες βρίσκονται σε ευθεία ρήξη με την εργοδοσία, ουρλιάζοντας για τα ελλειπόμενα μέτρα ασφαλείας που υπάρχουν.

Στο εργοστάσιο Λιπασμάτων τώρα, πραγματοποιείται ένας μεγάλος αγώνας, για την ακύρωση των 180 απολύσεων του εργοστασίου. Ο ιδιοκτήτης Λαυρεντιάδης, ύστερα από αίτημα στο Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας (ΑΣΕ) καθ' υπόδειξη του υπουργού Χατζηδάκη και της Γ.Γ. του Υπουργείου Εργασίας και προεδρεύουσα του ΑΣΕ, Άννας Στρατινάκη, απέλυσε ομαδικά τους εργαζόμενους, με μοναδικό στοιχείο που προσκόμισε η εταιρεία τον ισολογισμό του 2014. Η συγκεκριμένη περίπτωση αποτελεί από τα πρώτα αποτελέσματα του νομοσχεδίου Χατζηδάκη και των συνεπειών του.

Δράμα

Στις 4 Μαΐου εκδικάστηκε η υπόθεση της καθαρίστριας της ΔΕΥΑΔ, που τον Δεκέμβριο του 2018 της είχε επιτεθεί φραστικά ο πολιτικός της προϊστάμενος, δήμαρχος Δράμας, κ. Χρ. Μαμσάκος, και δεν δίστασε να

την απειλήσει με πειθαρχικό και να την εξοβρίσει μπροστά σε συναδέλφους και δημότες που βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στη ΔΕΥΑΔ, γιατί η συναδέλφισσα είχε κάνει το «ατόπημα» να πατήσει το εικονίδιο της έκπληξης σε ανάρτηση που τον αφορούσε. Στην εκδίκαση της υπόθεσης η απόφαση του δικαστηρίου ήταν ότι ο δήμαρχος κρίθηκε ένοχος και του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 8 μηνών με τριετή αναστολή.

Τρίκαλα

Στην περιοχή των Τρικάλων τώρα υπήρξε ένα ακόμα εργατικό ατύχημα στις 15 Μαΐου σε εργοστάσιο της περιοχής, με θύμα έναν 48χρονο εργάτη. Τόσο τα τοπικά μέσα, όσο και οι φορείς της πόλης προσπάθησαν να αποκρύψουν την επωνυμία της επιχείρησης ενώ ταυτόχρονα έτρεξαν να δηλώσουν ότι στο εν λόγω εργοστάσιο τηρούνταν όλα τα απαραίτητα μέσα προστασίας. Τώρα πώς ενώ η εταιρία στο επίπεδο της ασφάλειας είναι αψεγάδιαστη, και παρ' όλα αυτά συνεχίζουν και σκοτώνονται εργάτες στα κάτεργά τους, δεν το αποσαφηνίζουν. Μάλλον πάλι οι εργαζόμενοι θα φταίνε που σκοτώνονται.

Βόλος

Σε ΜΕΘ μεταφέρθηκε στις 16 Απριλίου εργαζόμενος στη Χαλυβουργία Βόλου, όταν έπεσε από σκαλωσιά όπου είχε ανέβει κατά τη διάρκεια εκτέλεσης εργασιών συντήρησης, με αποτέλεσμα να τραυματιστεί σοβαρά και να υποστεί πολλαπλά κατάγματα. Ευτυχώς ο 54χρονος εργαζόμενος είναι καλά στην υγεία του, ωστόσο φαίνεται για άλλη μια φορά η παντελής απουσία στοιχειωδών μέτρων ασφαλείας, που φέρνει σε όλο και πιο επικίνδυνη θέση τους εργαζόμενους.

Καρπενήσι

Εν μέσω ραγδαίων ανατιμήσεων η εταιρία ΜΕΤΡΟ ΑΕΒΕ αποφάσισε να κλείσει το κατάστημά της (My Market), το οποίο βρισκόταν στο κέντρο της ευρυστατικής πρωτεύουσας, απολύοντας 10 εργαζόμενους και εργαζόμενες. Η απόφαση αυτή, όπως επίσης και η μεταφορά των υπολειπόμενων εργαζόμενων σε περιφερειακά καταστήματα, όπως είναι φυσικό, εντάσσεται στην ευρύτερη προσπάθεια του κεφαλαίου να αναδιπλωθεί και να περιορίσει τις όποιες ζημιές. Παλιοί και «καλοπληρωμένοι» εργαζόμενοι δεν έχουν καμία θέση στις σύγχρονες γαλέρες που χτίζονται.

Βοιωτία

Ένας ακόμα νεκρός εργάτης, στη Βοιωτία αυτή τη φορά, χειριστής μηχανημάτων έργων, ο οποίος στις 23 Μαΐου έπεσε μαζί με το επαγγελματικό του όχημα σε γκρεμό 100 μέτρων, ενώ εργαζόταν στη διάνοιξη δρόμου. Στο σημείο βρέθηκε η πυροσβεστική υπηρεσία η οποία ανέσυρε νεκρό τον 58χρονο εργάτη. Την ίδια στιγμή που κάποιοι μιλούν για κακιά τύχη, απροσεξίες και γραφτά, ευτυχώς που υπάρχουν και κάποιοι γραφικοί που ουρλιάζουν –όλα αυτά τα χρόνια– για τα μέτρα ασφαλείας, τα μέσα ατομικής προ-

στασίας και κυρίως για ουσιαστικούς ελέγχους από το ΣΕΠΕ.

Πάτρα

Σε 24ωρη απεργία κατέβηκαν στις 28 Μαΐου οι εργαζόμενοι στα Praktiker ενάντια στην απόλυση ενός ακόμα εργαζόμενου. Το σωματείο των εργαζομένων μέσα από τη συγκεκριμένη απεργία κατήγγειλε τις εκδικητικές απολύσεις που λαμβάνουν χώρα στην εταιρία, τις επιπλήξεις για ψύλλου πύδημα, τα εξοντωτικά ωράρια, και κυρίως τον κίνδυνο που βάζει καθημερινά τους εργαζόμενους της η εντατικοποίηση της εργασίας.

Τρίπολη

Άλλο ένα εργατικό ατύχημα είχαμε στο Κέντρο Διαχείρισης Ανακυκλώσεων Υλικών Μεγαβουνίου (ευτυχώς όχι θανατηφόρο αυτή τη φορά) στις 17 Απριλίου. Είναι το δεύτερο σοβαρό ατύχημα που γίνεται στον συγκεκριμένο χώρο εργασίας, αφού μόλις πριν από 3 μήνες, στις 15 Ιανουαρίου, ένας εργάτης 38 χρονών είχε τραυματιστεί θανάσιμα. Εργαζόμενοι και σωματεία της περιοχής ζήτησαν άμεσα απαντήσεις για τις συνθήκες που επικρατούν στον συγκεκριμένο χώρο, και κυρίως προσπαθούν να καταλάβουν εάν υπάρχει κάποιος υπεύθυνος για αυτήν την κατάσταση, και αν θα του αποδοθούν ευθύνες που ένας εργαζόμενος σακατεύτηκε και ένας πέθανε.

Χανιά

Σε 48ωρη απεργιακή κινητοποίηση βρέθηκαν οι εργαζόμενοι στη σχολική καθαριότητα στις 16 και 17 Μαΐου. Σε έναν από τους πιο υποτιμημένους κλάδους, που η εκμετάλλευση βαράει κόκκινο και που οι εργολάβοι προσπαθούν χρόνια να τρυπώσουν, οι εργαζόμενοι και εργαζόμενες στην καθαριότητα οργανώθηκαν διεκδικώντας τη μονιμοποίησή τους, την αύξηση των αποδοχών και κυρίως τη μετατροπή της εργασίας τους σε πλήρους απασχόλησης μέσω των δήμων.

Ηράκλειο

Στις 26 Απριλίου είχαμε έναν ακόμα νεκρό οικοδόμο εργάτη ο οποίος εργαζόταν σε ξενοδοχείο της Σταλίδας. Ο 46χρονος εργαζόμενος έπεσε από αρκετό ύψος ενώ πραγματοποιούσε εργασίες στην ξενοδοχειακή μονάδα, και παρά την μεταφορά του στο νοσοκομείο δεν κατάφεραν να τον σώσουν τη ζωή. Όπως είπαν σε ανακοινώσεις τους εργαζόμενοι και σωματεία, η εντατικοποίηση και τα πιεστικά χρονοδιαγράμματα, σε μία περιοχή που έχει 13 μήνες τον χρόνο καλοκαίρι, αποτελούν τη μοναδική και διαχρονική αιτία για τα συνεχόμενα εργατικά ατυχήματα.

Οικοδόμοι

Ύστερα από πολλά χρόνια μειώσεων και λιτότητας, με τις ανατιμήσεις να έχουν φτάσει στον θεό, οι οικοδόμοι κατάφεραν να υπογράψουν νέα Συλλογική Σύμβαση Εργασίας με σημαντικές αυξήσεις στους μισθούς. Σε μία περίοδο που η κυβέρνηση αναγγέλλει γελοίες αυξήσεις στους μισθούς όπως αυτή της 1ης Μάη, χωρίς να υπολογίζουν σε αυτές τις αυξήσεις τους κλάδους που έχουν ΣΣΕ, ποντάροντας ξεκάθαρα στην καταπράνιση

της όλο και αυξανόμενης κοινωνικής οργής, τον δρόμο τον δείχνουν οι μαχητικοί εργατικοί αγώνες. Ίσως κάποια στιγμή, όταν γίνουν και ακηδεμόνευτοι, να μπορέσουν να αποτελέσουν και πραγματικό κίνδυνο για την εξουσία και το κεφάλαιο.

COSCO

Σε καινούργιες κινητοποιήσεις βρίσκονται οι εργαζόμενοι με το σωματείο τους στην COSCO. Αφορμή υπήρξε το καινούργιο εργατικό ατύχημα που προκάλεσε τον βαρύ τραυματισμό εργαζόμενου. Πιο συγκεκριμένα στις 28 Απριλίου 38χρονος λιμενεργάτης που εργαζόταν στην προβλήτα II στο λιμάνι του Πειραιά έπεσε από 12 μέτρα ύψος, όταν έσπασε το προστατευτικό κιγκλίδωμα του πλοίου. Το νέο αυτό εργατικό ατύχημα εξέθεσε τόσο την εταιρία όσο και τους ελεγκτικούς μηχανισμούς, που ενέκριναν το εν λόγω πλοίο. Και όλα αυτά χωρίς να έχουν περάσει 6 μήνες από τον προηγούμενο θάνατο εργαζόμενου στα κάτεργα της COSCO.

Πρόσους γουρμανός, χαριτωμέν' ζουή

Η πόλη των Γρεβενών γενικά δεν αποτελεί και την πρώτη πηγή ειδήσεων στη χώρα. Όχι επειδή θάβονται τα αμέτρητα γεγονότα που διαδραματίζονται στην περιοχή, αλλά γιατί αντικειμενικά μιλάμε για μία ήσυχη πόλη που τα πράγματα κυλάνε σχετικά ομαλά. Τον τελευταίο καιρό ωστόσο αυτή η ηρεμία χάλασε απότομα και αιτία αποτέλεσαν τα δύο απαντωτά εργατικά δυστυχήματα. Το πρώτο ήταν στις 21 Μαρτίου στο εργοστάσιο της ΕΛΤΕΚ, εργοστάσιο παραγωγής εκρηκτικών υλών που κυριολεκτικά εξαϋλώθηκε ολόκληρο ύστερα από έκρηξη που προκλήθηκε, άγνωστο μέχρι και σήμερα πώς, σκοτώνοντας 3 εργαζόμενους. Η δεύτερη περίπτωση αφορά τον θάνατο εργάτη σε εργοστάσιο ξυλείας και βιομάζας, που σκοτώθηκε μετά από έκρηξη στον λέβητα της μονάδας ηλεκτροπαραγωγής. Ο εργαζόμενος μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο αλλά υπέκυψε στα τραύματά του στις 5 Μαΐου.

Το πιο δύστυχο κομμάτι ωστόσο, πέραν φυσικά από τον θάνατο 4 ανθρώπων, είναι αρχικά η αδιαφορία της τοπικής κοινωνίας για τα γεγονότα, αφού από ότι φαίνεται ο μόνος υπαίτιος για αυτά τα δύο εργατικά δυστυχήματα ήταν η κακιά στιγμή. Στον ίδιο ρυθμό και τέμπο και οι μπάτσοι με τους εισαγγελείς, αφού όλον αυτόν τον καιρό δεν έχουν πραγματοποιήσει ούτε μία δίωξη, έστω για τα μάτια του κόσμου. Οι μόνοι που μίλησαν ήταν τα κόμματα της αντιπολίτευσης (εκλογές έρχονται) τα οποία έτρεξαν πάνω από τους νεκρούς εργάτες και με δακρύβρεχτες ανακοινώσεις μίλησαν για δήθεν απονομή δικαιοσύνης και κάπου στο βάθος ακούστηκε και ένας πνιχτός λυγμός από τα γραφεία της ΓΣΕΕ.

Ευτυχώς που δεν μπορεί να μας πιάσει απογοήτευση αφού από καιρό είχαμε σταματήσει να ελπίζουμε σε αυτούς. Δύναμη σε όσους και όσες συνεχίζουν και αγωνίζονται, μέσα στον ζόφο.

Περιβαλλοντικά Νέα

Δασική οδός τουριστικής διαφυγής στο «Ναυάγιο» Ζακύνθου

Κατατέθηκε στα μέσα του Μάρτη η έκθεση για την κατασκευή δασικής οδού διαφυγής προς την παραλία «Ναυάγιο» της Ζακύνθου. Η έκθεση εκπονήθηκε από τη Διεύθυνση Δασών Ζακύνθου και τον δασάρχη Δημήτρη Σκαλτσογιάννη (κατηγορούμενο για τέλεση κακουργημάτων πράξεων «ψευδούς βεβαίωσης και απάτης από κοινού εις βάρος του Δημοσίου» μετά από την κλοπή περιουσιών στην περιοχή από ιδιώτες, δήμο και Εκκλησία το 2014, και παράνομη πώλησή τους). Ο δρόμος που προβλέπεται στην έκθεση έχει πλάτος 6 μέτρα, και συνολικό μήκος περίπου 1,5 χιλιόμετρο, με τις προδιαγραφές αυτές να παρουσιάζονται ως απαραίτητες ώστε να μπορεί να κάνει αναστροφή ένα πυροσβεστικό όχημα.

Ο δρόμος αυτός σχεδιάζεται να κατασκευαστεί σε δασική έκταση, η οποία μέχρι πρότινος προστατευόταν από το δίκτυο Natura2000 (βλ. ψήφιση αντιπεριβαλλοντικού νομοσχεδίου Χατζηδάκη, Μάιος 2020, κατά τη διάρκεια του πρώτου lockdown). Ο Οργανισμός Φυσικού Περιβάλλοντος και Κλιματικής Αλλαγής στέκεται επικριτικά στην Ειδική Οικολογική Αξιολόγηση του έργου, επισημαίνοντας πως «δεν έχει λάβει υπόψη τις επικαιροποιημένες πληροφορίες για τις τοπικές προστατευόμενες περιοχές».

Ταυτόχρονα, εντός του ορίου του σχεδιαζόμενου έργου βρίσκεται υπό οριοθέτηση αρχαιολογικός χώρος. Ενδεικτική σε αυτό το επίπεδο είναι η προτροπή εκ μέρους της Εφορείας Αρχαιοτήτων Ζακύνθου για αναθεώρηση του σχεδιασμού.

Με φαιδρή οικολογική πρόφαση, λοιπόν, σχεδιάζεται ακόμα μία περιβαλλοντική καταστροφή, με ταυτόχρονη καταπάτηση αρχαιολογικού χώρου. Αποκλειστικός σκοπός η δημιουργία ενός δρόμου υψηλών προδιαγραφών που θα οδηγεί πολύ κοντά σε μία από τις διασημότερες παραλίες της Ελλάδος. Η πρόθεση αυτή δεν μπορεί να ειπωθεί ξεχωριστά από τις πρότερες κινήσεις απαλλοτρίωσης περιουσιών και μετέπειτα πώλησής τους (με το παράνομο ξεπούλημα του 15% του νησιού να χαρακτηρίζεται ως το μεγαλύτερο οικονομικό-πολιτικό σκάνδαλο της μεταπολίτευσης). Και δεν μπορεί να μην «ανοίγει τον δρόμο» για περαιτέρω «αξιοποίηση» της περιοχής με όλο και μεγαλύτερη παρέμβαση και καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος, και ταυτόχρονη εγκατάσταση τουριστικών υποδομών κ.λπ. Έτσι, με μπροστάρη τον δασάρχη, Δημήτρη Σκαλτσογιάννη, στήνεται μία βρώμικη μπίζνα που φαντασιώνεται τις τόπες της να γεμίζουν μέσα από τα αναπτυξιακά έργα πέριξ του Ναυαγίου.

Κλιματικός νόμος ή αλλιώς η επιδότηση δια νόμου του πράσινου καπιταλισμού

Κατατέθηκε στη Βουλή ο νέος κλιματικός νόμος, ο οποίος διατείνεται ότι αποσκοπεί στην ανασχεση της κλιματικής αλλαγής και στην ενεργειακή ουδετερότητα μέχρι το 2050. Ο κλιματικός νόμος εστιάζει σε τρεις άξονες: στα ιδιωτικά μέσα μεταφοράς, την οικοδομική δραστηριότητα και την παραγωγή ενέργειας. Επί της ουσίας όμως βλέπουμε πρωτίστως να πριμοδοτεί συγκεκριμένους τομείς του κεφαλαίου πάρα να παίρνει ουσιαστικά μέτρα που θα έκαναν τους παραπάνω στόχους πιο εφικτούς.

• Ξεκινώντας από τις μεταφορές, διαβάζουμε ότι από την 1η Ιανουαρίου 2030 όλα τα νέα αυτοκίνητα θα είναι μηδενικών εκπομπών. Μέχρι στιγμής αυτά είναι μονό τα

ηλεκτροκίνητα. Η παραπάνω νομοθεσία σε συνδυασμό με την παντελή έλλειψη μέριμνας για δημοσιές μεταφορές (που αποτελούν διαχρονικά και τις πιο οικολογικές) και την παντελή έλλειψη μέτρων και κανόνων για την ιδιωτική βιομηχανία των μεταφορών (ακτοπλοΐα και αεροπορία), μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι το αποτέλεσμα της παραπάνω νομοθεσίας θα είναι η εκτόξευση των κερδών για τις αυτοκινητοβιομηχανίες τύπου Tesla.

• Από την άλλη, σε σχέση με την οικοδομική δραστηριότητα, βλέπουμε να μένει ακλόνητη η βιομηχανία των κατασκευών, και τα μέτρα να εστιάζουν στην κατάργηση των καυστήρων πετρελαίου και στην τοποθέτηση φωτοβολταϊκών για όλες τις νέες κατασκευές, ενώ προκλητικά εξαιρείται από την παραπάνω δέσμευση η βιομηχανία του τουρισμού και η εκκλησία.

«Για αιτήσεις έκδοσης οικοδομικών αδειών ανέγερσης νέων κτιρίων ή προσθηκών σε υφιστάμενη κτίρια που υποβάλλονται από την 1η Ιανουαρίου 2023, τα ειδικά κτίρια της παρ. 21 του άρθρου 2 του ν. 4067/2012 (Α' 79), εξαιρουμένων των τουριστικών καταλυμάτων και των ναών, με κάλυψη μεγαλύτερη των πεντακοσίων (500) τ.μ., υποχρεούνται να τοποθετούν συστήματα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από φωτοβολταϊκά ή θερμικά ηλιακά συστήματα σε ποσοστό που αντιστοιχεί στο τριάντα τοις εκατό (30%) τουλάχιστον της κάλυψης».

• Στο κομμάτι της παραγωγής ενέργειας, που είναι και μάλλον το σημαντικότερο, καθώς όλα τα παραπάνω μέτρα στοχεύουν στον εξηλεκτισμό των αυτοκινήτων και της θέρμανσης, διαβάζουμε ότι απλώς θα απαγορευτεί η παραγωγή ενέργειας από ορυκτά καύσιμα. Χωρίς να παρατίθεται απολύτως κανένα πλαίσιο για το πού θα αναπτυχθούν όλες οι Β.Α.Π.Ε. που θα χρειαστούν για την παραγωγή της ενέργειας, και από πού θα προμηθεύονται-εξορύσσονται* τα εργοστάσια παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας το φυσικό αέριο, το οποίο θα είναι το κύριο καύσιμο για την παραγωγή ενέργειας.

• Το πιο σημαντικό σημείο όμως βρίσκεται στην κατακλείδα και συγκεκριμένα στο άρθρο 25 για την «Ασφάλιση κινδύνου από την κλιματική αλλαγή». Τραγική ειρωνεία αν αναλογιστεί κανείς ότι ένας νόμος για την ανασχεση της κλιματικής αλλαγής καταλήγει στο ποιος θα πληρώσει για τις καταστροφές από την κλιματική αλλαγή. Στο άρθρο 25 εξηγεί ότι οποιαδήποτε κατοικία βρίσκεται σε ζώνη υψηλού κινδύνου για πυρκαγιά η πλημμύρα θα πρέπει υποχρεωτικά να αγοράζει ιδιωτική ασφάλεια για τους παραπάνω κινδύνους, ειδάλλως δεν θα ηλεκτροδοτείται. Το κράτος, αφού εγκατέλειψε την κατάσβεση των δασικών πυρκαγιών και την πρόληψη και κατασκευή έργων για αποφυγή των πλημμύρων, τώρα διευκρινίζει με πρόφαση την κλιματική αλλαγή ότι δεν θα πληρώνει και τους πληγέντες για την καταστροφή που θα έχουν υποστεί λόγω της δικής του αδράνειας.

*Διαβάστε σχετικά στο άρθρο «Σημειώσεις από τον πόλεμο στην Ουκρανία» για την προώθηση του σχιστολιθικού αερίου στην Ευρώπη από τις Η.Π.Α. με αφορμή τον πόλεμο.

Παλίγκρεμος, Πλακιάς, SOS

Ο Παλίγκρεμος στον Πλακιάς Ρεθύμνου αποτελεί έναν σημαντικό γεωλογικό σχηματισμό που αυτή τη στιγμή κινδυνεύει να καταστραφεί. Άλλο ένα φυσικό μνημείο που προσφέρεται στον βωμό της πολychρωμης ανάπτυξης.

Μπορεί να μην κινδυνεύει από τις ανεμογεννήτριες, καθώς το χαμηλό υψόμετρό του δεν θα επέτρεπε κάτι τέτοιο, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα μείνει αναξιοποίητος. Σχεδιάζεται να δημιουργηθεί ένα ξενοδοχείο και να αναπτυχθούν «κατασκευές ενταγμένες στο φυσικό περιβάλλον με υπόσκαφα κτίρια» – βλέπουμε τον «πράσινο» τουρισμό να κάνει τα πρώτα του βήματα.

Η συνταγή για την καταστροφή του Παλίγκρεμου είναι παλιά. Επενδυτές εισπράττουν αρνητικές γνωματεύσεις από διάφορες τοπικές υπηρεσίες με ευθύνη την προστασία του περιβάλλοντος αλλά και τον τοπικό δήμο. Οι επενδυτές έχουν πολιτικές άκρες στην παρούσα κυβέρνηση, η οποία μόλις αναλαμβάνει τη διακυβέρνηση, μεθοδεύει την αλλαγή σύστασης στο Κεντρικό Συμβούλιο Αρχιτεκτονικής, έτσι ώστε να μπορεί να νομιμοποιήσει οποιαδήποτε παρέμβαση σε κεντρικό επίπεδο. Έτσι, από την απόσπαση των αρχαιοτήτων στον σταθμό του μετρό «Βενιζέλου», μέχρι το τσιμέντωμα της Ακρόπολης, αλλά και την κατασκευή ξενοδοχείου στον Παλίγκρεμο, όλα έχουν την υπογραφή του Κ.Α.Σ.

Με αυτή την υπογραφή προχωρούν στην έκδοση οικοδομικών αδειών. Έτσι, η πολεοδομία, η αστυνομία, το δασαρχείο, κ.λπ. θα απαντήσουν ότι οι εργασίες είναι νόμιμες. Ο μόνος τρόπος να σταματήσει η καταστροφή του Παλίγκρεμου, είναι η αντίσταση της τοπικής κοινωνίας –και όχι μόνο– ενάντια στη λεηλασία του περιβάλλοντος, από όποιο χρώμα και αν προέρχεται.

«Να γίνουμε βράχος για το βράχο μας». Credits για την ανάρτηση του πανό στον βράχο: Cretan Climbing Community - against all forms of racism

Την Κυριακή 15 Μάη έγινε η πρώτη μαζική προσπάθεια αντίστασης σε αυτή την επένδυση. Με εφόρμηση την έκταση που πήρε το θέμα μέσα από ομάδα που δημιουργήθηκε στα κοινωνικά δίκτυα από ανθρώπους της περιοχής ("save paligremos. sos plakias"), κινητοποιήθηκε πάρα πολύς κόσμος και τοπικοί φορείς. Πάνω από 1000 άτομα, από τη γύρω περιοχή και από άλλες περιοχές της Κρήτης, ακόμα και κάποιοι τουρίστες, μαζεύτηκαν για να φωνάξουν «Πίσω οι επενδυτές και οι καταστροφείς, ο βράχος για τον βράχο μας θα γίνουμε εμείς». Δεν έλειψαν φυσικά και τα πολιτικά πρόσωπα που έσπευσαν να πάρουν μέρος, αλλά πραγματικά ήταν πολύ «μικροί» συγκριτικά με το ενδιαφέρον πολλών ανθρώπων και ομάδων που εκτιμούν και σέβονται αυτό το φυσικό μνημείο.

Στις 20/05 εκδόθηκε προσωρινή διαταγή ώστε να σταματήσουν οι εργασίες μέχρι να εκδικαστούν τα ασφαλιστικά μέτρα που διεκδικεί ο Δήμος Αγίου Βασιλείου κατά των «επενδυτών». Επόμενο ραντεβού 21 Ιουνίου στα δικαστήρια Ρεθύμνου όπου θα γίνει η εκδίκαση.

Long covid καπιταλιστικές και κρατικές (παρ)ενέργειες

Η συμβίωση με την covid συνεχίζεται για ένα ακόμη καλοκαίρι. Μέτρα επί μέτρων: νέα, παλιά, πρωτοπόρα, μα κυρίως αντιφατικά, έχουν αρθεί και η «ζωή» για έξι μήνες μοιάζει όπως παλιότερα. Φυσικά, τα παραπάνω δεν ισχύουν για όλους/όλες. Εργαζόμενα άτομα που παραμένουν ανεμβολίαστα συνεχίζουν να τα σκάνε για τα rapid κάθε εβδομάδα. Σε κάποιους τομείς της καθημερινότητας οι μάσκες παραμένουν υποχρεωτικές. Κυριότερα όμως, σε δυσμενή θέση βρίσκονται και οι ανεμβολίαστοι/ες υγειονομικοί/ές που είναι ακόμη σε αναστολή εργασίας, ενώ κρέμεται από πάνω τους η γκιλοτίνα της απόλυσης από το ΕΣΥ.

Όλα τα παραπάνω έχει φανεί ότι δεν έχουν και πολύ σχέση ή αξία σε σχέση με την προστασία της «υγείας». Η διάλυση όλων των δομών φροντίδας που γίνεται συστηματικά πολλά χρόνια τώρα, οι αποκλεισμοί και τα εμπόδια πρόσβασης στην υγεία, η ιδιωτικοποίηση με σκοπό την περαιτέρω εκμετάλλευση οποιασδήποτε πτυχής από το κεφάλαιο αποτελούν στιγμιότυπα του ίδιου πολέμου. Η «υγεία» μας δεν θα έρθει από το κράτος, ούτε από την πίστη σε αυτό. Αντιθέτως, θα τη βρούμε όταν το ανατρέψουμε.

Πολεμικές προετοιμασίες επί χάρτου;

Η «κρίση χρέους», η «υγειονομική κρίση» και η επόμενη «κρίση» που έρχεται [κλιματική(;), επισιτιστική(;), νέος ιός(?)] δεν μπορούμε να τις δούμε ξεκομμένες ούτε μεταξύ τους, αλλά και ούτε συνολικά από το κοινωνικό πλαίσιο που διαδραματίζονται.

Στις παραπάνω περιόδους, και όπως φαίνεται ακόμη πιο έντονα στην περίοδο που μπαίνουμε τώρα, ο πόλεμος ήταν διαρκής, έντονος και με αντιφατικά ή συγκρουόμενα συμφέροντα. Πόλεμο δεν αποτέλεσε μόνο το χακί ανάχωμα των ματατζήδων στις αντιμνημονιακές ταραχές, ούτε τα ανοιγμένα κεφάλια «νεαρών» που κάθονταν σε πλατείες εν μέσω απαγορεύσεων.

Υπάρχει και ένα συνολικότερο πλάνο δημιουργίας εχθρών το οποίο θέτει πληθυσμούς στο στόχαστρο (μπαταχστήδες, αφερέγγυοι δανειολήπτες, ασυμπτωματικές, ανεμβολίαστοι). Αυτοί καταδικάζονται έναντι της υπόλοιπης κοινωνίας, ως εχθροί της. Στρέφεται ο ένας απέναντι στην άλλη και εμφανίζεται έτσι ο φορέας αυτός, το κράτος, που θα επιβάλλει τα καθέκαστα, γιατί γνωρίζει πως να το κάνει.

Τί άλλο, πέρα από εμπέδωση του πολέμου των κυριάρχων εναντίον μας, αποτελούν τα περιβόητα διαγγέλματα; Είτε ήταν σε ακριτικά νησιά, είτε στην ασφάλεια του σπιτιού αποτέλεσαν την απεύθυνση των κυριάρχων να ξεχάσουμε ότι μας χωρίζει με τον σάπιο κόσμο τους και να ενωθούμε ενάντια σε κοινό εχθρό.

Εάν αυτά τα συνθέσουμε στο σήμερα με τον πόλεμο δίπλα μας μπορούμε να αντιληφθούμε την κρισιμότητα των τελευταίων χρόνων έντονα. Η επιτυχία του κράτους να λάβει σε έναν μεγάλο βαθμό κοινωνική συναίνεση σε μία από τις χειρότερες καπιταλιστικές κρίσεις από μεγάλα κοινωνικά κομμάτια, θέτει τις βάσεις πολεμικής προετοιμασίας.

Οι κοινωνίες δεν πάνε διαλυμένες (για το κράτος) σε Πόλεμο. Εσωτερικός εχθρός, μηδενική εθνική ενότητα, λιποταξία, αντιπολεμικά κινήματα, αλληλεγγύη σε μετανάστες/μετανάστες δεν συνθέτουν μία μάζα ανθρώπων που θα υπερασπιστεί και ίσως επεκτείνει την εθνική κυριαρχία, τρέφοντας τα κανόνια με κρέας.

Κάτι τέτοιο θεωρούμε ότι είναι το δικό μας στοίχημα σε

αυτή τη συνθήκη. Είναι σημαντικό να αποτινάξουμε και να σαμποτάρουμε την όποια ενότητα με το κράτος και τα αφεντικά μετά από μία μακρά περίοδο συμπόρευσης μαζί τους λόγω προστασίας της «υγείας». Η εθνική ενότητα επανήλθε μέσω του καθαρού εθνικού σώματος, που δεν μολύνεται, με άλλους όρους, απολαμβάνοντας εκεχειρία και ευρεία συναίνεση.

Φυσικά, οι ακροδεξιές φανφάρες για τα εμβόλια είναι εχθρικές και αντιμετωπίζονται με τη γνωστή συνταγή: τσακίζονται στον δρόμο. Ο εθνικός κορμός κερδίζει με την ενασχόλησή του με το θέμα αυτό, καθώς επιτίθεται στους εχθρούς του και πάλι. Το κράτος παρόλα αυτά δεν χάνει από αυτή την ενδοσυστημική «διένεξη». Το κράτος ενσαρκώνει την ονειρώξη του κάθε φασίστα εντός ή εκτός του «δημοκρατικού τόξου». Σφαίρες στα σύνορα, φράχτες επί φραχτών, άγνωστος αριθμός pushbacks, πτώματα στο Αιγαίο, πογκρόμ από τους μπάτσους, γεμάτα στρατόπεδα συγκέντρωσης παντού, όλα αυτά μαζί κρατάνε το κάθε φασιστόμουντρο χορτάτο από εθνική υπερηφάνεια.

Καταλήξαμε ξανά, όπως και ένα μεγάλο κοινωνικό κομμάτι του 2010-2012, να είμαστε όλοι/ες ενωμένοι/ες για τον κοινό σκοπό. Διαταξικό, εθνικό, υγιεινό μπλοκ ενάντια στην covid. Το κράτος πρόταξε αυτή τη ρητορι-

Η «κρίση χρέους», η «υγειονομική κρίση» και η επόμενη «κρίση» που έρχεται [κλιματική(;), επισιτιστική(;), νέος ιός(?)] δεν μπορούμε να τις δούμε ξεκομμένες ούτε μεταξύ τους, αλλά και ούτε συνολικά από το κοινωνικό πλαίσιο που διαδραματίζονται.

κή με πρόσχημα τη διαφύλαξη της υγείας όλων μας. Έτσι, η υγεία έσβησε μεμιάς διαφορές και μάχες εκατοντάδων χρόνων ανάμεσα στις τάξεις. Όλες μείναμε σπίτι, αλλά κάποιες μείναν σε 250 τετραγωνικά με πισίνα. Όλοι κινδύνεψαν, αλλά κάποιιοι μπαίνουν στις ΜΕΘ την τρίτη μέρα νόσησης προληπτικά. Όλες φοβηθήκαμε, αλλά κάποιες ζούνε μια ζωή χωρίς σκατοδουλειές και σκατοσυνθήκες. Τα παραδείγματα είναι ατέλειωτα, αλλά σε όλα τα ζητήματα, άρα και στην υγεία, δεν έχουμε την ίδια αντιμετώπιση στο υπάρχον σύστημα.

Έτσι τα δίπολα μετακινήθηκαν σε μη πολιτικά μονοπάτια. Νέοι διαχωρισμοί γεννήθηκαν και υποστηρίχθηκαν από πληθώρα κόσμου. Ασυνεπείς, απρόσεκτες, ψέκια, ανεμβολίαστα, ασυμπτωματικά, απειθαρχοί αποτέλεσαν τον νέο εχθρό. Κάπου πίσω τους, αχνοφαίνονταν τα αφεντικά, οι μπάτσοι με τα πογκρόμ τους, οι φασίστες και ρατσιστές, το κράτος με τον επιστημονικό του μανδύα. Οι τάξεις γίναν ένα ο εχθρός μετατοπίστηκε.

Η παραπάνω λογική, που έκανε και μεγάλη περίοδο να σπάσει και θεωρούμε ότι θα επανέλθει κιόλας, αποτέλεσε μία άριστη ευκαιρία ενότητας. Μπορεί να μην ήταν αμιγώς εθνική, παρόλα αυτά η ενότητα με τα αφεντικά, με διάφορα τσιράκια, με τους ενορχηστρωτές του εγκλεισμού μας,

με τους μπάτσους-προστάτες μέχρι να ανοίξουν κανένα κεφάλι, προετοιμάζει μία κοινωνία ενωμένη να υπερασπιστεί τα συμφέροντα της Πατρίδας.

Φυσικά, αυτά τα αποστήματα σπάνε, σπάσανε και μένουν πολλά ακόμη να σπάσουν. Η ευθύνη των προλετάρων είναι να σαμποτάρουν με κάθε μέσο, με κάθε τρόπο και με κάθε κόστος την πολεμική μηχανή. Επειδή το ελληνικό κράτος έχει πολεμική μηχανή, και μάλιστα επιθετική και καλά γρασαρισμένη, το καθήκον μας είναι να γίνουμε η άμμος σε αυτά τα γρανάζια. Να γίνουμε λιποτάκτες/λιποτάκτριες των εθνικών συμφερόντων και να πολεμήσουμε μόνον εναντίον τους, όπως προσπαθούμε με τις δυνάμεις μας πάντα.

Δεν έχουμε κοινά συμφέροντα με τα αφεντικά, τα κράτη, τους στρατούς, γιατί γεννούν νεκροταφεία, αναπαράγουν το σάπιο οικοδόμημα καπιταλισμού, κρατισμού και πατριαρχίας στη χειρότερη του μορφή. Σκοπός μας είναι να το καταστρέψουμε συθέμελα.

ΥΓ: τα παραπάνω γράφονται σε στιγμές ακραίας(;) έντασης στο αιγαίο. Ελληναράδες είναι έτοιμοι να πολεμήσουν, τα τούρκικα media είναι επιθετικά, τα ελληνικά media αμύνονται και έχει διακοπεί ο διακρατικός διάλογος. Τύμπανα πολέμου ή θερμού επεισοδίου παίζουν και μας ζητείται άλλη μία φορά να είμαστε ενωμένοι/ενωμένες. Δεν πολεμάμε για τα κράτη και τα αφεντικά είναι η μόνη απάντηση.

Σημειώσεις για τον πόλεμο στην Ουκρανία.

Το Ν.Α.Τ.Ο. και η ασφάλεια που εδραιώνει.

Συστηματικά, από την ίδρυσή του το Ν.Α.Τ.Ο. προσπαθεί να καλλιεργήσει την πεποίθηση ότι η συγκεκριμένη συμμαχία προασπίζεται την ασφάλεια και προάγει την ειρήνη. Παρόλα αυτά οι κάτοικοι των χώρων που έχουν δεχθεί τις «ανθρωπιστικές» παρεμβάσεις του Ν.Α.Τ.Ο. και των μελών του, έχουν δει μόνο τον πόλεμο, τη βία και τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, βιώνοντας ακόμα τις συνέπειες των παρεμβάσεων. Τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν το Ιράκ και η Λιβύη. Ίσως η πιο ειλικρινής παραδοχή του ρόλου της συμμαχίας να ήταν η δήλωση του πρωθυπουργού της Ελλάδας το 1952 Νικόλαου Πλαστήρα, όταν το ελληνικό κράτος εισήλθε στην συμμαχία, «Δεν μπορεί κανείς να μην παραδεχθεί ότι όταν η Ελλάς συμμετέχει εις το Ατλαντικόν Σύμφωνον μετὰ των μεγάλων δυνάμεων, αι οποίαι κατοικούνται από ελευθέρους δημοκρατικούς λαούς, αισθάνεται αυτή ασφαλεστέρα... Αι άλλαι θεωρείται περί ειρηνεύσεων και ουδετερότητας... δεν έχουν καμιάν σχέση με το γεγονός αυτό».

Στον ελλαδικό χώρο, το αποτύπωμα την ειρήνης και της ασφάλειας που θα προσέφερε το Ν.Α.Τ.Ο., αποτιμάται στην εκτόξευση της αγοράς όπλων, την εγκατάσταση στρατιωτικών βάσεων, την αποστολή στρατευμάτων σε όλα τα μήκη και πλάτη της Γης και την συνεχή πόλωση με τη «μυθική εχθρό» της Ελλάδας και σύμμαχου της στο Ν.Α.Τ.Ο., Τουρκία. Οι Ουκρανοί/ές με τις υποσχέσεις για ασφάλεια και ειρήνη με την ένταξή τους στο Ν.Α.Τ.Ο. βιώνουν την δραματική αποτύπωση του «Ο πόλεμος είναι ειρήνη». Το Ν.Α.Τ.Ο. χιτώντας τις ζώνες επιρροής του - το μονό που καταφέρνει να εδραιώσει - είναι η πολεμική ανασφάλεια, επιβεβαιώνοντας ότι οι θεωρίες περί ειρηνεύσης δεν έχουν καμία σχέση με αυτό.

Ο εθνικισμός και οι διακρατικοί ανταγωνισμοί παράγουν νέους πολέμους.

Οι διακρατικοί ανταγωνισμοί υπάρχουν διαρκώς στο καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής που εκφράζεται μέσα από το έθνος-κράτος. Αποτελούν συνθήκες που όλο και συχνότερα παράγουν βίαιες συγκρούσεις. Απαραίτητο συστατικό όμως για την παραγωγή αυτών των συγκρούσεων αποτελεί ο εθνικισμός. Μέσα στις ταραχές του 2014 αναδύθηκε ένας νέος ουκρανικός εθνικισμός επιχειρώντας να πάρει θέση στον διακρατικό ανταγωνισμό Η.Π.Α. - Ε.Ε. και Ρωσίας για το αν η Ουκρανία θα παραμείνει στην σφαίρα επιρροής της Ρωσίας ή θα προσχωρήσει στην Η.Π.Α. - Ε.Ε. Αυτός ο εθνικισμός προετοίμαζε και προέκρινε τον πόλεμο στην κοινωνία.

Αυτό θα πρέπει να γίνει το παράδειγμα προς αποφυγή και να μας προβληματίσει ιδιαίτερα σε σχέση με τον διαρκή εθνικισμό που καλλιεργείται και στον ελλαδικό χώρο. Ένα διαρκές πεδίο παρέμβασης του εθνικισμού στην Ελλάδα αποτελεί και η όξυνση της πολεμικής στις «ελληνοτουρκικές σχέσεις». Αυτός ο εθνικισμός ευθύνεται για την προώθηση της ιδέας του πολέμου αλλά και για την εξοικείωση της κοινωνίας με την πολεμική διαδικασία. Ο αλυτρωτισμός που καλλιεργείται ήδη από τα σχολεία, οι δια-

Απαραίτητο συστατικό όμως για την παραγωγή αυτών των συγκρούσεων αποτελεί ο εθνικισμός.

κείς μεταφορές πολεμικών στιγμών στα μέσα ενημέρωσης με εικονικές αερομαχίες, η προπαγάνδα της αμυνόμενης Ελλάδας που κινδυνεύει από την επιθετική Τουρκία, όλα μαζί είναι διαρκείς στόχοι του ελληνικού εθνικισμού. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι το στήσιμο μιας υποτιθέμενης «πολεμικής σύγκρουσης» Ελλάδας-Τουρκίας που στήθηκε στον Έβρο, στην οποία όμως υπήρχαν υπαρκτά θύματα από το ελληνικό κράτος, πρόσφυγες και μετανάστες που προσπαθούσαν να περάσουν τα σύνορα.

Πρόσφυγες δύο πολέμων.

Τους πρώτους πρόσφυγες από την Ουκρανία υποδέχθηκε ο Περιφερειάρχης Αττικής Γ. Πατούλης, ενώ ο υπουργός μετανάστευσης δήλωσε «Η Ελλάδα είναι ανοιχτή στη φιλοξενία Ουκρανών προσφύγων. Θεωρούμε υποχρέωσή μας να συμμετάσχουν σε αυτή την ανθρωπιστική αλυσίδα» και παρουσίασε και την ταχεία διαδικασία εισόδου για μαζικά εκτοπισμένους πρόσφυγες. Όπως ανέφερε, όσοι φτάνουν στα σύνορα χωρών της ΕΕ λαμβάνουν μια έκτακτη άδεια που τους δίνει το δικαίωμα παραμονής για έναν χρόνο και τους δίνει άμεσα το δικαίωμα εργασίας.

Παράλληλα, ο γενικός γραμματέας του υπουργείου υγείας δήλωνε πως όλοι οι υπήκοοι της Ουκρανίας που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τον τόπο καταγωγής τους εξαιτίας του πολέμου, εντάσσονται στις ανασφάλιστες-ευάλωτες κοινωνικές ομάδες και έχουν το δικαίωμα της ελεύθερης πρόσβασης στο Εθνικό Σύστημα Υγείας, δικαιούμενοι νοσηλευτικής και ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και ούτω καθ' εξής. Μέχρι και ο ΟΑΣΑ ανακοίνωσε την δωρεάν μετακίνηση των προσφύγων με τις αστικές συγκοινωνίες. Αυτή η υποδειγματική αντιμετώπιση από το ελληνικό κράτος των Ουκρανών προσφύγων εν αντιθέσει με τους πρόσφυγες από την Μέση Ανατολή και την

βόρεια Αφρική, για τους οποίους η υποδοχή από το ελληνικό κράτος αποτελεί έναν εφιάλτη, φανερώνει τον δομικό ρατσισμό του ελληνικού κράτους. Από τη μια μεριά οι υπηρεσίες του μπορούν να υποδέχονται με μια ανοιχτή αγκαλιά λευκούς χριστιανούς πρόσφυγες από τη συμμαχική Ουκρανία, ενώ από την άλλη μεριά πνίγουν στο Αιγαίο τους πρόσφυγες που δεν ανταποκρίνονται στα παραπάνω χαρακτηριστικά.

«Ενός πολέμου μύρια έπονται».

Κάθε πόλεμος αποτελεί το προνομιακό πεδίο για την πολεμική βιομηχανία. Αυτή είναι σε θέση να πουλήσει νέα όπλα ή να αντικαταστήσει παλιότερα όπλα που θα καταστραφούν, αλλά και να αιτιολογήσει τη γενικότερη ανάγκη αγοράς οπλισμού ακόμα και για τα κράτη που βρίσκονται μακριά από το πολεμικό θέρετρο.

Ο συγκεκριμένος όμως πόλεμος στην Ουκρανία έβγαλε μπροστά και μια νέα βιομηχανία που έχει πολλά εκατομμύρια να κερδίσει από αυτόν. Φυσικά αυτή η βιομη-

χανία είναι η ενεργειακή. Με το ξεκίνημα του πολέμου ξεκίνησε και η συζήτηση για τις κυρώσεις εναντίον της Ρωσίας και για την ενεργειακή εξάρτηση της Ευρώπης από το ρωσικό αέριο. Μια συζήτηση η οποία είχε κάθε λόγο να χαροποιήσει τις Η.Π.Α. αφού -πέρα από τον προαιώνιο διακρατικό ανταγωνισμό με τη Ρωσία- εδώ και χρόνια προσπαθούν να λανσάρουν στην Ευρώπη το σχιστολιθικό φυσικό αέριο που εξορύσσουν. Την ίδια στιγμή, η Ευρώπη -με εξαίρεση το ελληνικό κράτος που ικανοποιεί κάθε παραλογή επιθυμία των Η.Π.Α.- είχε κάθε λόγο να αρνείται το σχιστολιθικό αέριο. Αυτό συμβαίνει για τρεις λόγους.

Πρώτον, επειδή η διαδικασία της εξόρυξης είναι εξαιρετικά επιβαρυντική για το περιβάλλον και για αυτό καθιστά την ενέργεια που παράγεται από το σχιστολιθικό αέριο εντελώς μαύρη. Δεύτερον, η μεταφορά φυσικού αερίου δια θαλάσσης είναι μια εξαιρετικά ασταθής τροφοδοσία. Αυτό το απέδειξε περίτρανα η παραλίγο κατάρρευση του παγκόσμιου θαλάσσιου εμπορίου -της οποίας τις συνέπειες βιώνουμε ακόμα με τις καθυστερήσεις στη μεταφορά των αγαθών και την άνοδο των τιμών. Αυτό το φαινόμενο προκλήθηκε από τα μέτρα για την αντιμετώπισή του κορωνοϊού. Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί κανείς να χαρακτηρίσει ενεργειακή αυτονομία τη μεταφορά καυσίμου μέσω θαλάσσης από την άλλη μεριά του πλανήτη. Τρίτον, γιατί η παραλαβή του φυσικού αερίου από τις Η.Π.Α. προϋποθέτει την κατασκευή τεράστιων και κοστοβόρων υποδομών στα λιμάνια. Το κόστος αναλαμβάνουν τα κράτη να το μετακυλήσουν στους καταναλωτές του φυσικού αερίου.

Καταλήγοντας, οι κυρώσεις ενάντια στην Ρωσία δεν έχουν ανατρέψει το πολεμικό σκηνικό, ενώ η Ρωσία προσπαθεί να αποδείξει ότι είναι ένας σταθερός ενεργειακός εταίρος αυξάνοντας τις εξαγωγές πετρελαίου σε επίπεδα ρεκόρ και ρίχνοντας την τιμή του. Η Ευρώπη, από την άλλη, επιλέγοντας να αλλάξει το ενεργειακό της μείγμα εισάγοντας υδρογονάνθρακα φυσικό σχιστολιθικό αέριο από τις Η.Π.Α., δηλαδή μαύρη, ανασφαλής και ακριβή ενέργεια, δεν καταφέρνει να σταματήσει τον πόλεμο και απλώς εξυπηρετεί τα συμφέροντα των Η.Π.Α.

✍️ **Συντακτική Ομάδα Χανίων**

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Εμπρησμός σε γραφείο στρατολόγησης στη Ρωσία

«Αυτές τις μέρες, πραγματοποίησα εμπρησμό στο γραφείο στρατολόγησης της πόλης Λουχοβίτσι, κοντά στη Μόσχα, τον οποίο και βιντεοσκόπησα. Έβαψα τις πύλες της εισόδου στα χρώματα της σημαίας της Ουκρανίας και έγραψα: «Δεν θα πάω να σκοτώσω τα αδέρφια μου!». Στη συνέχεια, πήδηξα τον φράχτη, έλουσα την πρόσοψη του κτιρίου με βενζίνη, έσπασα τα παράθυρα και πέταξα μέσα μολότοφ. Σκοπός μου ήταν να καταστρέψω τα αρχεία με τα προσωπικά δεδομένα των κληρωτών στρατιωτών, που βρίσκονταν σε εκείνο το σημείο. Πρέπει να εμποδίσουμε τη στρατολόγηση στην περιοχή μας. Ελπίζω να μην δω τους συμμαθητές μου να είναι αιχμάλωτοι πολέμου ή στις λίστες των σκοτωμένων.

Πιστεύω ότι η κίνηση αυτή πρέπει να διαδοθεί. Οι Ουκρανοί πρέπει να μάθουν ότι στη Ρωσία αγωνίζονται για αυτούς, ότι δεν φοβούνται ούτε αδιαφορούν όλοι. Οι διαδηλωτές και οι διαδηλώτριες στη Ρωσία πρέπει να εμπνευστούν και να δράσουν με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα. Και ακόμα πρέπει να σπάσει, όσο το δυνατόν περισσότερο, το ηθικό του ρωσικού στρατού και της κυβέρνησης. Ας καταλάβουν αυτοί οι καριόλδες ότι ο λαός τους μισεί και θα τους διώξει. Σύντομα η γη θα αρχίσει να τρέμει κάτω απ' τα πόδια τους. Τους περιμένει μια πραγματική κόλαση.»

Τα κράτη είναι σκατά

Αν και δεν μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα αν τελικά τα αρχεία των κληρωτών καταστράφηκαν και είναι μη ανακτήσιμα, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι μια τέτοια κίνηση δείχνει τη σωστή κατεύθυνση μιας αντιπολεμικής/ αναρχικής οπτικής σχετικά με το “καθήκον” των από τα κάτω στους διακρατικούς πολέμους. Δεν είναι τυχαίο, ούτε σύμπτωση, ότι κατά τη διάρκεια του πολέμου στην Ουκρανία, αμφίδρομα τα κράτη της Ουκρανίας και της Ρωσίας έχουν βρει ευκαιρία να καταστείλουν, καταργώντας δικαιώματα, φυλακίζοντας και δολοφονώντας αντιφρονούντες και άλλα μπόλικά. Άλλωστε, οι εθνικοί πόλεμοι δεν πατάνε παύση στον ταξικό πόλεμο.

Γιατί να μην πολεμήσουμε

Για τα κράτη, οι νεκροί δεν είναι τίποτα παρά αριθμοί. Δεν καθορίζουν καν, την επιτυχία ή αποτυχία των πολεμικών τους επιχειρήσεων. Το πολύ-πολύ, να εργαλειοποιηθούν μιντιακά επιχειρώντας να τονώσουν το εθνικό αίσθημα, χωρίς το οποίο κανένας εθνικός πόλεμος δεν θα μπορούσε να βρει κοινωνική νομιμοποίηση και σώματα να στείλει στη σφαγή.

Για τα κράτη, ο πόλεμος δεν είναι τίποτα διαφορετικό, παρά άλλο ένα μέσο στη φαρέτρα του για τη διασφάλιση αι τη διεκδίκηση των συμφερόντων του. Δεν αμύνονται την ελευθερία κάποιων ανθρώπων, αλλά τσακώνονται για το ποιανού από τα δύο είναι το τρίτο κομμάτι της πίτας.

Και ακόμη και αν η επίθεση και οι ευθύνες της Ρωσίας για τον πόλεμο στην Ουκρανία είναι προφανείς, οφείλουμε να πάμε ένα βήμα παραπέρα. Όχι, το Ουκρανικό κράτος δεν αμύνεται για την ελευθερία και την ακεραιότητα του λαού του, αμύνεται των εθνικών του συμφερόντων, συμφέροντα αντιδιαμετρικά σε σχέση με τα δικά μας.

Και όσο ο πόλεμος στην Ουκρανία μαίνεται, άλλο τόσο εξοπλίζονται τα κράτη με νέα όπλα προετοιμαζόμενα για νέους πολέμους. Όσο παίρνουμε θέση με το ένα ή το άλλο κράτος, άλλο τόσο ακούγονται νέες πολεμικές κραυγές, ανάμεσα στην Τουρκία και την Ελλάδα, την Κίνα την Ταϊβάν και τις ΗΠΑ.

Έρχεται κάποια ώρα να αναρωτηθούμε. Αφού ο πόλεμος αυτός, δεν διεξάγεται για να διασφαλίσει το λαό της Ουκρανίας ή της Ρωσίας, τελικά, ποιός θα έπρεπε να είναι ο ρόλος της κοινωνικής βάσης σε αυτή τη σύγκρουση; Μήπως, δεν έχει κανένα λόγο να σκοτώσει ο απλός κόσμος το γείτονά του επειδή τα δυο κράτη τσακώνονται για τα αντικρουόμενα συμφέροντά τους; Και τελικά, μήπως μια επίθεση των από τα κάτω στο κάθε κράτος, θα μπορούσε να βάλει φρένο στις πολεμικές τους επιχειρήσεις;

Γιατί να σαμποτάρουμε το κράτος

Όσο λοιπόν τα κράτη τρώγονται για το τι έχουν να χωρίσουν, έρχεται η στιγμή να δούμε τι μας ενώνει. Και σίγουρα, αυτό δεν είναι ούτε η εθνική ταυτότητα αλλά ούτε και η ταυτότητα του επιτιθέμενου ή αμυνόμενου σε ένα πόλεμο που ούτε την έναρξη ούτε τη λήξη ορίζουμε εμείς. Ή μάλλον, αν θέλουμε να ορίσουμε κάτι από αυτά, τότε πρέπει να ρίξουμε τη μπάλα στην εξέδρα, να σαμποτάρουμε το ίδιο το κράτος που μας στέλνει στη σφαγή, να επιχειρήσουμε να εκτρέψουμε ένα εθνικό πόλεμο σε εμφύλιο. Να επιτεθούμε στα γραφεία στρατολόγησης, στα υπουργεία και τις τράπεζες. Πια να ζήσουν λίγο από τη φρίκη του πο-

λέμου και αυτοί που τους αποφασίζουν.

Από τη Σαγκάη, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και πάλι πίσω

Δύο μήνες lockdown στη Σαγκάη τερματίστηκε μερικώς την 1 Ιουνίου. Βέβαια, μερικές περιοχές χαρακτηρίστηκαν ως υψηλού κινδύνου. Έτσι επιβλήθηκαν σε αυτές εκ νέου “αιφνίδια lockdown”. Η χρησιμότητα τέτοιων μεθοδεύσεων από τους κρατικούς μηχανισμούς, “μαντρώνοντας” αλά καρτ ολόκληρες περιοχές εν μια νυκτί, αλλά και η ευκολία με την οποία πλέον μπορεί να γίνεται, είναι συγκλονιστική και ο covid δεν είναι η αρχή και το τέλος τους.

Η έναρξη του lockdown συνοδεύτηκε από μαζικά τεστ, τόσο τυχαίο όσο και σε κάθε κάτοικο πολυκατοικίας με κρούσμα, ενώ όποιο αρνιόταν να υποβληθεί σε τεστ χαρα-

κτηριζόταν στο “Health Code” του κίτρινο, περιορίζοντας έτσι την κίνησή του. Το “Health Code” αντλεί προσωπικές πληροφορίες από διάφορες πηγές για κάθε άτομο, τις οποίες τελικά μοιράζεται και με τις αρχές καθορίζοντας τον βαθμό “επικινδυνότητας” του ατόμου. Η μη τήρηση των μέτρων ασφαλείας όπως ορίζονται από το κινεζικό κράτος επιφέρει κατηγορίες στα ίδια. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, μέτρα απομάκρυνσης παιδιών από τους γονείς τους εφαρμόστηκαν για την αποφυγή μετάδοσης του ιού από τα παιδιά στους γονείς.

Η γενικευμένη κατάσταση εξαίρεσης φαίνεται να έχει πατήσει προσωρινά παύση στην Ελλάδα. Όπως άλλωστε και κάθε καλοκαιρινή σεζόν. Τα παραπάνω μέτρα, αν και μπορεί ακόμα να μην εφαρμόστηκαν στον λευκό ντόπιο πληθυσμό της Ελλάδας, έχουν ήδη βρει ευρεία εφαρμογή στα μεταναστευτικά σώματα. Η κατάσταση εξαίρεσης στα μεταναστευτικά υποκείμενα εντός και εκτός camps, δεν διαφέρει ιδιαίτερα από τις μεθόδους που αναφέρθηκαν παραπάνω.

Ακόμα και αν η “πολιτισμένη δύση” παρουσιάζει με αποτροπιασμό τις πολιτικές έλεγχου του κινεζικού κράτους, οι πολιτικές του ελληνικού κράτους και της ΕΕ με τα τα συστήματα έλεγχου στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών ΥΠΕΡΙΩΝ και ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ, τις επαναπροωθήσεις -νόμιμες και μη- τον διαρκή εγκλεισμό και όλα αυτά που πλέον θεωρούνται “φυσιολογικά”, δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν σε βαρβαρότητα και τους νέους τρόπους επιτήρησης και ελέγχου.

Ολοκληρώθηκε η δίκη για την εξέγερση στην πλατεία Ταξίμ

Τον Απρίλη, ολοκληρώθηκε η δίκη για την εξέγερση στην πλατεία Ταξίμ και τις διαδηλώσεις που γενικεύτηκαν σε όλη τη χώρα της Τουρκίας το 2013. Οι 8, καταδικάστηκαν – μεταξύ άλλων – για κατασκοπεία και απόπειρα ανατροπής του καθεστώτος. Σε μια απόπειρα να απονοηματοδοτηθεί η εξέγερση του 2013 και η μαζική της συμμετοχή, ο Osman Cabala καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη ως αυτός που οργάνωσε και χρηματοδότησε τις διαδηλώσεις του 2013, αλλά και ως ενορχηστρωτής της απόπειρας πραξικοπήματος εναντίον του Erdogan το 2016. Μεγάλες κινητοποιήσεις έχουν γίνει έκτοτε σε πολλές πόλεις της Τουρκίας, με τις τελευταίες για την επέτειο των 9 χρόνων από την εξέγερση στην πλατεία Ταξίμ. Οι μπάτσοι επιχειρήσαν να τις εμποδίσουν και προχωρήσαν σε 170 συλλήψεις καθώς οι διαδηλώσεις «έγιναν χωρίς άδεια και στην περιοχή απαγορεύονται οι κινητοποιήσεις βάσει νομοθεσίας».

[GERMANIA] Συλλογικό κείμενο θέσεων ενάντια στην καταστολή – Ενάντια στον §129/α

Χρήσιμες σημειώσεις:

Landeskriminalamt (LKA): Γραφείο Κρατικής Εγκληματολογικής Αστυνομίας – Τοπική υπηρεσία επιβολής του νόμου.

Bundeskriminalamt (BKA): Υπηρεσία Εγκληματολογικής Αστυνομίας – Ομοσπονδιακή ανακριτική υπηρεσία της Γερμανίας, διεξάγει έρευνες σε υποθέσεις διεθνούς οργανωμένου εγκλήματος, τρομοκρατίας και υποθέσεις «εθνικής ασφάλειας».

SOKO Linx: Επιτροπή έρευνας του LKA Σαξονίας για τον «αριστερό εξτρεμισμό» που ιδρύθηκε το 2019. Δεν μπόρεσε να εξιχνιάσει καμία υπόθεση μέχρι τώρα και ως εκ τούτου δέχεται πιέσεις για να δικαιολογήσει την ύπαρξή της.

§129: Παράγραφος του αντιτρομοκρατικού νόμου της Γερμανίας. Υποτιθέμενη «συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση».

§129a: Παράγραφος του αντιτρομοκρατικού νόμου. Η υποτιθέμενη «ένταξη σε τρομοκρατική οργάνωση» δικαιολογεί όλες τις μεθόδους έρευνας. Εφαρμόστηκε τη δεκαετία του 1970 και έκτοτε χρησιμοποιείται αντικατασταλτικά.

Αφετηρία αυτού του κειμένου είναι οι διάφορες έρευνες/διώξεις βάσει του §129(α) που έγιναν γνωστές στη Γερμανία το 2020, καθώς και οι κρατικές επιθέσεις σε αντιφασιστικές δομές – από το Αμβούργο μέχρι τη Στουτγκάρδη, από τη Φρανκφούρτη μέχρι το Βερολίνο, τη Λειψία και τη Βαϊμάρη. Γράφουμε αυτό το κείμενο συλλογικά –παρά τις πολιτικές μας διαφορές– ως διακόμενες/οι και ως δομές αλληλεγγύης των διαφορετικών υποθέσεων.

Η καταστολή κατά των κινημάτων δεν είναι κάτι καινούργιο. Ιδιαίτερα η Υπηρεσία Προστασίας του Συντάγματος (VS), ο Γενικός Εισαγγελέας (GBA) ή το Ομοσπονδιακό Γραφείο Εγκληματολογικής Αστυνομίας (BKA) έχουν ως καθήκον να διατηρούν την ομαλότητα της καπιταλιστικής και κοινωνικής εκμετάλλευσης.

Για την κατανόηση των σημερινών, απτών κατασταλτικών χτυπημάτων, πρέπει λοιπόν να εξετάσουμε την συνεχιζόμενη αθλιότητα των συνθηκών:

Οι ναζι που οπλίζονται όλο και περισσότερο [1], μαζί με τους ρατσιστές, έχουν βρει άμεση κοινοβουλευτική έκφραση στο AfD (το μεγαλύτερο ακροδεξιό κόμμα). Έτσι, ενώ οι αντιδραστικοί στον δρόμο ονειρεύονται ένα πραξικόπημα και συγκεντρώνουν όπλα για την προετοιμασία του, οι δεξιοί οργανώνονται και στο εσωτερικό των αρχών [2].

Η καταστολή κατά των αγωνιστών είναι πάντα ένα μέσο για τη διατήρηση της κυριαρχίας. Ειδικά πριν και μετά τη σύνοδο κορυφής της G20 το 2017, πολλοί νόμοι αυστηροποιήθηκαν και οι αστυνομικές εξουσίες επεκτάθηκαν. Σε πολλά μέρη, η προπαγάνδα οδήγησε την κοινή γνώμη να συνταχθεί ενάντια στον «κίνδυνο από τα αριστερά».

Η υπηρεσία πληροφοριών (VS), εκτός από την παρακολούθηση και την κατασκοπεία, αναλαμβάνει την πρόβλεψη πολιτικών ενεργειών. Τα τελευταία χρόνια επικαλείται μια «αριστερή τρομοκρατία» και «προειδοποιεί» για την κλιμάκωσή της, η οποία φτάνει μέχρι το σημείο της δημιουργίας «τρομοκρατικών δομών». Η χρήση του όρου τρομοκρατία εξυπηρετεί έτσι την κρατική θεωρία των δύο άκρων, προκειμένου αυτό να διατηρήσει το μονοπώλιο της βίας. Αντίστοιχες αναλύσεις πραγματοποιούνται και από την Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Εγκληματολογικών Ερευνών (BKA).

Ως αποτέλεσμα των παραπάνω, το κίνημα κατακλύζεται από σημαντικές και ογκώδεις ανακριτικές διαδικασίες βάσει του άρθρου 129 ή του άρθρου 129a. Στόχος τους είναι να το αποδυναμώσουν.

Το κράτος καθιστά σαφές ότι μόνο η πολιτική συμπεριφορά που το υποστηρίζει και ενσωματώνεται είναι απο-

δεκτή. Ο χαρακτήρας της κατασταλτικής προσέγγισης ενσάρκωνεται από τον Ομοσπονδιακό Γενικό Εισαγγελέα (GBA). Για να βρεθεί κανείς στο στόχαστρό του, αρκεί να σκέφτεται και να ενεργεί με έναν πολιτικά αντιστασιακό τρόπο. Μεταξύ άλλων, το κατασκευάσμα των υποτιθέμενων, ιδιαίτερα επικίνδυνων ηγετικών φιγούρων επιχειρεί να δημιουργήσει διαίρεση στο εσωτερικό του κινήματος. Επίσης, η δαιμονοποίηση της δράσης μας από τα ΜΜΕ μέσω της δημιουργίας «εικόνων τρόμου», και η αναπαραγωγή αυτού από τμήματα της κοινωνίας –αλλά και από το κίνημα– οδηγεί στον αποπροσανατολισμό. Έτσι προκύπτει η αποπολιτικοποίηση της δράσης η οποία και αποτελεί την πραγματική πολιτική επίθεση εναντίον μας.

Ποια μπορεί λοιπόν να είναι η απάντησή μας;

Είναι δυνατόν να κάνουμε το περιεχόμενό μας κατανοητό σε έναν ευρύτερο κόσμο. Δεν υπάρχει αντικειμενική διώξη. Το δήθεν ουδέτερο «κέντρο» και το κράτος δείχνουν τον πραγματικό τους χαρακτήρα: Έχουμε να κάνουμε με πολιτική, ιδεολογική καταστολή που έχει σαφή στόχο. Έτσι, πιστεύουμε ότι καμπάνιες όπως η Wir sind alle Linx, αλλά και το δίκτυο ενημέρωσης και συνοδείας αλληλεγγύης της δικής Soli Antifa Ost, αποτελούν κομμάτια μιας στρατηγικής που αντιμετωπίζει επιθετικά την καταστολή, και στοχεύει σε μια ευρύτερη απήχηση. Επιπλέον, είναι φυσικά σημαντική η οργάνωση δράσεων, διαδηλώσεων, συγκεντρώσεων και η οικονομική ενίσχυση.

Το κράτος και τα όργανά του επιτίθενται χωρίς να κάνουν δογματικές πολιτικές διακρίσεις, επειδή τους απασχολεί ο πόλεμος ενάντια στους αριστερούς και τους αντιεξουσιαστές γενικότερα. Η αλληλεγγύη μεταξύ μας απορρίπτει τις κατηγορίες της «ενοχής» και της «αθωότητας». Ταυτόχρονα, αντιτίθεται στην κρατική τακτική της διαίρεσης, μέσω της οποίας τα χειραφετικά κινήματα είτε ενσωματώνονται και προσαρμόζονται, είτε διώκονται.

Προτάσσουμε τους διαφορετικούς αγώνες μας για έναν κόσμο χωρίς σεξισμό, ρατσισμό και καταπίεση – για έναν κόσμο πέρα από τον καπιταλισμό! Πέρα από αυτό το κείμενο των ομάδων αλληλεγγύης, είναι σημαντικό να διευρυνθεί η αμοιβαία αναφορά και η συνοχή μας στο μέλλον και να γίνει πράξη το ότι:

ΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ ΕΔΩ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΜΕ ΤΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΜΑΣ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ!

Υπογράφουν το κείμενο:

ΑΜΒΟΥΡΓΟ: Στο Αμβούργο διεξάγεται δίκη βάσει του §129a εναντίον ορισμένων φερόμενων ως μελών της Roter Aufbau, και δίκη κατά §129 εναντίον της ομάδας και όλων όσοι κατά κάποιο τρόπο τους υπολογίζουν ως μέλη. Αυτό κορυφώθηκε στις 31/08/2020 με ένα κατασταλτικό χτύπημα μεγάλης κλίμακας εναντίον 22 υπόπτων, με 28 εφόδους σε σπίτια και μια εκστρατεία στα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Κρατικοί φορείς ζητούν την απαγόρευσή της, επειδή, μεταξύ άλλων, η Roter Aufbau λέγεται ότι παρείχε την υποδομή για τις μαχητικές διαμαρτυρίες της G20. Από τότε υπήρξαν περαιτέρω κατ' οίκον επιδρομές, συνεργασίες/κατασκοπεία κ.λπ.

ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗ: Μετά από επίθεση στο τμήμα του Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου στη Λειψία (2019), ξεκινούν έρευνες βάσει του άρθρου 129a. Ακολουθεί έφοδος σε σπίτι στη Φρανκφούρτη 1,5 χρόνο αργότερα.

ΛΕΙΨΙΑ (Antifa Ost): Τον Δεκέμβριο του 2019, πέντε αντιφασίστες συλλαμβάνονται στο Eisenach. Κατηγορούνται ότι επιτέθηκαν σε νεοναζί ομάδες πολεμικών τεχνών. Όταν η υπόθεση υπέπεσε στην αντίληψη της Ομοσπονδιακής Εισαγγελίας και της ειδικής επιτροπής SOKO Linx του LKA της Σαξονίας, ανέλαβαν την έρευνα. Κατασκευάζεται μια εγκληματική οργάνωση από τις αρχές, ανα-

κηρύσσουν τη Lina ως αρχηγό, την προφυλακίζουν και προσπαθούν να την κατηγορήσουν για μια σειρά από υποθέσεις μαχητικού αντιφασισμού που έλαβαν χώρα τα τελευταία χρόνια. Σε έξι από αυτές τις υποθέσεις, εξαιτίας της κατηγορίας σύμφωνα με το άρθρο 129 και άλλων μικρότερων αδικημάτων, τέσσερα άτομα δικάζονται.

ΒΕΡΟΛΙΝΟ: Από τις αρχές του 2019, η Ομοσπονδιακή Εισαγγελία διεξάγει έρευνα κατά πολλών αντιεξουσιαστών από το Βερολίνο για σύσταση και συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση με κύρια κατηγορία τη συμμετοχή στην προετοιμασία των ταραχών στο Elbchaussee κατά τη διάρκεια της G20 στο Αμβούργο, και την προσπάθεια σύνδεσής τους με παρελθοντικές διώξεις και έρευνες που έχουν ήδη κλείσει.

ΣΤΟΥΤΓΚΑΡΔΗ: Μια αντιπαράθεση με ναζιστές της δεξιάς επιτροπής εργαζομένων "Zentrum Automobil" σε διαδήλωση Antivax, είναι το έναυσμα για ένα κύμα καταστολής στη Βάδη-Βυρτεμβέργη. Συνολικά 11 διαμερίσματα ερευνώνται και οι αντιφασίστες Jo και Dy φυλακίζονται. Τον Σεπτέμβριο του 2021 οι Jo και Dy μετά από μια δίκη στηριγμένη κυρίως σε ενδείξεις, καταδικάζονται σε 4,5 και 5,5 χρόνια φυλάκισης αντίστοιχα.

[1] -Gruppe S: Το 2020, συνελήφθησαν 12 άτομα, τα περισσότερα από τα οποία ανήκαν σε διαφορετικές ακροδεξιές ομάδες, που είχαν στην κατοχή τους οπλισμό και σύμφωνα με τις αρχές σκόπευαν να οργανώσουν επιθέσεις εναντίον μεταναστών και πολιτικών. Ένας από τους κατηγορούμενους είναι αστυνομικός και ήταν υπεύθυνος για το μεγαλύτερο κομμάτι της προμήθειας οπλισμού.

-Το 2020, ο ακροδεξιός Tobias Rathjen δολοφόνησε 9 άτομα, 5 μετανάστες και 4 γερμανούς 2ης γενιάς μετανάστες. Στη συνέχεια επέστρεψε σπίτι του, δολοφόνησε τη μητέρα του και αυτοκτόνησε.

-Το 2019, στην εβραϊκή γιορτή Yom Kippur, ο νεοναζί Stephan Balliet επιτέθηκε πυροβολώντας στη συναγωγή της πόλης Halle. Αφού δεν κατάφερε να μπει στη συναγωγή, δολοφόνησε μια περαστικό και στη συνέχεια έναν πελάτη σε τούρκικο εστιατόριο.

-Το 2019 δολοφονήθηκε ο χριστιανοδημοκράτης πολιτικός Walter Lübcke και καταδικάστηκε ο Stephan Ernst, νεοναζί με σχέσεις με τη νεοναζιστική οργάνωση Combat-18, το νεοναζιστικό κόμμα NPD και το ακροδεξιό AfD.

[2] -Δίκτυο Hannibal/Kreuz: Δίκτυο εντός του γερμανικού στρατού/αστυνομίας. Σύμφωνα με τις αρχές δημιουργήθηκε για να διαλύσει την όποια αριστερή αντιπολίτευση. Με αυτό τον σκοπό το δίκτυο είχε στην κατοχή του «λίστες εχθρών», πυρομαχικά, όπλα, εκατοντάδες σάκους διακομιδής πτωμάτων και οξείδιο του ασβεστίου, που χρησιμοποιείται για την απολύμανση μαζικών τάφων. Οι έρευνες έλαβαν χώρα το 2017/18 αλλά δεν δημοσιοποιήθηκαν ως το 2019.

-NSU 2.0: Νεοναζιστική ομάδα που έχει στείλει απειλητικά φαξ σε 2 μετανάστες και μία αριστερή πολιτικό στη Φρανκφούρτη. Τα στοιχεία των 3 γυναικών διέτρεψαν στους νεοναζί μέσω της αστυνομίας. Το όνομα της ομάδας παραπέμπει ευθέως στην NSU (National Socialist Underground), νεοναζιστική ομάδα υπεύθυνη για 9 δολοφονίες μεταναστών και βομβιστικές επιθέσεις από το 1999 έως το 2007.

-Uniter: Ένωση/σύλλογος μελών των γερμανικών σωμάτων ασφαλείας. Επισήμως έκανε εκπαίδευση σε όπλα στα μέλη της και εκπαίδευση ξένων σωμάτων ασφαλείας. Θεωρείται κομμάτι του ακροδεξιού δικτύου Hannibal/Kreuz.

-Franco Albrecht: Υπολοχαγός του γερμανικού στρατού, μέλος του Hannibal/Kreuz. Το 2016 πλαστογράφησε έγγραφα και αναγνωρίστηκε ως Σύριος πρόσφυγας. Οι αρχές τον κατηγορούν ότι θα χρησιμοποιούσε την πλαστή αυτή ταυτότητα για να κάνει επιθέσεις και να κατηγορηθούν για αυτές πρόσφυγες.

Της Γης οι Κολασμένοι

Στιγμιότυπα ορατότητας από την καθημερινότητα των αοράτων

Αντιφασιστική-αντιρατσιστική πορεία ενάντια στην απόπειρα δολοφονίας μεταναστών.

Στο κέντρο της Αθήνας, στα Πατήσια, ένας Έλληνας οδηγός ταξί, άρχισε να πυροβολεί κατοίκους από το Πακιστάν στις 9 η ώρα το πρωί. Δίχως να προηγηθεί κάτι, παρά μόνο το μίσος για το διαφορετικό, ο ταξιτζής άνοιξε το παράθυρο από το αμάξι και κυριολεκτικά πυροβόλησε εν ψυχρώ μεταναστές επειδή φορούσαν παραδοσιακή φορεσιά του τόπου τους. Ο δράστης διαβάζουμε, δεν έχει βρεθεί, γνωρίζοντας βέβαια πως μια ρατσιστική υπηρεσία, όπως η ελληνική αστυνομία, φυσικά δεν θα ασχολιόταν στα σοβαρά με ένα τέτοιο συμβάν. Ακόμα και αν κατά μεγάλη ειρωνεία, την υπόθεση ανέλαβε το «Τμήμα ρατσιστικής βίας της αστυνομίας». Ωστόσο, ο κόσμος της αλληλεγγύης, όλες εμείς που θέλουμε να περπατάμε στις γειτονιές μας και να βλέπουμε πολλά χρώματα, πολλές φορεσιές και να ακούμε πολλές γλώσσες, ανατριχιάζουμε όταν μαθαίνουμε πως ένα χέρι οπλίστηκε. Δεν θέλουμε μια τέτοια κανονικότητα. Ως ελάχιστη απάντηση στην απόπειρα δολοφονίας, πραγματοποιήθηκε πορεία στο κέντρο της Αθήνας στις 17 Ιουνίου.

Από την αντιφασιστική πορεία στη Βικτώρια, 17 Ιούνιο 2022

Κάτι γίνεται στον Ελαιώνα.

Πυρκαγιά ξέσπασε, ακόμα μια φορά στο camp του Ελαιώνα. Σύμφωνα με πληροφορίες 50 άνθρωποι έχασαν τα υπάρχοντα τους λόγω της πυρκαγιάς και ένα παιδί μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο με αναπνευστικά προβλήματα. Όπως λένε αρκετά άτομα που μένουν στα camp, είναι πολύ συχνό να ξεσπάνε πυρκαγιές τους καλοκαιρινούς μήνες λόγω προβλημάτων στα ηλεκτρολογικά των δομών, για τα οποία αδιαφορούν οι διοικήσεις κάνοντας σαφές πως ο εν λόγω κίνδυνος είναι κομμάτι της ζωής στα στρατόπεδα, ένα δομικό κομμάτι του εγκλεισμού, κάτι που προφανώς δεν χρήζει βελτίωσης και επιδιόρθωσης. Πλέον, με πρόφαση την πυρκαγιά, ο Δήμος Αθηναίων και

το Υπουργείο Μετανάστευσης και Ασύλου, αποφάσισαν την εκκένωση του camp μέχρι 30 Ιούνιο, χρονική στιγμή που λήγουν και οι συμβάσεις των εργαζομένων, με σκοπό

Από την συγκέντρωση ενάντια στην εκκένωση του camp του Ελαιώνα.

την μεταφορά των αιτούντων ασύλου στα camp εκτός του αστικού πεδίου, λέγοντας μάλιστα πως οι ίδιοι οι αιτούντες άσυλο το επιθυμούν και συναίνεσαν σε αυτό.

Στο παραπάνω πλαίσιο, διαμένοντες στο camp και εργαζόμενοι/ες αποφάσισαν να προβούν σε κινητοποιήσεις ώστε να αποφευχθεί η βίαιη μετακίνηση των ανθρώπων. Στο χρονικό του αγώνα κατάφεραν να εμποδίσουν τις μεταφορές, σπάζοντας βέβαια και το κρατικό αφήγημα πως οι ίδιοι οι πρόσφυγες θέλουν να φύγουν από τον Ελαιώνα. Μάλιστα, κάποια μέλη της Αφρικανικής Κοινότητας προσφυγιστών του Ελαιώνα εκφράζουν την ανάγκη τους να παραμείνουν στον Ελαιώνα, μιας που έχουν χτίσει σχέσεις με την γειτονιά εκτός δομής, αλλά έχουν αναπτύξει μια καθημερινότητα και ένα δίκτυο ανθρώπων και εντός δομής. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του συγκεκριμένου αγώνα αποτέλεσε η από κοινού σύμπραξη ανθρώπων με εγκεκριμένα αιτήματα για άσυλο μαζί με ανθρώπους χωρίς χαρτιά, ως ένα έμπρακτο παράδειγμα αμφισβήτησης των επιβεβλημένων από το κράτος διαχωρισμών. Ακόμα και αν η δημοτική αρχή Αθηνών, εκφράστηκε θετικά για τον εκτοπισμό και η εκκένωση συμβεί, υπάρχει μια ζωντανή παρακαταθήκη κινητοποιήσεων. Παραμένουμε στη θέση μας, η οποία είναι δίπλα στους ανθρώπους και στο αίτημα τους να παραμείνουν στον Ελαιώνα, και είμαστε ενάντια στα σχέδια του κράτους να υποτιμήσει περαιτέρω τις εκτοπισμένες, πνίγοντας τους στην αφάνεια, έξω από την πόλη.

Γνωρίζοντας λοιπόν, πως το κρατικό πλάνο είναι η διαχείριση του μεταναστευτικού μέσω κλειστών δομών φυλάκισης και αυστηροποίησης κανόνων μιας ήδη κατακερματισμένης διαδικασίας εκτοπισμού και εγκλεισμού, δεν

μπορούμε παρά να ξανά διεκδικήσουμε την ύπαρξη ανοιχτών δομών στέγασης στο πλαίσιο του αστικού ιστού, να δοθούν χαρτιά σε όλους/ες και να συμπράξουμε από κοινού στον αγώνα με τις ίδιες τις κοινότητες των ανθρώπων υπέρ της ελεύθερης μετακίνησης.

Ο πόλεμος στα σύνορα συνεχίζεται.

Νέο ναυάγιο κοντά στη Μύκονο στις 19 του Ιουνίου με οκτώ αγνοούμενους το οποίο είχε προορισμό την Ιταλία. Σε μια προσπάθεια αποφυγής των push backs του ελληνικού λιμενικού, οι άνθρωποι επιχειρούν πολύ πιο επικίνδυνες διαδρομές όπως είναι η απευθείας διαδρομή Τουρκία-Ιταλία, όπου διασχίζουν το Αιγαίο, κάνουν τον κύκλο της Πελοποννήσου και έπειτα διασχίζουν το Ιόνιο. Αυτή η διαδρομή έχει τετραπλασιαστεί μέσα στο 2021. Η Ύπατη Αρμοστεία, έχει (υπό)καταγράψει 540 pushbacks μεταξύ 2021-2022, το οποίο μεταφράζεται σε χιλιάδες βασανισμένους ανθρώπους. Μια κατάσταση που παρατηρούμε πως δεν αφορά αποκλειστικά τον ελλαδικό χώρο, αλλά είναι κομμάτι της συνολικότερης πολιτικής των συνόρων. Ακούμε διαρκώς για νέα συμβάντα δολοφονιών, στον Έβρο, στο Αιγαίο, στα σύνορα Μεξικού-ΗΠΑ.

Συμπληρωματικά με το παραπάνω, δυστυχώς, μάθαμε πως τον Απρίλιο δολοφονήθηκε από πυρά της συνοροφυλακής μια εκτοπισμένη γυναίκα στα σύνορα του Έβρου, ως ένα κομμάτι της διαδικασίας επαναπροώθησης. Είναι γνωστό λοιπόν, πως εδώ και μήνες, και ειδικά μετά τον Μάρτιο του 2020 και την (πρωτοφανώς αντιδημοκρατική) αναστολή της συνθήκης της Γενεύης, το ελληνικό κράτος φαίνεται να έχει εντείνει τον πόλεμο ενάντια στους ανθρώπους σε κίνηση. Ακόμα και ο ΟΗΕ, αναγνωρίζει πως τα push backs, είναι μια defacto τακτική του ελληνικού κράτους.

Στο πλαίσιο αυτού, διαβάζουμε αποκαλύψεις μεγάλης έρευνας πέντε ευρωπαϊκών μέσων ενημέρωσης σύμφωνα με τις οποίες υπάρχει κύκλωμα δουλεμπορίας προσφύγων από την ΕΛΑΣ στον Έβρο, έτσι ώστε οι ίδιοι οι πρόσφυγες, σε αντάλλαγμα με την άδεια διαμονής ή την μη απέλαση τους, να διεξάγουν οι ίδιοι επαναπροωθήσεις σε άλλους πρόσφυγες στα σύνορα. Οι συγκεκριμένες αποκαλύψεις βαθύνουν λίγο παραπάνω την θανατοπολιτική και την απανθρωποποίηση που διεξάγεται πάνω στις πλάτες των εκτοπισμένων. Μας υπενθυμίζουν πως το ναυάγιο στο Φαρμακονήσι του 2014, για το οποίο πλέον καταδικάστηκε επίσημα η Ελλάδα σε θεσμικό επίπεδο, δεν αποτέλεσε μια έκρηξη βίας, αλλά αποτελεί μια παγιωμένη τακτική πολιτικής διαχείρισης των ανθρώπων σε κίνηση, ένας κρατικός πόλεμος ενάντια στους κολασμένους.

Νέα Πατριαρχικής Πραγματικότητας

Η υπερασπιστική γραμμή του βιαστή Πέτρου Φιλιππίδη είναι γενόμενο της κυρίαρχης πατριαρχικής κανονικότητας

Όσο ο καιρός περνάει παρατηρούμε ο νεοφιλελεύθερος φεμινισμός, μέσω του metoo και την εργαλειωκή-αποπροσανατολιστική προσέγγιση κακοποιητικών συμπεριφορών, με όρους σχετικοποίησης κάθε βιώματος να υποχωρεί. Παράλληλα αναδύεται στην επικαιρότητα το τουριστικό προϊόν και πού θα κινηθούν οι τιμές του φέτος στην αγορά. Η προσπάθεια ενσωμάτωσης κάθε χειραφετικής προοπτικής από την κυριαρχία, γίνεται ακόμα πιο

ευδιάκριτη μέσω της εξουσιαστικής διαχείρισης του θέματος από τα ΜΜΕ. Άλλο ένα πιασάρικο θέμα που θα γεμίσει τα κενά μεταξύ των διαφημίσεων, αναλώσιμο όπως κάθε θέαμα. Αφότου ο τηλεοπτικός του χρόνος παρέλθει όλα συνεχίζουν όπως πριν, ο τηλεθεατής ζητά καφέ από τη γυναίκα του και ο παρουσιαστής τραμπουκίζει το θηλυκό τηλεοπτικό του δίδυμο, ώστε η κερδοφορία και η κοινωνική συνοχή να συντηρούνται ακλόνητες στην αρχική στόχευση. Τη σειρά σε αυτή τη σκυταλοδρομία «δες το δέντρο, ξέχνα το δάσος - ξερίζωσε το δέντρο και όλα καλά» παίρνει ένας από τους πλέον διεφθαρμένους θεσμούς του

κράτους, αυτός της αστικής δικαιοσύνης.

Η υπόθεση του Πέτρου Φιλιππίδη κάνει ξεκάθαρα τα πράγματα για το που οδηγεί ο θεσμικός τρόπος επίλυσης τέτοιων ζητημάτων. Η υπερασπιστική γραμμή του για καταγγελίες τέλεσης και αποπειρών βιασμών έχει βουτήξει βαθιά στον βούρκο των δικαστηρίων, παρασέρνοντας και τις επιζητήσεις.

Πιο συγκεκριμένα, το σκουπίδι Μιχάλης Δημητρακόπουλος, ο συνήγορος υπεράσπισης του Πέτρου Φιλιππίδη, στην δικάσιμο που έλαβε χώρα στις 14/4, ζητά από το μικτό ορκωτό δικαστήριο να γίνει αναπαράσταση του βιασμού της καταγγέλλουσας, κεκλεισμένων των θυρών. Έχοντας μάλιστα έτοιμη πρόταση και συνεργάτη τους γυναίκα δικηγόρο ώστε να διεξαχθεί η εν λόγω αναπαράσταση.

Αδιαφορώντας έτσι με τον πιο επιδεικτικό τρόπο για το τραύμα ενός βιώματος και χρησιμοποιώντας άλλη μια γυναίκα, καθιστώντας τη συνένοχο σε όλο αυτό το αισχρό παραλήρημα. Το αίτημα απορρίφθηκε από την έδρα αφήνοντας ωστόσο την παρακαταθήκη του στην υπεράσπιση κατηγορουμένων ή επιβεβαιώνοντας την γραμμή που κυριαρχεί στη μαχόμενη δικηγορία. Άλλωστε ο Δημητράκοπουλος επιλέχθηκε ως διαπρεπής συνήγορος υπεράσπισης. Στη συνέχεια των τακτικών δικασίμων για βιασμό κατ' εξακολούθηση και δύο απόπειρες βιασμού ο Φιλιππίδης υπέστη ελαφρύ εγκεφαλικό επεισόδιο, νοσηλεύτηκε. Στο μεταξύ το μικτό ορκωτό δικαστήριο έκανε δεκτό το αίτημα του για αποφυλάκιση. Μετά από ένα χρόνο προφυλάκισης ένορκοι και έδρα έκριναν ότι δεν είναι ύποπτος φυγής, ούτε επικίνδυνος να τελέσει άλλα αδικήματα. Αφού του επιβλήθηκαν η απαγόρευση εξόδου από τη χώρα, η παρουσία του σε Α.Τ δύο φορές το μήνα και εγγύηση είκοσι χιλιάδων ευρώ, επέστρεψε σπίτι του στο Ψυχικό.

Ηράκλειο Κρήτης - καταγγελίες γυναικών για απόπειρα και τέλεση βιασμού

43χρονη Βρετανή τουρίστρια στα Μάλια κατήγγειλε στην ΕΛ.ΑΣ τον βιασμό της στις 30/5 το βράδυ από 28χρονο Έλληνα ταξιτζή. Σύμφωνα με την καταγγελίωση ο ταξιτζής αντί να την πάει στο ξενοδοχείο όπου διέμενε την οδήγησε σε απομακρυσμένο μέρος όπου και την βίασε. Μετά την καταγγελία το μεσημέρι της επομένης στο Α.Τ Χερσονήσου ο 28χρονος συνελήφθη και αφέθηκε ελεύθερος στις 3/6 αφότου απολογήθηκε στην ανα-

κρίτρια Ηρακλείου υποστηρίζοντας πως ό,τι συνέβη με την 43χρονη ήταν συναινετικό. Η συνήγορος υπεράσπισης του κατηγορούμενου κ. Σπανάκη δήλωσε πως ο εντολέας της επιφυλάσσεται για κάθε νόμιμο δικαίωμά του για υποβολή εγκλήσεως για ψευδορκία.

Άλλη μια καταγγελία για απόπειρα βιασμού δέχθηκαν οι Αρχές του Ηρακλείου στα μέσα του Ιουνίου. Στο χωριό Σταλίδα ανήλικη 16χρονη κατήγγειλε 23χρονο για απόπειρα βιασμού. Μετά την απολογία του νεαρού (22/6) στην ανακρίτρια Ηρακλείου αφέθηκε ελεύθερος χωρίς κανέναν περιοριστικό όρο. Ο ίδιος φέρεται να ισχυρίστηκε στην ανακρίτρια ότι σε καμία περίπτωση δεν επιχείρησε να βιάσει την ανήλικη.

Η.Π.Α – το Ανώτατο Δικαστήριο αναιρεί δεδικασμένο για το δικαίωμα στην άμβλωση

Με απόφαση του ανώτατου οργάνου της δικαιοσύνης επιτρέπεται στις Πολιτείες να απαγορεύσουν την διαδικασία της άμβλωσης. Ήδη 13 πολιτείες έθεσαν εκτός νόμου το δικαίωμα αυτό και αναμένεται άλλες να επιβάλουν περιορισμούς. Πορείες και δράσεις γίνονται σε όλη τη χώρα προς αναίρεση της απόφασης

Θεσσαλονίκη - Ανάρτηση πανό ενάντια στην απαγόρευση των αμβλώσεων

Στις 5/7 έγινε τοποθέτηση πανό αναφορικά με την απαγόρευση, και τη συζήτηση περί αυτού, των αμβλώσεων. Το εν λόγω θέμα έκανε επιτακτικά επίκαιρο, όπως προείπαμε, το Ανώτατο Δικαστήριο των Η.Π.Α όπου κατάργησε, σε ομοσπονδιακό επίπεδο, την προστασία του

δικαιώματος στην άμβλωση. Στην πόλη της Θεσσαλονίκης έγινε ανάρτηση τριών πανό στην Καμάρα, στο ύψος της ρωμαϊκής αγοράς και σε άλλο ένα σημείο σε γειτονιά από την Ελευθεριακή Φεμινιστική Συλλογικότητα Rabbia Viola. Τη δημοσίευση της δράσης συνοδεύει κείμενο της συλλογικότητας πάνω στις εξής θεματικές: «Οι λόγοι που επαναφέρουν στην επικαιρότητα την συζήτηση για τις αμβλώσεις στο εξωτερικό αλλά και στον ελλαδικό χώρο, Μια σύντομη ιστορική αναδρομή, Οι εκτρώσεις στον ελλαδικό χώρο, Η επιλογή της έκτρωσης σύμφωνα με τις διαθέσεις που έχει το κράτος, Η θέση μας σε σχέση με την επιλογή ή μη της έκτρωσης».

Ολόκληρο το κείμενο εδώ:

athens.indymedia.org/post/1619713/

Γιάννενα - Παρέμβαση για τον Ζακ/ τη ZackieOh

Στις 7/7 τοποθετήθηκε πανό στην περίφραξη της Παζόγλειου Σχολής στα Γιάννενα με αφορμή την αποφυλάκιση και του δεύτερου καταδικασμένου νοικοκυραίου δολοφόνου του Ζακ/ZackieOh Κωστόπουλου (21 Σεπτεμβρίου, 2018). Ο κοσμηματοπώλης εκτίει την ποινή του στο σπίτι, λόγω ηλικίας, μετά από πρόταση του εισαγγελέα στο πρωτόδικο δικαστήριο και τώρα ο μεσίτης αποφυλακίστηκε μέχρι το εφετείο αφού υπέβαλε αίτηση αναστολής της ποινής και το αίτημά του έγινε δεκτό.

Ολόκληρη η δημοσίευση εδώ: <https://athens.indymedia.org/post/1619754/#>

No Zackie No peace

Η απόφαση του δικαστηρίου σχετικά με τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου/της Zackie Oh! ήταν λίγο-πολύ αναμενόμενη. Οι δολοφόνοι ιδιοκτήτες, έλληνες, ρατσιστές, ομοφοβικοί και οι μπάτσοι «αντιμετωπίζονται» από τη δικαιοσύνη με περίσσια επιείκεια.

Έτσι, ο μεσίτης φυλακίζεται μέχρι την έφεση τουλάχιστον, ώστε να κρατηθούν τα όποια προσχήματα. Ο κοσμηματοπώλης μένει σε ίδιο καθεστώς λόγω προβλημάτων υγείας και φυσικά, τα πλέον χρήσιμα τσιράκια του εξουσιαστικού συμπλέγματος αθλώνονται.

Το ζήτημα όμως είναι, τι περιμέναμε από τη δικαιοσύνη; Η ταξική συγκρότηση, το αστυνομο-δικαστικό σύμπλεγμα, η φύση του κράτους, η αγία ιδιοκτησία, τα ήθη της Ελλάδας δεν θα μπορούσαν να καταδικαστούν σε μία δικαστική αίθουσα.

Φάρος στάθηκε μόνο η ανάδειξη του γεγονότος από πληθώρα υποκειμένων, καθώς και οι δυναμικές απαντήσεις που δόθηκαν στις πορείες την ημέρα της, εν πολλοίς, αναμενόμενης απόφασης. Ίσως είναι αυτά που πρέπει να κρατήσουμε για το μέλλον.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΖΑΚ/ ΤΗΣ ΖΑΚΚΙΕ ΟΗ!

Πριν από τέσσερα χρόνια, στις 21/9/2018, ο Ζακ δολοφονήθηκε στην οδό Γλάδστωνος στην Ομόνοια. Δολοφόνοι του ήταν ο Ευάγγελος Δημόπουλος, ιδιοκτήτης κοσμηματοπωλείου, και ο Αθανάσιος Χορταριάς, μεσίτης της περιοχής και μέλος εθνικιστικής οργάνωσης, οι οποίοι ξυλοκόπησαν τον Ζακ, αφότου τον είδαν μέσα στο μαγαζί του πρώτου. Δολοφόνοι του ήταν και οι μπάτσοι που ολοκλήρωσαν ό,τι ξεκίνησαν ο νοικοκυραίος, δίνοντας τα τελειωτικά χτυπήματα. Όμως στη δολοφονία του Ζακ

συμμετείχαν κι άλλοι: οι εκαβίτες που τον μετέφεραν ήδη νεκρό με χειροπέδες, οι περαστικοί παρατηρητές που παρακολουθούσαν απαθείς και τα ΜΜΕ που φυσικοποίησαν τη δολοφονία παρουσιάζοντας τις ταυτότητες του Ζακ ως περιθωριακές, διεγείροντας έτσι τα συντηρητικά αντανακλαστικά της ελληνικής κοινωνίας. Η δικαστική εξουσία λειτούργησε για άλλη μία φορά συγκαλυπτικά ως προς τους δολοφόνους, αφού ήταν έλληνες, ιδιοκτήτες, μπάτσοι, σις στρέιτ άντρες, και όχι τοξικοεξαρτημένοι, μετανάστες, φτωχοί ή γυναίκες σε αυτοάμυνα.

Η δολοφονία του Ζακ/της ZackieOh! αποτέλεσε και εξακολουθεί να αποτελεί μια βίαιη υπενθύμιση της αθλιότητας ενός κόσμου όπου μια δολοφονία δικαιολογείται στο όνομα της προάσπισης της ιδιοκτησίας. Ενός κόσμου όπου η τοξικοφοβία οδηγεί στην απαξίωση της ζωής των χρηστών, στρώνοντας τον δρόμο για τον αποκλεισμό και, επι της ουσίας, την εξολόθρευσή τους. Ενός κόσμου όπου η πατριαρχία, η ομοφοβία, η τρανσφοβία και ο ρατσισμός δολοφονούν επανειλημμένα και με διάφορους τρόπους τα σώματα που αποκλίνουν από τα κυρίαρχα ετεροκανονικά πρότυπα. Ενός κόσμου όπου το στίγμα της οροθετικότητας ενισχύει τον διαχωρισμό των σωμάτων σε καθαρά και μιανρά, κανονικά και μη, εντείνοντας τους ήδη υπάρχοντες αποκλεισμούς. Η δολοφονία του Ζακ δεν έγινε σε κενό τόπο και χρόνο, αλλά σε έναν κόσμο όπου ο ληστής, η τοξικοεξαρτημένη, ο γκέι, το drag και η οροθετική διαρρηγνύουν τα εθνικά, πατριαρχικά, καπιταλιστικά πρότυπα και ορίζονται ως ζωές που περισσεύουν, ζωές που δεν παράγουν, ζωές που δεν τους αξίζει να βιωθούν. Στο πρόσωπο του Ζακ συμπυκνώνονταν όλες οι παραπάνω ταυτότητες και, ασχέτως με το ποιες είδαν πρώτα οι δολοφόνοι του, αποτελούν τους λόγους για τους οποίους δολοφονήθηκε.

Φέτος, μετά από τέσσερα χρόνια, τελειώνει η δίκη

των δολοφόνων της ZackieOh! Μέσα σε αυτά τα τέσσερα χρόνια, έχουμε δει μια αναζωπύρωση των φεμινιστικών και λοατκια+ κινημάτων, μια ολοένα και αυξανόμενη αναγνώριση της έμφυλης βίας και μια δυναμική συσπείρωση κόσμου που βγαίνει πλέον στον δρόμο, διεκδικώντας τα αυτονόητα που στερεί η πατριαρχία, ο καπιταλισμός και ο φασισμός. Ταυτόχρονα, βλέπουμε το κράτος να προσπαθεί να αφομοιώσει τους φεμινιστικούς αγώνες, για να τους καταστήσει μη επικίνδυνους και έτσι να εμφανιστεί ως εγγυητής της κοινωνικής ομαλότητας. Επίσης, βλέπουμε μια εκ νέου συσπείρωση ακροδεξιών και alt-right φωνών, που στοχεύουν στον περαιτέρω έλεγχο των σωμάτων μας και της σεξουαλικότητάς μας στο όνομα του εθνικού ιδεώδους, με πρόσφατο παράδειγμα τις τρανσφοβικές επιθέσεις από ομάδα φασισταριών στις 12 και 14 Απριλίου στο Μοναστηράκι.

Η δολοφονία του Ζακ και η μετέπειτα αντιμετώπισή της αποτελεί για εμάς μια υπενθύμιση ότι ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία, τον φασισμό, το κράτος και τον καπιταλισμό δεν μπορεί παρά να είναι συνολικός και αδιαμεσολάβητος, να είναι ένας αγώνας ενάντια σε κάθε εξουσία.

Απέναντι στους διαχωρισμούς των από τα κάτω προτάσσουμε την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και την ενδυνάμωση, για να συλλογικοποιήσουμε τις αντιστάσεις μας και να αντεπιτεθούμε στη φρίκη και τον θάνατο.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΦΑΣΙΣΜΟ, ΚΡΑΤΟΣ, ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

✚ Συντονισμός Αναρχικών Συλλογικοτήτων, Φεμινιστικών Ομάδων και Συντροφιστών
Μάης 22'
sasfemosyn@espiv.net

Τρέξε, άνθρωπε, τρέξε

Στιγμιότυπα ορατότητας από την καθημερινότητα των αοράτων

Γυναικείες Φυλακές Κορυδαλλού

Όλο τον μήνα Μάρτιο, ενδεχομένως και αργότερα, οι γυναικείες φυλακές του Κορυδαλλού ήταν για άλλη μια φορά μια φυλακή μέσα στη φυλακή. Λόγω εκδικητικότητας του κράτους, αλλά και της γνωστής αδιαφορίας προς τους κρατούμενους/ες, η διαχείριση της αύξησης των κρουσμάτων της νόσου covid-19 ήταν απομόνωση αυτών και όσων ήρθαν σε επαφή, σε μια αίθουσα που προορίζεται για ψυχαγωγία, και θαλάμους 25 τετραγωνικών μέτρων, ως «αναρρωτήρια» στους οποίους τοποθετούν μέχρι και 7-9 άτομα· χωρίς φυσικά να παρέχεται η απαραίτητη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Στις κρατούμενες δίνονται μόνο 2 ώρες τη μέρα για τηλεφωνικές επικοινωνίες, πράγμα που σημαίνει ότι δεν επαρκεί ο χρόνος να έχουν πρόσβαση στα λιγοστά λειτουργικά καρτοτηλέφωνα όλες, και επιπλέον η τακτική της διοίκησης των φυλακών σε οποιαδήποτε κίνηση των κρατουμένων είναι να απειλεί για στέρηση και της τηλεφωνικής επικοινωνίας.

<https://athens.indymedia.org/post/1617769/>

Δίκη των Πολύκαρπου Γεωργιάδη, Ε.Μ. και Μ.Τ.

2 Μαρτίου έλαβε χώρα η δίκη του προφυλακισμένου αγωνιστή Πολύκαρπου Γεωργιάδη, που κατηγορούταν για «παράνομη κατοχή εκρηκτικών υλών σε βαθμό κακουργήματος», και του συντρόφου Μ.Τ. και της συντρόφισσας Ε.Μ. που είχαν κατηγορίες πλημμεληματικού χαρακτήρα. Η εισαγγελέας της έδρας πρότεινε την ενοχή και των τριών με τις αντίστοιχες ποινές, και έκανε λόγο για διασύνδεση των αγωνιστών με το οργανωμένο έγκλημα καθ' υπόδειξη πάντα της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας («...Τελικώς, ο σύντροφος Π.Γ. αποφυλακίστηκε, καθώς η έδρα χορήγησε ανασταλτικό χαρακτήρα στην ποινή κάθειρξης 5 ετών που τον καταδίκασε. Ο σύντροφος Μ.Τ. καταδικάστηκε για το πλημμέλημα της οπλοκατοχής σε 2 χρόνια με αναστολή, και η συντρόφισσα Ε.Μ. αθωώθηκε από όλες τις κατηγορίες».

<https://athens.indymedia.org/post/1617443/>

Χιλή: Κάλεσμα από τις φυλακές του κράτους της Χίλης

Έναν χρόνο μετά την πολυήμερη απεργία πείνας των Monica Caballero, Marcelo Villarroel, Francisco Solar, Juan Flores, Joaquin Garcia, Pablo Bahamontes, Juan Aliste "Vega", η οποία έληξε μετά από 50 μέρες, πραγματοποιείται κάλεσμα αλληλεγγύης για την επιστροφή του αναρχικού συντρόφου Marcelo Villarroel στο δρόμο του αγώνα εκτός των τειχών. Ο Marcelo είναι αιχμάλωτος από το 2008, αρχικά στην Αργεντινή, και έπειτα από την έκδοση του, στη Χιλή. Συνολικά στη ζωή του έχει περάσει 27 χρόνια έγκλειστος. Η τελευταία του φυλάκιση αφορά δύο επιθέσεις σε υποκαταστήματα τραπεζών το 2007, και η καταδίκη για αυτό ήταν 14 χρόνια. Ενώ έχει εκτίσει αδιάλειπτα την ποινή του, το κράτος της Χίλης βάζει σε εφαρμογή την Στρατιωτική Δικαιοσύνη που ίσχυε επί της δικτατορίας του Πινοσέτ, για να παρατείνει την αιχμαλωσία του συντρόφου εφ' όρου ζωής. Τα συντρόφια μέσω του παρακάτω κειμένου πραγματοποιούν διεθνές κάλεσμα αλληλεγγύης για ακύρωση των εν λόγω ποινών, πράγμα που θα έβγαζε αμέσως τον Marcelo από τη φυλακή, αφού είναι και ο πολιτικός κρατούμενος που έχει «υπηρετήσει» τα περισσότερα χρόνια στις κρατικές φυλακές της Χίλης. Στην παρούσα φάση κρατείται στην Εταιρεία φυλακών υψηλής ασφάλειας Rancagua - Ενότητα 1.

ΑΚΥΡΩΣΗ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΑΡΣΕΛΟ ΒΙΛΑΡΟΕΛ!! ΕΞΩ, ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΩΡΑ!!

<https://athens.indymedia.org/post/1618374/>

Ρωσία, Kansk (Σιβηρία): Διώξεις έφηβων αναρχικών

Στις 10 Φεβρουαρίου, ο αναρχικός Nikita Uvarov από το Kansk της Σιβηρίας καταδικάστηκε σε ποινή 5 ετών για κατηγορίες που σχετίζονται με τρομοκρατία. Αλλά ούτε αυτό ήταν αρκετό. Στις 25 Φεβρουαρίου ο εισαγγελέας ζήτησε να αυξηθεί η ποινή του Uvarov σε 9 χρόνια. Ο Uvarov άσκησε έφεση κατά της ποινής του. Η επίσημη ενημέρωση για την «περίπτωση των εφήβων του Kansk» είναι κάπως παραπλανητική. Τα μέσα ενημέρωσης άρχισαν να αποκαλούν την «υπόθεση Minecraft», καθώς μέλος του υλικού της δίκης αφορούσε τους έφηβους (ο Uvarov και άλλοι κατηγορούμενοι ήταν 14 ετών κατά τη διάρκεια των υποτιθέμενων «εγκλημάτων») να συζητούν την ανατίναξη ενός κτιρίου της FSB εντός του παιχνιδιού Minecraft. Όμως, παρά το γεγονός ότι αυτές οι συζητήσεις εμπλέκονταν στα υλικά της υπόθεσης, δεν αποτελούσαν εξέχον μέρος των κατηγοριών. Ο κύριος λόγος για τον οποίο ο Uvarov και οι φίλοι του κατηγορήθηκαν ήταν επειδή ήταν αναρχικοί, καθώς και για την κατασκευή κάποιων μικρών εκρηκτικών, συνηθισμένο για εφήβους στην ηλικία τους.

Για επιστολές υποστήριξης στον Nikita:

Nikita Andreevich Uvarov, 2005 g.r.

FKU SIZO-5 GUFSIN ROSSII po Krasnoyarskomu Krayu ul. Kaytym'skaya d. 122

Krasno yarskiy Kray g.

Kansk 663600 Russia

Σας συνιστούμε να γράφετε όλα τα μηνύματα στα ρωσικά

Κριμαία: Evgeny Karakashev, αναρχικός περιβαλλοντολόγος καταδικάστηκε σε φυλάκιση από το Ρωσικό κράτος για ανάρτηση στα social media

Ο Evgeny Karakashev είναι αναρχικός και περιβαλλοντικός ακτιβιστής, ο οποίος έμεινε στην Κριμαία μετά την κατοχή από τη Ρωσία το 2014 και συνέχισε να αγωνίζεται εκεί. Οι δραστηριότητές του για τη διατήρηση του περιβάλλοντος ενάντια σε τουριστικά έργα, καθώς και οι δραστηριότητές του κατά της αστυνομικής βίας ενόχλησαν τις αρχές, και μερικά χρόνια μετά την κατοχή άρχισαν να κατασκευάζουν προσχήματα για να τονβάλουν εν τέλει υπό κράτηση. Τελικά, η αστυνομία ξέθαψε μια παλιά ανάρτηση από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης του Evgeny από το 2014, όπου είχε αναδημοσιεύσει μια συνέντευξη μιας μικρής αντάρτικης ομάδας παρτιζάνων, την "Primorsky", που διεξήγαγαν έναν σύντομο πόλεμο εναντίον της τοπικής αστυνομίας στη ρωσική Άπω Ανατολή το 2010. Αυτή η ανάρτηση, καθώς και ορισμένα σχόλια σε μια ομαδική συνομιλία, ήταν το πρόσχημα για να τον οδηγήσουν σε 6 χρόνια φυλάκιση σύμφωνα με το Μέρος 2 του Άρθ. 205.2 του Ρωσικού Ποινικού Κώδικα (δημόσιες εκκλήσεις για τρομοκρατία).

slackbastard.anarchobase.com - Moscow Anarchist Black Cross Update, March 2022

Εφετείο των αναρχικών συντρόφων Βαγγέλη Σταθόπουλο και Δημήτρη Χατζηβασιλειάδη

Σε εξέλιξη βρίσκεται το Εφετείο των Β.Σ. και Δ.Χ με επόμενη ορισμένη δικάσιμο στις 01/07. Οι σύντροφοι Β. Σταθόπουλος και Δ. Χατζηβασιλειάδης έχουν καταδικαστεί πρωτόδικα σε εξοντωτικές ποινές 19 και 16 χρόνων καθείρξης αντίστοιχα. Πλέον δικάζονται σε δεύτερο βαθμό. Η πολιτική και ηθική στήριξη των συντρόφων μας είναι απαραίτητη.

<https://apatris.info/antapokrisi-apo-efeteio-gia-tin-ypothe/>

Στις 20/06 ξεκινά πρωτόδικα η δίκη του αναρχικού Δ. Χατζηβασιλειάδη για απαλλοτρίωση τράπεζας στη Θεσσαλονίκη

Ο Δ.Χ συνελήφθη στις 07/08/21, μετά από απόπειρα απαλλοτρίωσης σε υποκατάστημα τράπεζας της Alpha bank στα Πεύκα Θεσσαλονίκης, μετά από 1.5 χρόνο σε κατάσταση φυγοδικίας. Οι διωκτικές αρχές τον αναζητούσαν έπειτα από απαλλοτρίωση μίνι καζίνο -ΟΠΑΠ Play στο Χολαργό- και ακόμα κατηγορώντας τον για συμμετοχή στην επαναστατική οργάνωση Επαναστατική Αυτοάμυνα. Όσον αφορά την απαλλοτρίωση στη Θεσσαλονίκη σχηματίστηκε δικογραφία για ληστεία, διακεκριμένες κλοπές και παραβάσεις της νομοθεσίας για τα όπλα. Σχετικά με τις κατηγορίες ο σύντροφος αναφέρει πως «η νέα δικογραφία, μέχρι στιγμής αφορά αμιγώς στην απαλλοτρίωση της τράπεζας, και εξαιρώντας ένα σημείο αμφίβολης εννοιολόγησης (κατηγορία για «οπλοχρησία»), αποδίδει κατηγορίες που σύμφωνα με τους ιδεολογικούς κώδικες δικαίου της αστικής τάξης, καταρχάς αντιστοιχούν στις πράξεις για τις οποίες ανέλαβα την ευθύνη (η απαλλοτρίωση της τράπεζας, η επίδειξη ενός όπλου, η προσωρινή και δυνάμει αποζημιούμενη οικειοποίηση 2 ιδιωτικών οχημάτων ως αναγκαίων μέσων για την απαλλοτρίωση της τράπεζας, και η άρνηση φωτογράφησής μου κατά την προανακριτική φάση, ως άρνηση συναίνεσης στο καταδωκτικό καθεστώς Άγριας Δύσης, των μιντιακών επικηρύξεων». (17/08/2021)

<https://athens.indymedia.org/post/1613901/>

Ρωσία: Φυλακίσεις αγωνιστριών/ών έπειτα από πράξεις και δηλώσεις κατά του πολέμου του ρωσικού κράτους στην περιοχή της Ουκρανίας

26 νέες φυλακίσεις έπειτα από αντιπολεμικές πράξεις και δηλώσεις αναφέρει πρόσφατο δελτίο αντιπληροφόρησης του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού Μόσχας (ABC Moscow). 13 από αυτές τις προφυλακίσεις αφορούν έναν νέο νόμο που είναι σε εφαρμογή στη Ρωσία μετά την έναρξη του πολέμου (διάδοση ψευδών ειδήσεων σχετικά με τις ενέργειες των ρωσικών ειδικών δυνάμεων), προβλέπει προφυλάκιση και αφορά δηλώσεις σχετικά με την επιχείρηση, από τις 24/02, του ρωσικού στρατού στην Ουκρανία. Κάποιοι/ες από τους τωρινούς/ες κρατούμενους κρατούνται σε αποικία κρατουμένων (prison colony). Δύο εξ αυτών, οι Vladimir Sergeev και Anton Zhuchkov, ενώ αρχικά κατηγορήθηκαν για χουλιγκανισμό (βρέθηκαν στις τσάντες τους μολότοφ), μετά από την ανάμιξη της FSB (μυστικές & αντιτρομοκρατικές υπηρεσίες) βρέθηκαν με αναβαθμισμένη την κατηγορία τους σε «προετοιμασία για τρομοκρατική ενέργεια». Και οι δύο συλληφθέντες επιχείρησαν να αυτοκτονήσουν με θανατηφόρα δόση μεθαδόνης κατά τη σύλληψη.

<https://avtonom.org/en/news/support-russian-anti-war-prisoners>

<https://avtonom.org/en/news/vladimir-sergeev-and-anton-zhuchkov-needs-your-support>

Καπιταλισμός, φασισμός και «πόλεμος» αντιφασιστικές-αντιπολεμικές σημειώσεις από τα καλντερίμια της «ειρήνης»

Οι πολιτικές εξελίξεις των τελευταίων ετών, τόσο σε εγχώριο όσο και σε διεθνές επίπεδο, επισημαίνουν πως η καπιταλιστική κρίση συνεχώς βαθαίνει. Η κρατική ευθυγράμμιση στη διαχείριση της πανδημίας, και ο πολεμικός μονόλογος των ημερών μας, αποτελούν τρανταχτά παραδείγματα συνολικής διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης από την κυριαρχία, και μετατόπισης του κόστους της στις ζωές των εκμεταλλεζόμενων. Η διαχείριση αυτή αποτυπώνεται ως πολιτική μορφή στην ολοκληρωτική στροφή κρατικών σχηματισμών και την κυβερνητική υιοθέτηση ακροδεξιών θέσεων και πολιτικών. Το περιβάλλον που περιγράφεται είναι από τα πλέον γόνιμα για τα φασιστικά μορφώματα, τα οποία αναζητούν με διαφορετικούς όρους τον χώρο και τον χρόνο τους μέσα στην κοινωνική καθημερινότητα. Σκοπός αυτού του κειμένου είναι η ανάδειξη αυτής ακριβώς της συνθήκης, και η επισήμανση της αναγκαιότητας επαναφοράς του αντιφασισμού στο κινηματικό προσκήνιο και την καθημερινή μας πρακτική: στις αναλυτικές προσεγγίσεις μας και στον δρόμο – ειδικά όσο το φάντασμα ενός γενικευμένου «ολοκληρωτικού πολέμου» πλανάται πάνω από τα εδάφη της δυτικής κυριαρχίας.

I

Μια συνεπής αντιφασιστική τοποθέτηση οφείλει καταρχάς να επιχειρήσει μιαν ανάλυση της πολιτικής συγκρότησης του φασισμού. Ο φασισμός ιδεολογικά συνιστά τη διασταύρωση –σε υπερθετικό βαθμό– των σχέσεων του εθνικισμού, του ρατσισμού και της πατριαρχίας. Δομείται στο πλαίσιο των –πλασματικών– εθνικών κοινοτήτων, διατηρώντας σαφή πολεμική στάση απέναντι στο εχθρικό Άλλο, όπως αυτό ορίζεται από την εκάστοτε εθνική ιδεολογία.¹ Εγγενής στη φασιστική ρητορική και στις ναζιστικές αφηγήσεις είναι η έμφαση στην αρρενωπότητα, όχι μόνο ως προς το περιεχόμενο, αλλά και υφολογικά-συμβολικά μέσα από τα μάχιμα συμφραζόμενά της, με αναφορές σε «ανδρειωμένους» ήρωες, με πολεμικούς παραλληλισμούς κ.ο.κ. Σε αυτό το πλαίσιο, η θέση της γυναίκας και των σωμάτων που δεν χωρούν στα ετεροκανονικά καλούπια και τα υγιή πρότυπα, βρίσκεται στα μετόπισθεν των αφηγηματικών «μαχών», επικυρώνοντας το σύνολο των πατριαρχικών διακρίσεων γύρω από το φύλο, τη σεξουαλικότητα και την αρτιμέλεια.

II

Οι δημοκρατικές διαβεβαιώσεις επιμένουν πως ο φασισμός είναι ασύμβατος με τον σύγχρονο τρόπο κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής οργάνωσης της κοινωνίας. Επιτυγχάνουν κατ' αυτόν τον τρόπο να υπερθεματίζουν στην αναγκαιότητα μιας «οικουμενικής» διαφύλαξης της δημοκρατίας, αποκρύπτοντας το γεγονός πως η αστική δημοκρατία αποτελεί την πολιτική μορφή (διάσταση) του καπιταλισμού, εντός της οποίας [πολιτικής μορφής] ο φασισμός ενυπάρχει ως πιθανότητα, όταν οι δημοκρατικές διαδικασίες δεν είναι ικανές για να διασφαλίσουν τις βλέψεις και τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Στην ιστορία του φασιστικού φαινομένου, με εξέχον το παράδειγμα της ναζιστικής Γερμανίας, διαπιστώνουμε πως ο φασισμός διαρθρώνεται οικονομικά ακολουθώντας το καπιταλιστικό συντακτικό, το οποίο και υπηρετεί.

III

Στην εγχώρια πολιτική σκηνή, η ιστορία του φασισμού είναι πλούσια, και πάντοτε συνδεδεμένη με τα πρόσωπα και τους πολιτικούς σχηματισμούς τόσο του επίσημου όσο και τους βαθύς κράτους. Ο φασισμός εμφανίζεται στο προσκήνιο όταν οι συσχετισμοί του κοινωνικού ανταγωνισμού και της ταξικής πάλης είναι δυσμενείς για την ελληνική αστική τάξη και το κράτος.² Το πιο χαρακτηριστικό στιγμιότυπο της πρόσφατης ιστορίας είναι η πριμοδότηση της Χρυσής Αυγής από τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης και τους εκπροσώπους του ελληνικού κράτους την περίοδο των αντιμνημονιακών ταραχών που ακολούθησε την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008. Ο ρόλος που κλήθηκε να παίξει τότε το ναζιστικό μórφωμα συμπυκνώνεται εύστοχα στον όρο παρακράτος: Η ενίσχυση μιας

πολιτικής οργάνωσης που θα αναλάμβανε το «δρομίσιο» έργο που δεν «μπορούσε» να αναλάβει δημόσια ο κατασταλτικός βραχίονας, όντας «εγκλωβισμένος» στο δημοκρατικό πλαίσιο, ήταν πολιτική επιλογή του ελληνικού κράτους.

IV

Στην αντίπερα όχθη, η πολιτική επιλογή του ανταγωνιστικού κινήματος ήταν η ευθεία αντιπαράθεση, υλικά και πολιτικά, με τους φασίστες. Η κινηματική συνεισφορά της τελευταίας δεκαετίας στην υπόθεση του αντιφασισμού είναι πολύτιμη: Με αντιφασιστικές αναλύσεις στο πλαίσιο της ευρύτερης επαναστατικής προοπτικής, καρτέρια, κυνήγια και ξύλο στους φασίστες, καταστροφή επίσημων χώρων που συναντιούνται, αποκλεισμό τους από συνελεύσεις γειτονιάς και σωματεία, και –ως κορυφαία στιγμή– την εκτέλεση των νεοναζί Φουντούλη και Καπελώνη στο Νέο Ηράκλειο. Η συγκρότηση του αντιφασισμού ως αιχμή στο πλαίσιο του συνολικότερου αγώνα για ανατροπή κράτους και καπιταλισμού, ήταν καθοριστική στο να περιοριστεί ο χώρος στον οποίο επιχειρήσαν να διεισδύσουν κοινωνικά οι φασίστες. Αυτήν τη συγκρότηση, ως βιωμένη και συλλογική κινηματική εμπειρία πλέον, οφείλουμε να επαναφέρουμε στο προσκήνιο την περίοδο που διανύουμε.

V

Η δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τάγμα εφόδου της Χρυσής Αυγής ταρακούνησε σύσσωμο τον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό, και ανέδειξε με τον πιο δυσάρεστο τρόπο τα –από τα πάνω– όρια δραστηριότητας του εγχώριου κρατικοδίατου φασισμού. Έκτοτε και ως τη λήξη της δίκης της Χρυσής Αυγής οι φασίστες απουσιάζουν από την πολιτική σκηνή της χώρας. Εμφανίζονται εκ νέου μόνο μετά το ξέσπασμα της πανδημίας του covid-19, αρχικά με σποραδικές αντιδράσεις ενάντια στα «αυταρχικά μέτρα»³, αργότερα με πιο μαζική παρουσία ενάντια στον εμβολιασμό, επιχειρώντας πλέον να στήσουν κοινωνικά δίκτυα αλληλοβοήθειας.

VI

Με το ξέσπασμα του πολέμου στα εδάφη της δυτικής κυριαρχίας, έρχεται και η αιωρούμενη απειλή για γενίκευση των στρατιωτικών επιχειρήσεων με την εμπλοκή περισσότερων κρατών. Το φάντασμα ενός νέου παγκοσμίου πολέμου αντανακλά την οικουμενική διάχυση της πολεμικής ρητορικής. Η σχέση Φίλος/Εχθρός, στον πυρήνα κάθε πολεμικής (και όχι μόνο) αντιπαράθεσης, τοποθετείται στο επικοινωνιακό προσκήνιο (με κυρίαρχο το παλιομοδίτικο δίπολο NATO-Ρωσία), και αποτελεί το όχημα πάνω στο οποίο διεγείρονται οι κατά τόπους εθνικισμοί. Έτσι, το πολεμικό tempo στο οποίο συντονίζονται, και αναπαράγουν τα κράτη, συγκροτεί ένα προνομιακό πεδίο για την αναμόχλευση και ανασύσταση των εθνικών κορμών – δηλαδή των κοινωνικών κινήσεων που λειτουργούν ως ζωτικοί χώροι για τα φασιστικά μορφώματα.

VII

Με την αποδόμηση της εθνικής ιδεολογίας, οδηγούμαστε σε μια αντίστοιχη διαδικασία αποδόμησης και «αποκατάστασης» της πολεμικής διαδικασίας. Ο πόλεμος δεν διεξάγεται για χάρη κάποιων ανώτερων ιδανικών, όπως διαβεβαιώνει η ιστοριογραφία του έθνους, αλλά αντιθέτως αποτελεί την ολοκληρωτική επιβολή των συμφερόντων της κυριαρχίας. Ο εθνικισμός είναι υπεύθυνος για το καμουφλάρισμα ακριβώς αυτών των συμφερόντων, λειτουργώντας αφενός ως εργαλείο απόκρυψης του κοινωνικού ανταγωνισμού και αφετέρου ως ιδεολογία ενοποίησης της κοινωνικής βάσης στο όνομα του έθνους. Κάπως έτσι, στην περίπτωση του πολέμου, οι από τα κάτω καταλήγουν να γίνονται «κρέας για τα κανόνια» των κρατικών στρατών – και συμφερόντων κατ' επέκταση. Αν τοποθετήσουμε την εξίσωση στο παρόν, και συμπεριλάβουμε το γεγονός πως ο καπιταλισμός βρίσκεται σε μια ολοένα βαθυνόμενη κρίση, μπορούμε να ισχυριστούμε πως ο πόλεμος –και η ενδεχόμενη γενίκευσή του– είναι διαχείριση αυτής της κρίσης με τους πλέον ολοκληρωτικούς και καταστροφικούς όρους.

VIII

Η επανεμφάνιση των φασιστών είναι σημείο του καιρού μας, με την έννοια ότι ο καπιταλισμός χρειάζεται μια κοινωνική κίνηση, αντίρρηση των δυνητικών κοινωνικών αντιστάσεων (απέναντι στα μέτρα διαχείρισης της κρίσης) από τα κάτω, η οποία θα επιδιώξει να τις ελέγξει, διαφορετικά θα κληθεί να αντιπαρατεθεί με αυτές και στον δρόμο. Η ανάγκη αυτή έχει –ήδη εδώ και χρόνια– αποτυπωθεί και σε «ύψιστο πολιτικό επίπεδο», μέσα από το ακροδεξιό ρεύμα των «πολιτικών» που έχουν αναλάβει τη διακυβέρνηση κρατών, με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αυτό του Ντόναλντ Τραμπ (πρόεδρος Η.Π.Α.).

IX

Έχουμε τη δυστυχία (ή την «πολυτέλεια») να ζούμε στα πιο σκοτεινά χρόνια από το πέρας του Β' παγκοσμίου πολέμου. Η κρίση συναρθρώνεται με τον πόλεμο, αφήνοντας τον τελευταίο να αιωρείται απειλητικά ως πιθανή λύση/διέξοδος από αυτήν. Η συνάρθρωση αυτή, αν ειδοωθεί ξέχωρα από την αιτιακή σχέση «η κρίση γεννάει πόλεμο», ρίχνει φως σε μια άλλη υπόθεση: Η ίδια η κρίση είναι εν εξελίξει πόλεμος, ανεξάρτητα από το αν εκφράζεται με στρατιωτικούς όρους. Υπό αυτό το πρίσμα, δεν είναι τόσο αθώα η πόλωση που παρατηρείται σε κάθε πτυχή του κοινωνικού πεδίου τα τελευταία χρόνια – από το έμφυλο ζήτημα ως την ταξική πάλη, και από τον εθνικισμό και τον ρατσισμό ως τους πολεμικούς μονόλογους των από πάνω.

X

Η συγκυρία είναι απόλυτη. Η επαναφορά της επαναστατικής προοπτικής στο προσκήνιο συνιστά μια εξίσου απόλυτη αναγκαιότητα. Το ανταγωνιστικό κίνημα οφείλει να είναι σε αναλυτική και οργανωτική ετοιμότητα, ώστε να πυροδοτήσει μικρές και μεγάλες ανταρσίες, αλλά και να μπολιάσει με απελευθερωτικά περιεχόμενα τους κοινωνικούς αγώνες που θα ξεσπάσουν, ισοπεδώνοντας παράλληλα τις φασιστικές κινήσεις που ενδεχομένως επιδιώκουν να τους καπνολεπτούν. Ταυτόχρονα, οφείλει να προετοιμαστεί για μια γενίκευση των στρατιωτικών επιχειρήσεων. Διαφορετικά, ο πόλεμος, η «ωμότερη πραγματικότητα της εξουσίας», θα το «καταπιεί».⁴

✎ Αιμέ Ζουμπέρ

Σημειώσεις

1 Πιο αναλυτικά στις σημειώσεις για την εθνική ιδεολογία με τίτλο «Υπάρχει ζωή χωρίς πατρίδα»; στο κεντρικό του φύλλου #41 της εφημερίδας δρόμου Απατρίς <https://apatris.info/simeioseis-gia-tin-ethniki-ideologia/>

2 Για μια διεξοδικότερη μελέτη των φασιστικών μορφωμάτων στην Ελλάδα προτείνεται η νέα έκδοση «Οι ακροδεξιές οργανώσεις στη μεταχουντική εποχή – ένθετο του περιοδικού “Ο Αναρχικός” (1986-2014)», έκδοση από το ελευθεριακό ψηφιακό αρχείο, όπως και η μπροσούρα «Ζουν ανάμεσά μας: Οι ρίζες των φασιστικών μορφωμάτων στην Ελλάδα και η αντιμετώπισή τους σήμερα», έκδοση από AntifaSalonica, σε ηλεκτρονική μορφή εδώ: <https://tinyurl.com/2p9hw4vj>

3 Η εναντίωση στον «αυταρχισμό», χωρίς περαιτέρω ποιοτική εμβάθυνση στα χαρακτηριστικά του απαντάται συχνά σε αντιδραστικές-συντηρητικές κινήσεις. Το αναλυτικό πλαίσιο που τοποθετεί στο επίκεντρο τον «αυταρχισμό», παραμένοντας εσκεμμένα αφηρημένο προσφέρεται για την υπέρμετρα λαϊκιστική προώθηση και κοινωνικοποίηση των ναζιστικών προταγμάτων.

4 «Όταν ο Μαχνό καθάρισε τον Πετλιούρα», Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης, αναρχικός αιχμάλωτος, Μάρτης-Απρίλης 2022, <https://athens.indymedia.org/post/1618231/>

Άντε να λύσουμε

«Πέρα, μακριά από το σωστό και το λάθος, υπάρχει ένα χωράφι. Ας βρεθούμε εκεί.»

Συνεχίζω την συζήτηση με τον νεαρό μου φίλο Κ., η οποία έμεινε στην μέση εκείνο το βράδυ, σε μία κουζίνα κάπου. Πόσο γεμάτη αίσθηση άφησε παρότι ανολοκλήρωτη, πόσο ωραίο να σε ακούω και να σε βλέπω να χτυπιέσαι με το προβεβλημένο ως πραγματικό. Θεωρώ πως σε βρίσκω καλά και δημιουργικό. Να διαμοιράσεις χαιρετισμούς σε όλη σου την όμορφη παρέα και σας αναμένουμε να μας επισκεφτείτε καθότι ο καιρός μυρίζει πλέον ζεστασιά.

Η αρχαϊκή μας γλώσσα επικοινωνίας δεν χωράει πλέον τα νοήματα που μας βασανίζουν. Θαρρώ πως ούτε καν εκείνα τα οποία νιώθουμε πως μας εξυψώνουν. Κι αυτό γιατί αντικατοπτρίζει την ισοπεδωτική διάθεση και ανάγκη για δημιουργία ενός στερεώματος σπαρμένου με πύργους της Βαβέλ. Όλα εύθραυστα και συνάμα αναλώσιμα, ασύνδετα αλλά τόσο μα τόσο ενιαία. Κωπηλάτες και κωπηλάτριες στην γαλέρα. Εντάξει, όχι και όλα όλα, υπάρχουν και οι απέναντι ένοικοι της πολυκατοικίας, αλλά με αυτό θα ασχοληθούμε αργότερα, ίσως και άλλη φορά, θα δείξει. Επιλέγω να σου ξεκινήσω αυτή την περιπέτεια αναφερόμενος στην γλώσσα, καθώς συμφωνώ δυναμικά με την σύντομη και περιεκτική πρόταση της Χ. «τα λόγια είναι σημαντικά, ο τρόπος που εκφέρουμε τον λόγο», που ήρθε και σε συμπλήρωσε κάποια στιγμή, καθήμενη μαζί μας στο τραπέζι. Ναι κι από εμένα, η γλώσσα διαμορφώνει ένα ενδεχόμενο σύστημα σκέψης, του αποδίδει εξουσιαστικές-συντηρητικές ή ανατρεπτικές-εξελικτικές διαστάσεις, αναλόγως του περιεχομένου της και του τρόπου που αυτό αποδίδεται. Δεν είναι ότι δεν το αντιλαμβανόμαστε, απλά έχουμε ενσωματώσει τόσο έντονα το «άλλο», που είναι σχεδόν σαν να πρέπει να μας φέρουμε πάλι σε αυτόν τον κόσμο, νεογέννητα ενήλικα, παραδιδόμενα στην ζωή μέσα από πόνο, αλλά έτοιμα. Σε έναν κόσμο που «πρέπει» να αλλάξουμε, δεν θα βιώσουμε καμία ουσιαστική αλλαγή, ποτέ, πουθενά. Ίσως εν είδει παραστάσεων αρχαίου δράματος, ιδωμένων μέσω διάσπαρτων στο χώρο και τον χρόνο κλειδαρότρυπων. Αναπαράγουμε την ίδια την βία που μας αποτρέπει από το να πραγματώσουμε την έφοδο. Γιατί;

Ίσως γιατί δεν νοούμε, ή έχουμε ξεχάσει, την διαφοροποίηση βίας και προστατευτικής δύναμης. Βία θεωρώ ότι αξιοποιούν τα επιτιθέμενα. Εκείνα που έχουν την θέληση να παραβιάσουν εξουσιάζοντας, να ενσωματώσουν κατακτώντας. Η προστατευτική δύναμη έρχεται ως ανταπάντηση από μέρος των αμυνόμενων. Εκείνων που ο κάματος τα έμαθε να υπομένουν και να επιμένουν, να συναισθάνονται, χτίζοντας πάνω στα χαλάσματα. Τι ακριβώς πάμε να ανταγωνιστούμε επιλέγοντας τη βία; Την παντοδυναμία σε ζητήματα καταστολής των απέναντι; Το μονοπώλιο στον φόβο και την καταρράκωση; Προβληματίζομαι αρκετά συχνά τώρα τελευταία σχετικά με αυτό. Έχω την αίσθηση ότι σε κάποιο σημείο αλλοιώθηκαν πολύ έντονα τα νοήματα, ξεχαστήκαμε και το μόνο που μας έμεινε ήταν τα μπαρουτιασμένα πρόσωπα μας. Κι εκεί αποφασίσαμε για κάποιο λόγο να τους δώσουμε ακριβώς αυτό που αναζητούσαν. Γίναμε προβλέψιμοι, ελαφρώς άνετοι εντός των εξωτερικών ορίων ενός συστήματος- Μαντιχώρα, πολύμορφου και θανατηφόρου.

Ακόμα περισσότερο με προβληματίζει το τι πράττουμε, εν τέλει. Ευτυχώς, και δίνω ιδιαίτερη βαρύτητα σε αυτό, έχουμε διαμορφώσει την αλληλεγγύη μας σε έμπρακτη αντίσταση σε όλο αυτό που μας επιβάλλεται. Οι υπόλοιπες μορφές που μας διαφεύγουν είναι το ζήτημα νομίζω. Γιατί μας βλέπω, όλα μας λίγο πολύ πεινασμένα τριγυρνάμε. Κι αν γεμίσεις το στομάχι, εντάξει, θα ζήσεις και αύριο, τα κατάφερες. Το μυαλό, που είναι και ο στόχος, πώς το ηρεμείς να πάει κι αυτό στο επόμενο τώρα; Αυτές οι πράξεις που απελευθερώνουν τις ψυχές και την διάνοηση μας, πόσο κεντρική θέση κατέχουν πλέον στις ζωές μας; Βλέπω να χάνεται από τα μάτια μας η σπίθα εκείνη που στην όψη της τρέμει το σκοτάδι. Αραιά και πού, συμπτυκνωμένη χαρά και μετά πάλι κουπί. Σχεδόν ακούω τις αλυσίδες μας να κροταλούν καθώς περπατάμε στις γνώριμες διαδρομές. Υπάρχετε βέβαια κι εσείς. Κι εμείς. Και όλα μας. Αλλά φαίνεται πως το ξεχνάμε. Κι αυτό, μαζί με τις συσσωρευμένες μας πληγές, είναι ένα εκρηκτικό μείγμα. Ίσως να γίνει και αναφλέξιμο όταν πάψουμε να ξεχνάμε και απλά γυρίσουμε και μας δούμε.

Εγώ προσωπικά δεν θέλω να μου λέω ψέματα. Αντιλαμβάνομαι ότι είναι μεγάλος ο όγκος των ανομολόγητων που περιρρέουν στα περιβάλλοντα μας. Κι έχει δημιουρ-

γηθεί οργή. Τόση οργή. Κι επιστρέφουμε στην γλώσσα. Δεν μπορούμε καν να διατυπώσουμε την έκφραση της οργής μας, νομίζω αυτός είναι και ο λόγος που καταφεύγουμε στη μηχανοποιημένη πλέον έκφραση μας καθώς περπατάμε στον δρόμο. Και επιστρέφουμε στα ανομολόγητα. Πόσο μας έχουν εγκλωβίσει, πόσο θα μπορούσαμε να χαρούμε αν απλά τα αφήναμε να ρέυσουν από μέσα μας. Γελάνε στη συνέλευση όταν ακούγεται η λέξη θεραπεία. Κάποια βέβαια δεν μπόρεσαν να παρευρεθούν. Είναι κλεισμένα στα δωμάτια τους και δακρύζουν. Κι εγώ ανάμεσα τους. Είπαμε, δεν θέλω να μου λέω ψέματα.

Υπέρλαμπρα και καταθλιπτικά. Πού να βολευτείς και να μην φύγεις; Αν μας έχει απομεινεί κάτι, αυτό είναι οι κοινότητες μας. Θεωρώ πως οφείλουμε να στρέψουμε την προσοχή μας στην εξέλιξη τους, στην διαμόρφωση τους σε παραδείγματα αντίστασης, δημιουργίας και αυτό-βελτίωσης. Παρατηρώ πως δεν διαχειριζόμαστε τις πνευματικές μας αναζητήσεις πλέον με κάποια ιδιαίτερη θέρμη. Δεν υφίσταται εντός των δράσεων μας μια κάποια αγωγή. Ανακυκλώνουμε και πάμε. Θυμάσαι τότε που σχολιάσαμε, πώς πάνω στα μέρη σας, εκκένωσαν εν τέλει την μορφή εκείνη που έσπασε τα όρια; Που φώναξε τον κόσμο κοντά της για να αντισταθεί έμπρακτα; Είτε συμφωνούμε είτε διαφωνούμε με το περιεχόμενο του καλέσματος, νομίζω είναι οφθαλμοφανές ότι εκεί βρίσκεται η απάντηση στο ποια είναι τα νέα μας βουνά, πού είναι να στήνουμε εν τέλει τα αντάρτικα μας. Αυτό που τους φοβίζει, εκείνο που δεν μπορούν να ελέγξουν, είναι το γενόμενο της συσπείρωσης μας. Τρέμουν πως θα μοιραστούν τα νοήματα εκείνα που θα λειτουργήσουν σαν μοναδικότητες, έλκοντας ολοένα και περισσότερη επιθυμία για δόμηση του διαφορετικού. Η ποιότητα μας προηγείται των αριθμών μας. Αλλά έρχονται και συνεργούν εν τέλει, το ένα αναπόσπαστο κομμάτι του άλλου.

Κάπου εδώ νομίζω πώς είναι καλά να σε αποχαιρετήσω. Λίγα είπαμε, πολλά αφήσαμε και πόσα ακόμα που θα μας έρθουν στο νου μέχρι να ξαναβρεθούμε. Εδώ, κάπως πέρασε η ιδέα ότι θα έγραφα κάτι "προταγματικό". Δεν γνωρίζω αν κατάφερα κάτι τέτοιο, είμαι πάντως πολύ χαρούμενος που βρήκαμε την ευκαιρία να ξαναμιλήσουμε. Προσμένω τις επόμενες μας συναντήσεις, θεωρώ πως μέχρι την επόμενη φορά θα έχεις δομήσει νέες όμορφες σκέψεις να μοιραστείς, θα προσπαθήσω κι εγώ να πράξω το αντίστοιχο. Ασφαλείς πτήσεις θα ευχηθώ και πάντα innamorato della vita. Άλλωστε, τι πιο εξεγερσιακό από τον έρωτα, ε;

■ MamboTango

Αεροπειραταί εξηνάγκασαν σκάφος της «Ολυμπιακής» υπό την απειλήν των όπλων για να προσγειωθεί Αυλώνα

Ο Αύγουστος του 1969 ήταν ένας αρκετά γεμάτος μήνας τόσο για τον διεθνή όσο και για τον εγχώριο τύπο. Η διοργάνωση του φεστιβάλ του Γούντστοκ, οι δολοφονίες από την “οικογένεια” του Τσαρλς Μάνσον, καθώς επίσης και οι σοβαρές συγκρούσεις που λάμβαναν χώρα στο “ελεύθερο Ντέρι” της βόρειας Ιρλανδίας, ήταν μερικές από τις ειδήσεις που γέμιζαν καθημερινά τα πρωτοσέλιδα των ελληνικών φυλλάδων. Ειδήσεις που φιγουράριζαν δίπλα στις χρυσές επιφυλλίδες για το τεράστιο έργο της κυβέρνησης του Γεωργίου Παπαδόπουλου, όπως το χτίσιμο της Πανεπιστημιούπολης του Ζωγράφου που έδειχναν ότι τίποτα δεν ήταν ικανό να χαλάσει την εικόνα της δικτατορίας. Χάος, αναρχία και χίπιδες στο εξωτερικό, ησυχία, τάξη και ασφάλεια στο εσωτερικό. Μέσα σε αυτό το κλίμα λοιπόν την 16η Αυγούστου έσκασε σαν κομήτης στα ειδησεογραφικά γραφεία η είδηση ότι ένα αεροπλάνο της Ολυμπιακής με δρομολόγιο Αθήνα- Αγκρίνιο- Ιωάννινα έπεσε θύμα αεροπειρατείας.

Πρωταγωνιστές της συγκεκριμένης ιστορίας ήταν ο γιατρός Βασίλης Τσιρώνης με την οικογένειά του, οι οποίοι κατέλαβαν το αεροπλάνο και το ανάγκασαν να προσγειωθεί στη γειτονική Αλβανία. Στόχος του Τσιρώνη ήταν από τη μία να καταγγείλει με αυτόν τον τρόπο τη δικτατορία και από την άλλη να καταφέρει να διαφύγει από την Ελλάδα αυτός και η οικογένειά του αφού το κινήγι που είχε υποστεί από τις αρχές, λόγω των πολιτικών του πεποιθήσεων και δράσης του, είχε καταστεί ανυπόφορο. Το αεροπλάνο, ιδιοκτησία του μεγάλου και τρανού Αριστοτέλη Ωνάση, το οποίο κατέληξε στην γείτονα

χώρα θα τύχει θερμής υποδοχής από το αλβανικό καθεστώς, παρά το γεγονός ότι οι σχέσεις μεταξύ Ελλάδας και Αλβανίας ήταν αρκετά τεταμένες λόγω του ψυχροπολεμικού κλίματος και τελικά θα του επιτραπεί να επιστρέψει στην Ελλάδα την επόμενη ημέρα.

Όσον αφορά τους αεροπειρατές της πτήσης, θα ακολουθήσουν την πορεία που είχαν και οι περισσότεροι Έλληνες πολιτικοί πρόσφυγες της περιόδου πηγαίνοντας στη Σουηδία στην οποία ωστόσο δεν θα εφησυχαστούν παρά το γεγονός ότι το Σουηδικό κράτος θα τοποθετήσει αμέσως τον Τσιρώνη σε ένα νοσοκομείο της Στοκχόλμης και θα συνεχίσουν τον αγώνα ενάντια στην δικτατορία.

Το συγκεκριμένο γεγονός λοιπόν θα μπορούσαμε να πούμε ότι αποτέλεσε γροθιά στο στομάχι για την δικτατορία κλονίζοντας την εικόνα. Η οικογένεια Τσιρώνη κατάφερε με αυτή την κίνησή της αρχικά να κατακεραυνώσει το καθεστώς της 21ης Απρίλη, να αποδείξει ότι ακόμα και ο πιο σκληρός διαχειριστής της εξουσίας, αυτός που φαντάζει ανίκητος, μπορεί τελικά να χτυπηθεί από τους καταπιεσμένους και μάλιστα με ποικίλους τρόπους, ενώ τέλος έδειξε ότι σε μία, φαινομενικά τουλάχιστον, μουνδιασμένη χώρα υπήρχαν ακόμα κάποιοι άνθρωποι που δεν είχαν πειθαρχήσει ή υποταχτεί στα όπλα των συνταγματαρχών.

■/ Τραμπάκουλας

■ Τελικά πόσο παπάρας είναι αυτός ο Ρατσένκο;

Η ιστορία ήταν ανέκαθεν ένα πεδίο πολιτικής αντιπαράθεσης. Όχι επειδή μπορεί στην ολότητα της να αμφισβητούνται τα γεγονότα στα οποία αναφέρεται αλλά για τις ερμηνείες που δίνει ο καθένας σε αυτά· γεγονότα τα οποία μπορούν μέσα σε μία μέρα να ανατραπούν και να εμπλουτιστούν από μία απλή ανακάλυψη, από ένα σκάψιμο σε μία αυλή, από την αποκάλυψη μερικών αράδων σε ένα κείμενο κ.α. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο βρίσκεται και η έρευνα του καθηγητή Σεργκέι Ρατσένκο του πανεπιστημίου του John Hopkins, ο οποίος ασχολείται με την έρευνα της σύγχρονης ιστορίας και δη των Σινο-σοβιετικών σχέσεων. Ο Ρατσένκο λοιπόν ως κομμάτι της έρευνας αυτής πήγε, έψαξε, ανακάλυψε και δημοσίευσε μια σειρά αποχαρκτηρισμένων εγγράφων που βρίσκονταν στα Ρώσικα Κρατικά Αρχεία. Έγγραφα που έδειχναν από την μία την υλική βοήθεια που προσέφερε η Σοβιετική Ένωση και οι Λαϊκές Δημοκρατίες κατά την διάρκεια του εμφυλίου στο ΚΚΕ, όπως επίσης και επιστολές με αρκετό παρασκήνιο και ίντριγκα.

Από μεριάς του το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδος, γνωρίζοντας ότι στην ουσία τους δεν μπορεί να αμφισβητήσει την γνησιότητα των παραπάνω εγγράφων, επέλεξε από την μία να μειώσει τον εν λόγο ερευνητή και από την άλλη να δηλώσει ότι αυτές τις ανακαλύψεις τις γνωρίζουμε προ αμνημονεύτων χρόνων. Και όντως, ποιος δεν ήξερε την “κόντρα” Ζαχαριάδη- Βαφειάδη στην διάρκεια του δεύτερου αντάρτικου; Ποιος δεν γνώριζε ότι το ΚΚΕ ενισχύθηκε από την ΕΣΣΔ με όπλα και χρήματα, όχι στον βαθμό που τους είχαν υποσχεθεί όπως δηλώνει στην πολιτική του διαθήκη ο Ζαχαριάδης αλλά σε ένα σημαντικό βαθμό. Όλοι και όλες που ασχολούνται λίγο παραπάνω με την συγκεκριμένη ιστορική περίοδο γνωρίζουν ψιλοχοντρικά αυτά τα πράγματα. Αυτό σημαίνει ότι η δουλειά του Ρατσένκο είναι άχρηστη;

Για να απαντηθεί αυτό το ερώτημα θα τεθούν δύο ιστορικά παραδείγματα. Το πρώτο είναι η περίπτωση του Φι-

ντέλ Κάστρο, του ανθρώπου με τις 634+ απόπειρες δολοφονίας που πραγματοποίησαν οι ΗΠΑ και οι φιλοαμερικανοί Κουβανοί. Μία άνευ προηγούμενου εφευρετική κότητα από μεριάς της CIA (από δηλητήριο στο ποτό του μέχρι εκρηκτικά στα πούρα του), που ωστόσο δεν υπήρξε ικανή για να σκοτώσει τον Κουβανό ηγέτη. Έστω λοιπόν ότι κάποια στιγμή αποκαταρριζονται τα κυβερνητικά αρχεία των ΗΠΑ και δημοσιεύονται οι συγκεκριμένες τακτικές και επιχειρήσεις. Θα έπεφτε κανείς απ’ τα σύννεφα; Θα νιώθαμε λες και ανακαλύφθηκε η Αμερική; Φυσικά και όχι. Αυτό όμως δεν θα μείωνε την αξία των συγκεκριμένων εγγράφων, ακριβώς επειδή, είτε μας αρέσει είτε όχι, η έρευνα των κρατικών αρχείων θα έδειχνε την αφοσίωση, την μεθοδολογία και τον βαθμό εμπλοκής των Αμερικανών στη συγκεκριμένη υπόθεση. Επίσης η σημαντικότητα των συγκεκριμένων αρχείων βρίσκεται και όταν ψάχνεις να βρεις διαφορετικές ερμηνείες της ιστορίας, αφού έχει σημασία ακόμα και το που μπαίνει μία οξεία ή ένα κόμμα (χαρακτηριστική περίπτωση για του λόγου το αληθές είναι το πρώτο γράμμα του Ζαχαριάδη στον Μεταξά το 1940).

Το δεύτερο παράδειγμα, για να έρθουμε και λίγο πιο κοντά σε εμάς, είναι η περίπτωση του χιλιотραγουδισμένου κομμουνιστή Μιχάλη Μπεζεντάκου. Του ανθρώπου που κατάφερε και δραπέτευσε από τις φυλακές Συγγρού, με τα ίχνη του να χάνονται από εκεί και πέρα όντας στην παρανομία. Όλα αυτά πάλι μέχρι να έρθει το πλήρωμα του χρόνου και να πραγματοποιηθεί η κατάλληλη έρευνα. Στην συγκεκριμένη περίπτωση αυτή δεν διεξήχθη από χαρτογιακάδες αλλά από την ομάδα Αρχαιομαρξιστικές Μνήμες οι οποίοι πήγαν, έψαξαν, βρήκαν και δημοσίευσαν έγγραφα, πάλι από τα κρατικά αρχεία της Ρωσίας, που ανακάλυπταν κάτι που ήταν λίγο πολύ γνωστό· ότι ο Μπεζεντάκος ανακρίθηκε και εκτελέστηκε ως πράκτορας της Ελληνικής αστυνομίας κατά την διάρκεια των σταλινικών διώξεων του 1938. Με εξαίρεση λοιπόν ένα πολύ μι-

κρό κύκλο συγγενών του Μπεζεντάκου, άλλαξε κάτι με αυτή την ανακάλυψη στις ζωές του κόσμου; Πάλι όχι. Από την άλλη όμως δεν θα ήταν πολύ βολικό για μια φιλοσταλινική μπάντα εάν η συγκεκριμένη ιστορία έμενε σε απλές εικασίες;

Το ζήτημα άρα δεν είναι εάν ο Ρατσένκο κάνει καλά ή όχι που ασχολείται με την ιστορία του ΚΚΕ. Ο Ρατσένκο είναι παπάρας όχι επειδή είναι ένας δηλωμένος αντικομμουνιστής, αλλά επειδή όπως όλοι οι όμοιοι του έτσι και αυτός κάνει την έρευνα που του επιτρέπει και που συμφέρει το σύστημα. Από την άλλη μπάντα παπάρες είναι και οι εκάστοτε Κουτσούμπες που νομίζουν ότι κατέχουν την απόλυτη αλήθεια όσον αφορά την ιστορία της εργατικής τάξης· που νομίζουν ότι οποιαδήποτε ερμηνεία και έρευνα έξω από τα στεγανά τους είναι κατευθυνόμενη, ενώ οι ίδιοι έχουν κάνει τατουάζ στο μπράτσο τον όρκο προς τον πατέρα της ιστορίας Ηρόδοτο. Η ιστορία λοιπόν είναι ένα χρήσιμο εργαλείο τόσο για τους καταπιεστές όσο και για τους καταπιεζόμενους. Βάζει τις βάσεις για τη δημιουργία μιας συλλογικής μνήμης και βοηθάει στην κατανόηση των μελλούμενων. Οπότε το πρόβλημα ξεκινάει από το γεγονός ότι εμείς οι ίδιοι και οι ίδιες αφήνουμε σε τρίτους αυτή τη δουλειά. Όχι επειδή απλά μας αρέσει να αναθέτουμε πράγματα αλλά γιατί καλώς ή κακώς η έρευνα και η μελέτη είναι ΒΑΡΕΤΗ. Και όταν σχολάς μετά από 8 ώρες δουλειάς δεν είναι και το πιο ευχάριστο πράγμα να ψάχνεις ανάμεσα σε τόμους τι έγινε πριν από 150+ χρόνια. Αυτό σπάει με το ατομικό μας πείσμα και την περιέργεια. Σπάει με το να αντιληφθούμε ότι η ιστορία δεν είναι μια ενασχόληση που κάνουν οι βιβλιοφάγοι πόντικες των πανεπιστημίων. Σπάει εάν αντιληφθούμε την ιστορία σαν ένα εργαλείο που μπορεί να λύσει το κάθε περίπλοκο μηχανήμα/ ζήτημα που έχουμε μπροστά μας. Μέχρι τότε ραντεβού στο επόμενο βίντεο του Luben.

■/ Τραμπάκουλας

Ρακίμ και Γκασέρ

«Γκασέρ, ξύπνα!»

Μια δίνη από αποχρώσεις του καφέ και του πράσινου, κίτρινα ηλιοτρόπια, το γελαστό πρόσωπο μιας γυναίκας κι ύστερα μέσα απ' την ησυχία, ποδοβολητά, λαχανιασμένες ανάσες, μια κραυγή.

Τινάχθηκε πάνω. Μισοζαλισμένος απ' τον ύπνο, αντίκρισε τον Ρακίμ κι εμένα να τον κοιτάμε. Του χαμογέλασα: «Γεια σου, Γκασέρ», του είπα.

Πρώτα είχα ξυπνήσει τον Ρακίμ, αγγίζοντάς τον απαλά στον ώμο. Σηκώθηκε ακαριαία. Μού έκανε χώρο και κάθισα δίπλα του. Σε λίγο φτάνουμε, του είπα. Να ξυπνήσουμε και τον Γκασέρ. Ο Ρακίμ μιλούσε αρκετά καλά αγγλικά, για τα διαδικαστικά μιλούσαμε περισσότερο μαζί. Τους ρώτησα αν μπόρεσαν να ξεκουραστούν. Είχε πολύ κόσμο στο κατάστρωμα. Με ρώτησαν το ίδιο. Εγώ είχα αφήσει τα πράγματά μου κοντά σε ένα κάθισμα «αεροπορικού» τύπου και είχα ξαπλώσει εκεί. Έκανε κρύο. Πίσω μου κάθονταν δυο γυναίκες, ενώ ένα κοριτσάκι ξάπλωνε στα πόδια τους, καταγής. Έρχονταν από τη Συρία, το κοριτσάκι ούτε πέντε χρονώ. Πρόσφερα στη μια γυναίκα τον υπνόσακό μου. Τον δέχτηκε και το μικρό παιδί έγειρε το πρόσωπό του μέσα στο μαλακό ύφασμα.

Ψευτοκοιμόμουν. Σκεφτόμουν. Από τη μια το φευγικό μου από το νησί, οι δυο μήνες που έζησα εκεί, εικόνες που εντυπώθηκαν βαθιά. Μπήχτηκαν σαν το μαχαίρι στη σάρκα του ζώου. Δεν αρκέστηκε το χέρι στην επιφάνεια. Από την άλλη, το περιφραγμένο λιμάνι της Κω, οι χιλιάδες στοιβαγμένοι άνθρωποι, άλλοι ήσυχοι, αναμένοντας κι άλλοι λυσσώνοντας να σπάσουν το συρματοπλέγμα, που τους έφραζε όχι το δρόμο, μα τη ψυχή. Μ' αυτά αποκοιμώμουν. Ξυπνούσα από το φως ή από κάποια ομιλία δίπλα μου. Σε κάνα δώρο θα φτάναμε στον Πειραιά. Ο Γκασέρ και ο Ρακίμ ήθελαν να πάρουν το τρένο για Θεσσαλονίκη και μου είχαν ζητήσει να τους κατατοπίσω, κάπως να το βρουν ευκολότερα. Θα περνούσαν τα σύνορα...

Πρώτη φορά, τους συνάντησα στη Ρόδο, όπου πέρασα το καλοκαίρι μου. Μεσημέρι σε μια μικρή πλατεία κοντά στη θάλασσα, είχα καθίσει να ξεκουραστώ και να φάω κάτι. Αυτοί κοιμόντουσαν στο γρασίδι πιο πίσω. Κάθισα αρκετά. Πού και πού τους παρατηρούσα. Είχαν ξυπνήσει. Πρόσφερα στον ένα, ένα φρούτο, όμως αρνήθηκε. Φαινόταν κουρασμένος, αδιόρατα λυπημένος, δεν είχε όρεξη για

κουβέντα. Ήταν ο Γκασέρ. Πριν φύγω, έβγαλα το βιολί και ξεκίνησα να παίζω. Όχι κάτι συγκεκριμένο, μετά οι νότες γινήκαν παραδοσιακό γαλλικό τραγούδι, έπειτα ελληνικό... Φεύγοντας, ο Γκασέρ μου χαμογέλασε. Χαμογέλασα κι εγώ. Όταν πήρα το καράβι για να επιστρέψω στην Αθήνα, από κει που καθόμουν είδα κάποια στιγμή τον φίλο του από μακριά. Με είδε μάλλον κι αυτός, γιατί μετά από λίγο ήρθε κοντά μου ο Γκασέρ! Με θυμόταν κι εμένα και τη μουσική. Μιλούσε λίγα αγγλικά και ελάχιστα ελληνικά. Κουβεντιάσαμε αρκετά. Ήταν από μια πόλη του Πακιστάν. Όλο αγόρια ήταν στην οικογένεια, θα 'θελε πολύ να έχει μια αδελφή. Εγώ ήμουν λίγο επιφυλακτική, όμως τον άκουγα με προσοχή. Μετά από λίγο έφυγε. Είχαμε δρόμο μπροστά μας, θα ξαναβρισκόμασταν.

Ζήτησα από τον Ρακίμ να μου δώσει ένα χαρτί, να σημειώσω το όνομα του σταθμού, όπου έπρεπε να πάνε. Με μια ετοιμότητα έβγαλε από την τσέπη την ταυτότητά του και ένα διπλωμένο έγγραφο και τα άφησε μπροστά μου στο τραπέζι. Τα έχασα. Τον ακούμπησα στον ώμο, λέγοντας απαλά ότι ήθελα απλώς ένα κομμάτι χαρτί, να γράψω. Σημείωσα το όνομα του σταθμού, στα αγγλικά και στα ελληνικά. Συμφωνήσαμε να βρεθούμε μπροστά από τη ρεσεψιόν του караβιού και έφυγα να πάω στα πράγματά μου. Η γυναίκα μου επέστρεψε τον υπνόσακο διπλωμένο και τυλιγμένο στη θήκη του. Σάστισα, της είπα να τον κρατήσει, ότι ίσως τον χρειαστούν, μου χαμογέλασε και με διαβεβαίωσε ότι θα είναι εντάξει. Τον άφησα κοντά στα υπόλοιπα πράγματα, πήγα τουαλέτα. Υπήρχε μια κινητικότητα εκεί, γυναίκες έπλεναν και φρόντιζαν τα πρόσωπά τους, βοηθούσαν τα μικρά κορίτσια να πλυθούν κι αυτά. Ξέπλυνα κι εγώ τον λιγοστό ύπνο από πάνω μου και γύρισα στη θέση μου. Βρέθηκα να κατευθύνομαι προς το σημείο συνάντησης. Δεν θυμάμαι ποιος απ' όλους μας έφτασε πρώτος. Πάντως, μόλις ειδοθήκαμε μέσα στο πλήθος, χαμογελάσαμε και οι τρεις αυθόρμητα και ένιωσα μια ανακούφιση. Βρεθήκαμε κοντά. Σε λίγο θα μας επέτρεπαν να πάμε προς την έξοδο. Είχαμε σκαλιά να κατέβουμε κι εγώ δυο σάκους, κι ένα βιολί. Ο Ρακίμ προσφέρθηκε να με βοηθήσει, επέμενε και του έδωσα το ελαφρύτερο. τη θήκη με το βιολί. Αυτός δεν είχε, παρά ένα σακίδιο στην πλάτη. Προσπαθούσαμε να μείνουμε κοντά, είχαμε κι οι τρεις το νου μας, ο ένας ότι έρχεται ο άλλος. Φτάσαμε από τους

πρώτους στην πόρτα του караβιού και περιμέναμε.

Όλο και πλησιάζαμε στο λιμάνι. Το καταλαβαίναμε. Οι λέξεις τώρα ήταν λιγοστές, σχεδόν ανύπαρκτες. Ξημέρωνε. Τα χρώματα του ουρανού έμπαιναν από την μπουκαπόρτα, καθώς και η πρωινή υγρασία του λιμανιού. Ακούγεται ο βόμβος της μηχανής του πλοίου. Η πόρτα άρχισε σιγά-σιγά να ανοίγει. Το βλέμμα του Ρακίμ προσπέρασε τη συμπαγή πόρτα, ήθελε να δει από πίσω, ασυγκράτητο αγωνιούσε να ελευθερωθεί.

Στην έξοδο, ένα λεωφορείο της γραμμής περίμενε μπροστά. Εκτελούσε δρομολόγιο μέχρι το σταθμό του ηλεκτρικού. Μπήκαμε στο λεωφορείο. Ήταν φίσκα. Ένα μικρό παιδί το μπάσανε από το παράθυρο. Βρέθηκε στα απλωμένα χέρια της μάνας του. Εμείς μπήκαμε από την μπροστινή πόρτα, ίσα που χωρέσαμε. Κόσμος απ' έξω πάσχιζε να μπει. «τόσο περπατήσανε για να 'ρθουν μέχρι εδώ, να πάνε με τα πόδια, δεν θα τους πέσει ο κώλος». Κοίταξα τον οδηγό. Μιλούσε ελληνικά. Έστρεψα το βλέμμα και την προσοχή μου στους δυο φίλους μου. Δεν φάνηκε να έχουν ακούσει ή καταλάβει κάτι, χάρηκα, εκείνων η σκέψη έτρεχε αλλού.

Βγήκαμε από το λεωφορείο και πήγαμε στο σταθμό. Εκεί ο Ρακίμ πήρε τηλέφωνο κάποιο γνωστό του που έμενε στην Αθήνα. Περίμενα. Θα συναντούσαν αυτόν τον γνωστό τους κάπου ή θα πήγαιναν απευθείας στο τρένο τελικά; Δεν θυμάμαι. Έγραψα στον Ρακίμ το μείλ μου, στο ίδιο μικρό χαρτάκι, όπου πριν κάποιες ώρες είχα σημειώσει το όνομα του σταθμού. Ήθελα πολύ να έχω νέα τους, ένα μικρό μήνυμα, κάποια στιγμή, ότι φτάσανε καλά στον προορισμό τους. Θα μου γράφανε. Κοίταξα το γεμάτο προσμονή βλέμμα του Ρακίμ, το ζεστό βλέμμα του Γκασέρ. Ήρθε η ώρα να χαιρετηθούμε. Ξέραμε ότι δύσκολα θα βλέπαμε ο ένας τον άλλο ξανά. Ευχήθηκα με όλη μου την ψυχή να έχουν καλή τύχη. Με ευχαρίστησαν και χωρίσαμε. Αυτοί έμειναν μέσα στο σταθμό, εγώ βγήκα.

Περπάτησα για λίγο στο υγρό πρωινό. Ένωθα μια έντονη αίσθηση αλληλεγγύης προς τους ανθρώπους. Ακόμα περπατώ. Αναρωτιέμαι καμιά φορά πού να βρίσκονται τώρα ο Γκασέρ και ο Ρακίμ. Δεν έχω λάβει κάποιο μήνυμά τους, οι σκέψεις είναι πολλές... Έχει ζέστη. Ο ήλιος με δυσκολεύει να δω κι έτσι στρέφω το βλέμμα αλλού. Κοιτώ τα πεσμένα φύλλα. Ένα αεράκι τα κάνει να χορεύουν, γύρω από τον κορμό ενός δέντρου. Ήχος που σε ξεκουράζει. Πάνω, στα κλαδιά, βλαστάρια ξεπετάγονται.

Αθήνα, καλοκαίρι 2016

✍️ Άρτεμις- Ισαβέλλα Μανουσοπούλου

--- Νέες Εκδόσεις ---

«Περιβάλλον, κλιματική αλλαγή, αιολική λαίλαπα», σημειώσεις πάνω στην φυσικοποίηση της υποτίμησής μας, *Αυτόνομη Συλλογικότητα Εύβοιας*

«Σήμερα, τηρουμένων των αναλογιών και της δυναμικής του κάθε ζητήματος, διάφοροι δημοσιολογούντες ή και πρωθυπουργοί, την ώρα που τα μηδενικά λειτουργικά μέσα πυρόσβεσης τους, μεθόδευαν το κάψιμο του δάσους της Βόρειας Εύβοιας, την γενοκτονία εκατομμυρίων ζώων και την καταστροφή των ζώων χιλιάδων ανθρώπων, μας είπαν πως για όλα αυτά φταίει ένα φυσικό φαινόμενο: η κλιματική αλλαγή. Άλλωστε για τον ίδιο λόγο λένε πως πρέπει να υπομένουμε πάνω από τα κεφάλια μας να λειτουργούν αιολικά εργοστάσια ύψους 185 μέτρων ή να υπομένουμε την καταστροφή παρθένων δασών και ανέγχιτων από τον άνθρωπο οικοσυστημάτων...»

«Οψεις μεταπολεμικής δημοκρατίας (με αφορμή τη δίκη της Χρυσής Αυγής)», Π.Πέτκας, εκδ. Πανόπτικον.

Ποιές είναι οι πολιτικές συγγένειες μεταξύ δεξιάς και ακροδεξιάς; Σε ποιον βαθμό η αστική δικαιοσύνη είναι ένας ανεξάρτητος θεσμός και σε ποιον βαθμό προσαρμόζεται στο εκάστοτε πολιτικό σύστημα και αντανακλά απλώς τις ταξικές αντιθέσεις της κοινωνίας; Πώς αποτυπώθηκαν οι υπόγειες διαδρομές κράτους-παράκράτους-δικαιοσύνης στις αίθουσες των δικαστηρίων στην μεταπολεμική Ελλάδα; Σε αυτά τα ερωτήματα επιχειρεί να απαντήσει η ανά χείρας μονογραφία, με αφορμή την «δίκη της Χρυσής Αυγής».

«Δε θέλω να κάτω ήσυχος», V. Giacopini, εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα.

Μια βιογραφία σαν μυθιστόρημα του Ιταλού επαναστάτη Ερρίκο Μαλατέστα, δια χειρός Βιτόριο Τζακοπίνι, συγγραφέα και δημοσιογράφου.

«Deniz Naki, και άλλες ιστορίες ποδοσφαίρου και αντίστασης από την Τουρκία και το Κουρδιστάν», εκδ. Δαίμων του Τυπογραφείου.

«1995, δύο ρωγμές στη πόλη και κάποια χρόνια πριν», εκδ. Δαίμων του Τυπογραφείου.

Η ιστορία μιας απεργίας πείνας και μιας κατάληψης του Πολυτεχνείου το 1995.

«Κατάμαυρη μαγεία, μια ιστορία πολιτικής, jazz, μεταφυσικής και ανταρτοπόλεμου'», εκδ. Δαίμων του Τυπογραφείου.

«**Simenon Reloaded**», εκδ. *Δαίμων του Τυπογραφείου*.

«**Έχω μια βόμβα για το καθένα σας. Η εκδίκηση του Σιμόν Ραντοβίσκι**», εκδ. *Δαίμων του Τυπογραφείου*.

«**Κράτος εναντίον Κομμούνας, δίκαιο, επαναστάσεις και πολιτικά «εγκλήματα» δια μέσω των αιώνων**», Π. Ρούπα, εκδ. *Ελεύθερος Τύπος*.

Η έρευνα για την ιστορία του πολιτικού «εγκλήματος» την περίοδο της κρατικής εξουσίας, αφενός είναι ταυτόσημη με την έρευνα των κοινωνικών αγώνων και κυρίως, των επαναστάσεων αφετέρου δείχνει πως τα πολιτικά «εγκλήματα» δηλώνουν τη δυναμική επάνοδο στην κοινωνική ζωή του φυσικού δικαίου και της πραγματικής ισότητας των ανθρώπων, που ειδικά κατά την εκδήλωση των επαναστάσεων αναβλύζει ορμητικά σαν λάβα ηφαιστείου από τα έγκατα της ιστορίας και αναζητά την επαναθεμελίωσή του ξανά και ξανά στην εξισωτική κοινωνική οργάνωση με πυρήνα την κομμούνα.

Η ελεύθερη κομμούνα, ο κοινωνικός χώρος που πραγματώνεται η ισοκρατία σε κάθε επίπεδο και που προϋπήρχε της κρατικής εξουσίας ως θεσμός, δέχτηκε τη βία του κράτους για να υποταχτεί σε αυτό και να διαλυθεί. Όμως μέσω των επαναστάσεων αναδύεται ξανά και ξανά στο

προσκήνιο της ιστορίας με μια μεγάλη ποικιλία μορφών, ανάλογα με τις κοινωνικές και πολιτικές ιδιαιτερότητες της κάθε χώρας και της κάθε εποχής όπου οι επαναστάσεις εκδηλώνονται.

Η «τύχη» που σε κάθε επανάσταση έχουν οι κομμούνες, η αποκέντρωση της εξουσίας στο κοινωνικό πεδίο που αυτές προεβλέπουν και η άμεση δημοκρατία που συνιστά δομικό τους στοιχείο, εξαρτάται από τον βαθμό της πολιτικής ετοιμότητας που έχουν οι επαναστατημένοι λαοί να οργανώσουν άμεσα μια ισοκρατική κοινωνία παράλληλα με τη θεσμοθέτηση του δικού τους κοινωνικού δικαίου και πριν η συγκεντρωτική κρατική εξουσία καταφέρει να ανασυγκροτηθεί και να τις συνθλίψει, συνθλίβοντας παράλληλα και την ίδια την επανάσταση».

«**Ελευθεριακές σχέσεις και σεξουαλικότητα, μια απελευθερωτική προοπτική**», εκδ. *Δυσήγιος Τύπος*.

Η παρούσα έκδοση είναι προϊόν της ανάγκης κατάθεσης μιας ολοκληρωμένης θέσης σε σχέση με τις σχέσεις, τη σεξουαλικότητα και τη σεξουαλική επαφή σε μια απελευθερωτική οπτική που οραματίζεται την κοινωνική επανάσταση και την ελεύθερη κοινωνία.

«**Το βάρος των νεκρών**», εκδ. *Σχολή Κακών Παιδιών*.

Μία (αυτο)κριτική ματιά πάνω στα ζητήματα των ασφαλών χώρων, των ταυτοτήτων, των προνομίων αλλά και των κινημάτων των υποκειμενικοτήτων των 70's, με αφορμή (και) μία διαδήλωση του 2017 ενάντια στον σεξιστικό συρφετό που κατέκλυσε τη δημόσια σφαίρα την περίοδο ψήφισης του νομοσχεδίου σχετικά με την ταυτότητα φύλου.

«**Αταμάνσα, οι Μαύρες Φρουρές και η Μαρία Νικιφόροβα**», Μ. Archibald, εκδ. «όσα είπαμε παλιά ισχύουν».

Καταγραφή της ζωής και της εποχής που έζησε και έδρασε η Μαρία Νικιφόροβα, Ουκρανή αναρχική επαναστάτρια. Διακινείται χέρι με χέρι, σε στέκια και καταλήψεις, με ελεύθερη συνεισφορά.

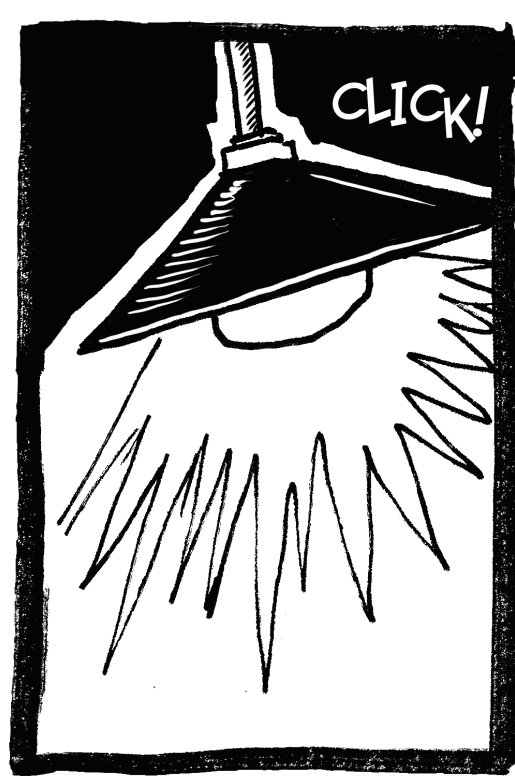
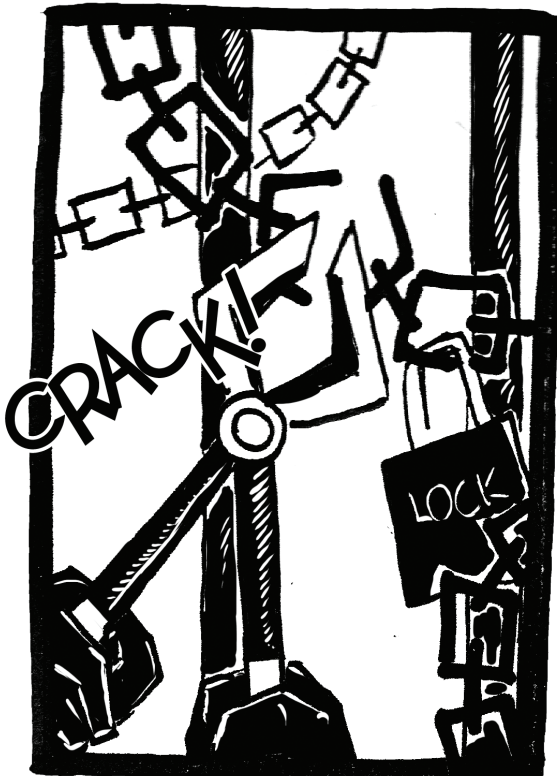
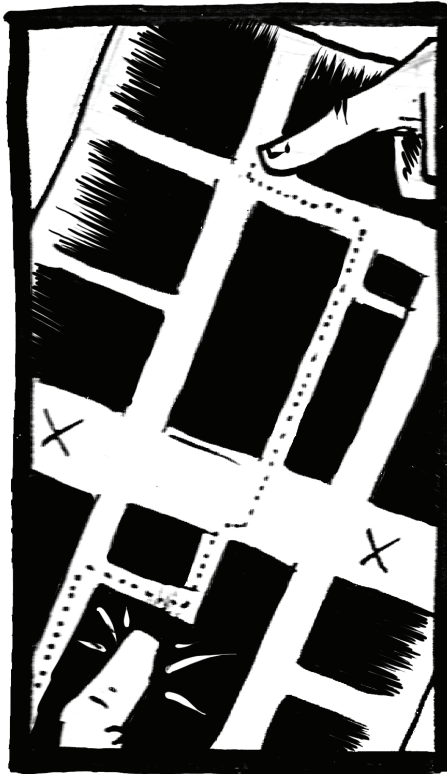
«**Ποίηση συνελύσεων**», Ν. Χρηστίδης. *Συλλογή ποιημάτων, από τα Γιάννινα*.

Διακινείται χέρι με χέρι, σε στέκια και καταλήψεις, με ελεύθερη συνεισφορά.

«**15 χρόνια Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου, από τη θεωρία στη πράξη**», ΣΒΕΟΔ.

«**no war but the class war (σχετικά με τον πόλεμο στην Ουκρανία)**», KRAS & Třidní Válka, *Συνέλευση Ενάντια στη Βιοεξουσία & την Κλεισούρα*.

Εμπνευσμένο από το έργο του Clifford Harper
Αφιερώνεται σε όλους ακόμα ονειρεύονται